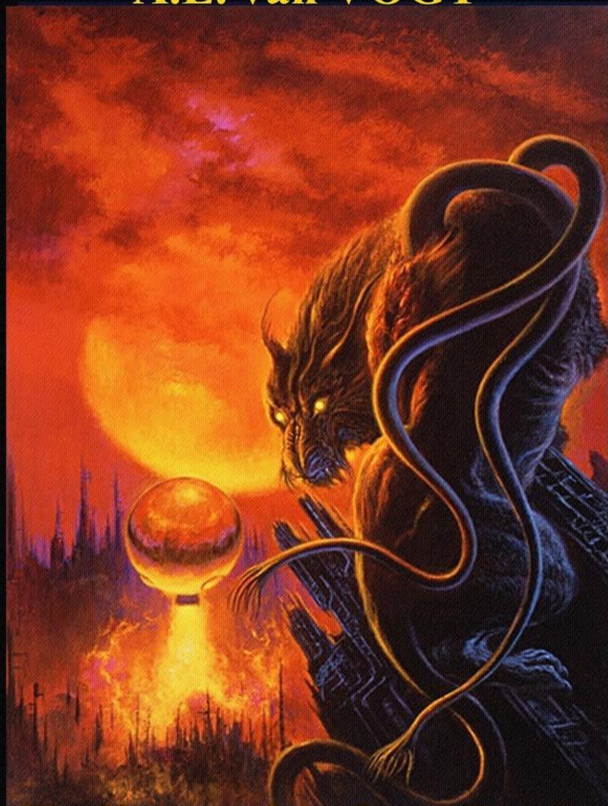
FEZA CANAVARLARI

A.E. van VOGT

The Voyage of the Space Beagle

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

FEZA CANAVARLARI

YENİ DÜNYALARDA

BLACK DESTROYER

By A. E. VAN VOGT

ON and on Coeurl prowled! The black, moonless, almost starless night yielded reluctantly before a grim reddish dawn that crept up from his left. A vague, dull light, it was, that gave no sense of approaching warmth, no comfort, nothing but a cold, diffuse lightness, slowly revealing a nightmare landscape.

Black, jagged rock and black, unliving plain took form around him, as a pale-red sun peered at last above the gro-

YENİ DÜNYALARDA: 3

Feza Canavarları

Çeviren:
NECATİ KANATSIZ

ÇAĞLAVAN YAYINEVİ

Ankara Caddesi No. 48 — İstanbul

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar
Sayı: 3 7 Aralık 1954

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

I

Körl nereye gittiğini bilmeden dolaşıyordu. Sol tarafında, karanlık geceyi yırtmağa başlayan kırmızımtırak ışık, güneşin doğmak üzere olduğunu belirtiyordu.

Etrafı siyah kayalar ve siyah cansız arazi ile çevrili idi. Güneşin ışık hüzmeleri etrafa yayıldıkça karanlık dağılıyordu; fakat hâlâ son yüz senedir aramakta olduğu o acaip mahlûklardan bir eser yoktu.

Birden hakikati anlar gibi olunca olduğu yerde kalıverdi. Uzun ön ayakları sertleşti; omuzlarındaki uzun kamçı gibi, kolları titredi. Kediye benzeyen başını sağa sola çevirirken omuzundaki üç metre uzunluğunda kamçı gibi kollar havadaki herhangi bir hareketi hissediyor ve yokluyordu.

Fakat netice yine sıfırdı. Hassas sinir sisteminde o beklediği aksülamel belirmemişti. Kırmızımtırak semanın gölgeleri altında bu kocaman pantere benzeyen mahlûk ümitsiz adımlarla yoluna devam etti.

En fazla üzüldüğü şey hassasiyetinin yavaş yavaş körleşmekte olduğu idi. Bu ıssız dünyada yegâne yiyecek kaynağı olan o acaip mahlûkların mevcudiyetini sinir sistemi galiba artık hissedemez olmuştu. Halbuki evvelce binlerce mil mesafeden o mahlûkların mevcudiyetini hissederdi.

Son yüz sene zarfında yedi kere yürüyemiyecek derecede zayıf düşmüş Körl'lere rastlamıştı. Hırsla hemcinslerinin mukavemetsiz vücutlarını parçalamış ve aramakta olduğu id'den hazmedilmemiş ne varsa yemişti. Ancak bu sayede kendinde ayakta duracak kuvveti bulabiliyordu.

Körl, o günlerin tatlı hülyasiyle ürperdi. Sonra o anda açlıktan kıvranan sistemlerinin yarattığı reaksiyonla kendine gelince acı, acı haykırdı.

Yaşamak istiyordu fakat id'e ihtiyacı vardı.

Birden olduğu yerde durdu.

Tâ ilerde, ufukta parlak bir nokta gözüne ilişti. Nokta gittikçe yaklaşıyordu. Yavaş yavaş büyüdü, büyüdü en nihayet madenî top gibi muazzam büyüklükte birşey oldu. Bu yuvarlak, kocaman bir sefine idi. Gümüş gibi parlıyordu. İlerde tepelere yaklaşınca birden durdu ve olduğu yerde yavaş yavaş alçalarak tepelerin arkasında kayboldu.

Körl birden harekete geçti. Kaplan gibi süratle kayalar arasında koşmağa başladı. Yuvarlak ve siyah gözleri ihtirasla parlıyor; kuvvetini kaybetmiş olmasına rağmen kulak filizleri muazzam miktarda id'in mevcudiyetini anlatır şekilde tir tir titriyor ve senelerdir aç kalmış vücudünün her adalesi uzun müddettir devam eden açlığın ıstırabından kurtulmak ümidiyle son hamlelerini yapıyordu.

En nihayet bir kaya yığınının üstüne tırmanıp aşağıda, ayaklarının altında serili şehrin harabelerine baktı. O muazzam, gümüş gibi parlayan sefine bu harabe şehirin yanında bir nokta gibi duruyordu. Fakat geminin etrafında bir hareket, bir canlılık belli oluyordu. Ölü şehrin tam dışında sefine düz bir sahaya kıç üstü oturmuştu.

Körl bu acaip sefinenin içinden çıkan iki ayaklı mahlûklara baktı. Bu mahlûklar, yerden otuz metre kadar yukarıda açılan bir delikten uzatılmış eskelâtörün etrafında ufak guruplar halinde toplanmışlardı. Açlık Körl'ün beynini zonklatıyordu. Bir an için koşmayı ve içlerinde id bulunan bu ufacık mahlûkları parçalayıp arzusuna kavuşmayı düşündü.

Fakat mazi bulanık bir vaziyette gözlerinin önüne geldi ve kendi vücudünün bile karşı koyamadığı o im-

ha eden makineleri hatırladı. Dikkatle bakınca bu mahlûkların, vücutlarının üzerine güneşin ışığında parlayan şeffaf birşeyler giyinmiş olduklarını gördü.

Körl'ün muhakeme kabiliyeti hâlâ zayıflamamıştı. Demek bunlar başka bir yıldızdan tetkike gelmiş bir âlimler gurubu idi. Âlimler tetkik eder fakat imha edemezlerdi. Eğer kendisi hücum etmezse âlimler de onu öldürmezlerdi. Onca âlimler aptal insanlardı.

Açlığını unutmağa çalışarak kayaların arkasından meydana çıktı. Âlimler onun farkına varmış, dönmüş bakıyorlardı. En yakındaki üç kişi yavaşça geri çekilip diğer guruba iltihak etmişlerdi. Gurubun içinde en kısa boylusu yan tarafında bir yerden ufak, madeni birşey çıkarıp eline almıştı.

Körl bu hareketten korktu. Fakat yaklaşmakta devam etti. Artık geri dönmek için vakit geçmişti.

Elyot Grov merdivenin yanındaki yerini muhafaza ediyordu. Nasıl olsa ikinci plânda kalmağa alışıyordu artık. İlimler İlimi Şubesini temsilen «Boşluk Kartalı» nda bir kendisi vardı ve ilimler ilminin ne olduğunu bilmeyen ve bilmek istemiyen uzmanlar ona karşı çok soğuk davranıyorlardı. Grov, bu hissiyatı değiştirmek için bazı hazırlıklar yapmakla meşguldü ve fırsat bekliyordu. Daha beklediği fırsat eline geçmemişti.

Boşluk elbisesinin başlığındaki irtibat aleti birdenbire sanki canlandı. Bir adam hafifçe güldü ve:

— Şahsen, böyle kocaman birşeyin hiç şakaya geleceğini zannetmiyorum, dedi.

Grov, Gregor Kent'in sesini tanımıştı. Kent kuvvetli bir şahsiyet sahibi, kısa boylu bir adam olup Kimya Şubesi Başkanı idi.

Sefinede sayısız arkadaşı vardı. Halihazırda sefinenin direktörlüğü için yakında yapılacak seçime namzetliğini ilân etmişti bile. Bu acaip ejderhanın yaklaş

tığının farkına varan gurup içinde yalnız Kent silâha sarılmıştı.

Bu sırada kulaklıkta başka birinin sesi duyuldu. Zengin bir tonu vardı ve rahat konuşan biri idi. Grov, şefine direktörü Hal Morton'un sesini tanıdı. Morton:

— Kent, dedi. Acele etmiyelim, zira seyahatimiz tetkik maksadiyle yapılmaktadır.

Morton'un sesi insanda hemen samimiyet hisleri ni kabartan bir ton taşıyordu. Kent seçimlerde kendine rakip olacağı halde Morton ona karşı içinde fena bir his beslemiyordu.

Grov, Morton'u namuslu, zeki ve herhangi bir zorlukla karşılaşınca nasıl hareket etmesini bilen, mevkiini haketmiş, bir direktör olarak tanımıştı.

Morton birkaç adım atıp gurubun önüne geçmişti. Bulunduğu yerden yavaş yavaş yaklaşmakta olan bu kediye benzeyen canavarı seyrediyordu. Diğer ilim şube başkanlarının mütalâaları Grov'un kulaklığında işitiliyordu:

— Doğrusu böyle birşeyle gece karanlıkta karşılaşmayı hiç arzu etmem.

— Aptallaşma. Zekî bir mahlûk olduğu belli. Belki de bura medeniyetinin ırklarından birindendir.

— Yaratılışı hayvan gibi bir hayat geçirmeğe daha müsait. Fakat bize yaklaşış tarzı bizim zekâmızın farkına vardığını belli ediyor. Temkinli hareketleri de silâhlarımızın imha edici kuvvetinin farkına vardığını gösterir. Şununla bir konuşabilmemiz mümkün olsaydı, epeyce birşeyler öğrenebilirdik. Maamafih zannıma göre bu biraz imkânsız.

Körl, en yakınındaki mahlûkla arasında üç metre kadar mesafe kalınca durdu. İd ihtiyacı bütün vücudünü sarmıştı. Saldırmak hissini kontrolda zorluk çekiyordu. Her tarafı titriyor, gözleri kararıyor, beyni zonkluyordu.

Adamların birçoğu Körl'e yaklaştılar. Körl bu

adamların hakikaten ve merakla kendini tetkik ettiklerini gördü. Giyindikleri başlıkların içinde dudakları kıpırdıyordu. Galiba aralarında konuşuyorlardı ve bu konuşma frekansı Körl'ün alıcı sahasına dahil olduğu için farkına varmıştı. Mesajlar kendisi için bir mâna ifade etmiyordu. Arkadaşlık peydahlamak gayesiyle omuz kıllarından biriyle kendini işaret edip kulak filizleri vasıtasiyle ismini yayınladı.

Grov'un tanımadığı bir ses:

— Morton, canavar kulaklarını oynatınca radyomda statik yaptı. Acaba...

— Mümkün. Gorley, bu sana göre bir iş. Eğer radyo dalgaları vasıtasiyle konuşabiliyorsa, belki anlaşabileceğimiz bir lisan şifresi bulabiliriz.

Gorley muhabere şubesi başkanı idi. Mükâlemeyi dinleyen Grov buna çok memnun olmuştu. Bu canavarın ortaya çıkması sayesinde sefinedeki bütün mühim şahısların seslerini işitip plâğa almak fırsatını bulacaktı. Seyahatin başındanberi bunun için uğraşıp duruyordu.. Sidel atıldı:

— Bu kılların uçları emme kapları gibi. Eğer sinir sistemi müsaitse, bu hayvan kısa bir terbiye neticesi herhangi bir modern makineyi kullanmasını öğrenebilir. Morton:

— Sefineye dönüp yemeğimizi yesek iyi olacak, dedi. Yapılacak bir sürü işimiz var. Buradaki medeniyetin ilmi terakkisinin ve bu şekilde harabeye dönmesinin sebeplerini ve izahını istiyorum. Arz'da daimî olarak bir medeniyet doğmuş, zirveye erişmiş, çökmüş ve yerine yeni bir medeniyet kaim olmuştur. Acaba burada çöken medeniyetin yerine yenisinin doğmamasına sebep nedir? Her şube kendi sahasında gerekli araştırmalara başlayabilmek için hazırlık yapsın.

— Kedi ne olacak? Galiba bizimle beraber içeri gelmek istiyor.

Kedi sıfatı da pek yaraşıyor doğrusu. Vallahi zorla esir etmeden sefineye sokabilsek iyi olurdu ama bilmem ki... Kent, sen ne dersin?

Kısa boylu kimyager menfî mahiyette başını salladıktan sonra:

— Bu seyyarenin atmosferinde oksijenden çok klorin var. Bizim sefinedeki oksijen bu canavarın ciğerlerinde dinamit tesiri yapacaktır.

Anlaşılan kedi bu hakikatin farkında değildi. Önde giden iki kişiyi takip ederek eskelâtörden yukarı tırmanıp giriş kapısından içeri daldı.

Adamlar direktif için Morton'a bakınca, Morton:

— İkinci kapıyı da açın, dedi. Hele bir oksijeni koklasın, aklı başına gelir. Bir dakika sonra direktörün hayret dolu sesi diğerlerini yerlerinden sıçrattı:

— Aman yarabbim! Farkına bile varmadı! Ya bu canavarda ciğer diye birşey yok, ya da oksijen onun normal ihtiyacı. Bırakın girsin. Bu kaçırılmıyacak bir fırsat.

Smit, uzun boylu, zayıf, iri kemikli, yüzü daima hüzünlü bir adamdı. Sesi derin bir tona sahipti:

— Morton, doğrusu bu hayret verici bir mevzu. Hem klorin, hem de oksijende nefes alıp yaşayabilecek bir canlı tasavvur edemiyorum. Aman bu mahlûku elimizden kaçırmıyalım! Muhakkak ki enteresan hakikatlerle karşılaşacağız.

— Neyse, zaten hayvan da hiç kaçmak niyetinde değil. Baksana, davetsiz bizlerle beraber geldi.

Az sonra herkes sefineye girmiş ve muazzam kapı kapanmıştı. Herkes, her ihtimale karşı deyip, bu kediye benzeyen canavardan uzak duruyordu. Grov'un içi rahat etmiyordu. Aklından geçenleri Morton'a söylemek istiyordu. Fakat acaba bunu nasıl yapacaktı? Sefinenin seyahat şartlarına nazaran her şubenin başkanı kolayca direktör ile irtibat tesis etmek hakkını haizdi Hernekadar kendi şubesinin yegâne elemanı

olmasına rağmen, İlimler İlimi Şubesinin Başkanı olduğuna nazaran onun da bu hakka haiz olması gerekti. Dolayısiyle elbisesindeki muhabere âletinin diğer başkanlarınki gibi direktör ile direkt olarak konuşabilecek tipte olması gerekirdi. Halbuki âlet umumî bir alıcı idi. Bu sayede mühim şahısların konuşmalarını dinleyebiliyordu. Eğer biriyle konuşmak isterse veya tehlikede ise bir düğmeyi çevirmek suretiyle santralı bulabilirdi.

Tabiî Grov şikâyet için pek bir sebep bulamıyordu; zira sefinenin mevcudu bin kişiye yakındı ve her şahsın doğrudan doğruya direktörle irtibat temin edebilmesi imkânsızdı.

İkinci kapıdan, Grov da dahil, herkes içeriye girmişti. Birkaç dakika sonra hepsi asansörlerin kapıları önünde biriktiler. Morton ile Smit ufak bir konuşma yaptılar ve neticede Morton'un sesi duyuldu:

— Eğer giderse onu tek başına yukarı göndeririz.

Körl hiç tereddüt etmeden asansörün içine girmişti. Fakat arkasından kapı kapanıp ta acaip birşey yukarı çıkmağa başlayınca bütün muhakemesini kaybeti ve kapıya hücum etti. Çarpışma neticesi maden eğildi ve Körl'ün vücudü acı ile kıvrandı. Tuzağa düşmüş bir canavar hayatı için çarpışıyordu. Asansörün maden duvarlarına pençesi ile vurunca plâkalar pençenin şiddeti altında yırtıldı. Asansör şikâyet ediyormuşçasına gıcırdamağa başladı. Yırtılan madeni plâkaların dış duvarlara sürtünmesine rağmen manyetik kuvvet asansörü yukarı çekmeğe devam ediyordu. Nihayet asansör hedefe erişince durdu. Körl ikinci bir hücumla dışarı fırladı ve adamlar ellerindeki silâhlarla gözükünceye kadar yerinden kıpırdamadı. Morton:

— Aptalca hareket ettik, dedi. Kendimi aldattığı

mızı ve tuzağa düşürmeğe uğraştığımızı zannetti. İlk önce kediye asansörün nasıl işlediğini göstermeliydik.

Morton canavara işaret ederek yandaki asansörün kapısını birkaç defa açıp kapatınca hayvanın gözlerindeki vahşî parıltı yavaş yavaş sönmeğe başladı. Körl, dersi öğrenmiş gibi koridoru terkedip yandaki büyük odaya girdi.

Yerdeki halının üzerine uzanıp sinirlerini yatıştırmağa uğraştı. Korktuğunu belli ettiğinden dolayı kendi kendine kızıyordu. Anlaşılan sâkin, sessiz bir mahlûk olduğuna bundan böyle kimse inanmıyacaktı. Herhalde muazzam kuvveti bu adamları hayrete düşürmüş ve korkutmuş olmalıydı.

Tasarısında muvaffak olması ihtimalleri azalıyordu. Evet, bu sefineyi ele geçirmeliydi. Bu mahlûkların geldikleri seyyarede kendilerine benzeyen daha milyonlarcası olmalıydı. Demek namütenahi miktarda «id» temin edebilecekti.

II

Körl, gözlerini kırpmadan büyük ve eski bir binanın madenî kapısının üstünü temizlemeğe uğraşan iki kişiyi seyrediyordu. Sefinedeki insanlar yemeklerini yedikten sonra tekrar o acaip elbiseleri giyinmiş ve guruplar halinde ıssız şehire yayılmışlardı. Herhalde bu ölü şehri tetkik ediyorlardı.

Körl'ün yegâne arzusu yiyecek temin edebilmekti. Vücudünün her tarafı «id» arzusu ile kıvranıyordu. Bu arzu adalelerini titretiyor ve şehrin tâ içlerine kadar girmiş insanların peşinden gitmekten kendini zor men ediyordu. Bu insanlardan bir tanesi şehre tek başına gitmişti.

Yemek vakti insanlar Körl'e çeşitli yiyecek vermişler fakat o hiçbirini yememişti. Anlaşılan bu mahlûklar Körl'ün canlı insan yemek mecburiyetinde ol

duğunun farkında değillerdi. «İd» ancak ve ancak canlı bir insandan temin edilebilirdi. Körl'ü ayakta tutacak, canlandıracak yegâne yiyecek «İd» idi.

Dakikalar geçiyor fakat Körl yerinden kıpırdamadan etrafı seyrediyordu. İnsanlar sefineden madenî bir makine indirmiş, binanın kapısının önündeki kayaları temizliyorlardı. Açlığına rağmen bu makinenin nasıl kullanıldığını seyretmekten kendini alamamıştı. Alevlerin sert kayaları yalamasının ne gibi bir netice vereceğini bildiği halde kasten yerinden sıçrayıp homurdandı.

O sırada ufak bir gözetleme gemisinde bulunan Grov, bu hareketin farkına varmıştı. Grov kendi kendini Körl'ü göz hapsine almakla vazifelendirmişti. Nasıl olsa yapacak birşeyi yoktu. Hiç kimse de sefinedeki yegâne İlimler İlimi Şubesi âzâsından bir fayda göreceğini zannetmiyordu.

O sırada kapının önü temizlenmişti. Direktör Morton, yanında birisiyle beraber kapıdan içeri girip gözden kayboldu. Grov'un telefonunda Morton ile yanındaki adamın mükâlemeleri işitiliyordu. Adam:

— Her taraf altüst, dedi. Herhalde bir harp olmuş. Bütün bu makinelerin nasıl kontrol ve tatbik edildiklerini öğrenmeyi çok isterdim. Morton:

— Ne demek istediğini anlayamadım, dedi.

— Gayet basit. Her tarafta makine ve âlet gördük. Aşağı yukarı, her makinenin enerjiyi alıp kuvvete tahvil edecek ve kullanacak transformeri var. Bunların kuvvet santralları nerede? İnşallah kütüphanelerinden bazı deliller elde etmek imkânını buluruz. Acaba böyle bir medeniyetin çökmesine ne sebep oldu, dersin?

— Ancak iki sebep olabilir, Penons. Kıtlık veya harp.

Grov, Penons'un adının zikredilmesine memnun olmuştu. Penons sefinenin başmühendisi idi. Bundan

böyle, onu da sesinden tanıyabilecekti. Penons atıldı:

— Fakat, azizim, herhalde ilimde kıtlığa çare bulunacak derecede ileriydiler. Farzedelim bunu halledemediler; niçin boşlukta seyahati mümkün kılıp başka seyyarelere göç etmediler?

— Vallahi anlayamıyorum, azizim. İstersen bizim astronom Lester'e soralım. Yere inmemizden evvel bazı fikirler beyan edip duruyordu.

Lester, gelince hemen cevap verdi:

— Söylediklerimi daha ispata hazır değilim; fakat bir nokta var ki, bunda sizin de hemfikir olacağınızdan eminim. Şu görünen zavallı güneşin manzumesindeki yegâne seyyare budur. Başka hiçbirşey yok. Ne ay var, ne bu boşlukta seyahati mümkün kılacak başka bir seyyare. Bizim terakkimiz bile nekadar yavaş oldu. İlk önce Ay'a eriştik; sonra bizim güneş manzumesindeki diğer seyyarelere. Birçok seneler sonra yakındaki bir yıldıza seyahat imkânı hasıl oldu. En nihayet kâinatta seyahat mümkün oldu. Bundan dolayı boşlukta seyahat meselesine herhangi bir medeniyet için çabukça halledilecek bir mevzu nazariyle bakmamız doğru olmaz.

O sırada konuşmayı dinleyen birkaç kişi daha fikir beyanında bulundular ama Grov bunlara pek kulak asmadı. Kedinin bulunduğu yere baktı. Kedi görünürlerde yoktu. Dikkatsizliğinden dolayı kendi kendine sunturlu bir küfür savurdu. Ufak gemisinin istikametini değiştirip kediyi aramaya başladı. Fakat böyle bir harabe şehirde aradığını bulmak kolay birşey değildi. Görüşüne mâni olan bir sürü bina vardı. Grov, gayri memnun bir tavırla şehrin üzerinde dolaşmağa başladı.

Bir müddet önce Körl, gayet seri bir hareketle, ortadan kaybolmuştu. Açlıktan başı dönmüş bir vaziyette enerji dolu bir dinamo gibi bir guruptan diğerine gidiyordu. O sırada ufak bir otomobil yanında dur-

du. İçinden bir fotoğraf makinesi uzanıp resmini çekti. Kocaman bir kayanın üstünde muazzam bir kaya delme makinesi çalışıyordu. Körl, artık herşeyi bulanık görmeğe başlamıştı. Şehire yalnız giden adamı bulmak ve açlığını dindirmek istiyordu. Bütün adaleleri ağrıyordu.

Birden daha fazla dayanamadı. Ağzında yeşil köpükler belirdi. Bir an için kimsenin kendine bakmadığını farketti. Bir kayayı siper alarak koşmağa başladı. Uzun hamleler yapıyor, sıçrıyor, âdeta uçuyordu. Sanki beyni tılsımlı bir bez ile silinmiş gibi herşeyi unutmuş yalnız açlığını gidermek gayesini düşünüyordu. Boş caddelerden, çökmüş duvardaki deliklerden, binaların uzun koridorlarından sür'atle geçiyordu. Birden yavaşladı. Kulak kılları titreşimini almıştı.

Nihayet durup kayalar arasından başını uzattı.

İki ayaklı bir mahlûk az ileride fenerini yakmış vaktile pencere olduğu zor anlaşılan bir delikten içerisini gözden geçiriyordu. Adam, iri yarı, kuvvetli bir şeydi. Feneri söndürüp etrafını dikkatle süzerek yürümeğe başladı. Bu Körl'ün hoşuna gitmişti. Tehlike vardı.

Adam köşede kayboluncaya kadar bekledi ve sonra meydana çıktı. Hareketlerini plânlamıştı. Yandaki dar bir caddeye sapıp bir sıra binanın önünden geçti. İlk köşeden sür'atle dönüp bir meydanı sıçrayarak geçti ve karnını yere sürterek bir bina ile bir kaya yığınının arasındaki yarı karanlık boşluğa süzüldü. Önündeki cadde harabeler arasında bir kanal gibiydi. Yegâne çıkış yeri de Körl'ün pusu kurmuş olduğu yerin önünden geçiyordu.

Körl galiba biraz acele etmişti. Adam altından geçerken bulunduğu yerden aşağı ufak taş parçaları düştü. Adam ani bir hareketle yukarıya baktı. yüzündeki ifade birden değişti ve korku ile doldu. Hemen silâhına davrandı

Körl uzanıp adamın elbisesinin başlık kısmına tek bir parçalayıcı pençe attı. Bunu yırtılan madenden ve fışkıran kandan çıkan sesler takip etti. Adam iki büklüm olmuştu. Bir an için sanki hiçbirşey olmamış gibi doğruldu ve akabinde külçe gibi olduğu yere yıkıldı.

Körl hırsla yemine saldırdı. Sür'atle adamın üzerindeki madeni elbiseyi ve içindeki vücudu parçaladı. Kemikler çatırdadı. Etrafa et parçaları yayıldı. Körl başını sıcak gövdeye soktu ve kılların ucundaki ufak emme kapları vasıtasile adamdaki id'i emmeğe başladı. Aradan üç dakika kadar geçmişti ki gözleri bir gölgeye ilişti. Havaya bakınca güneşin battığı taraftan ufak bir geminin yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir an için olduğu yerde dondu, kaldı ve sonra en yakınındaki bir harabenin arasına kaydı.

Tekrar baktığında ufak gemiyi sol tarafında gördü. Gemi havada daireler çiziyordu ve bulunduğu yere yaklaşması ihtimali vardı. Avına mani olunması her ne kadar Körl'ü deliye döndürdüyse de şimdilik onu bırakıp geri sefineye dönmenin doğru olacağını anlamıştı. Tehlikeden kaçan bir hayvan sür'atile koşmağa başladı ve ilk insan gurubunu görünce yavaşladı. Dikkatle yanlarına yaklaştı. Hepsi işlerile meşgûldü; dolayısiyle Körl'ün farkına bile varmamışlardı.

Grov, Körl'ü ararken ardı ardına küfür savuruyordu. Şehir çok büyüktü. Zannettiğinden fazla saklanılacak yer mevcuttu. En nihayet sefineye dönmeğe karar verdi. Canavarı bir kayanın üstüne uzanmış güneşlenirken görünce derin bir nefes aldı. Gemisi her tarafı görecek bir yere gelince durdu. Yirmi dakika sonra doktor Harvey'in emrinde şehri araştıran bir gurubun rastladığı parçalanmış insan haberi kaminikatör'de yayınlanırken halâ ayni yerdeydi.

Grov, tarif edilen yeri kaydedip o tarafa hareket etti. O anda Morton'un ölüye bakmak için gelmediği

nin farkına vardı. Direktörün hüzün dolu sesi işitilmişti:

— Arta kalanlarını sefineye getirin.

Jarvey'in arkadaşları dehşetle ölüyü seyrediyorlardı. Grov, etrafa dağılmış ve kana bulanmış et parçalarını boşluk elbisesini görünce boğazı düğümlenir gibi oldu. O sırada Kent'in sesi duyuldu:

— Allah belâsını versin! Ne diye yalnız dolaşır, anlamam ki.

Kent'in gür bir sesi vardı. Jarvey ile Kent çok iyi arkadaştılar. Kent devam etti:

— Otopsi yapmamız icap edecek.

Grov konuşulanları kendi aleti vasıtasile doğrudan doğruya dinleyemiyeceği için en yakınındaki adama dokundu ve:

— Kimyagerlerin konuşmalarını senin alet vasıtasile dinleyebilir miyim? diye sordu:

— Hay hay.

Grov parmaklarını diğer adamın koluna koydu ve konuşmayı dinlemeğe başladı:

— İşin fena tarafı çok manâsız bir cinayete benziyor. Vücudu paramparça edilip etrafa dağılmış, fakat parçalar arasında bir noksanlık yok. Eğer yapıştırmak imkânı olsa hiç eksik çıkmıyacağı muhakkak.

Smit söze karıştı:

— Anlaşılan, katil bu zavallıyı yemek maksadile hücum etti ve sonra etinin yenmeyen cinsten olduğunun farkına vardı. Bizim şu canavar kedi de öyle ya. Önüne koyduğumuz hiçbirşeyi yemedi ve...

Smit sözünü yarıda kesmişti. Bunu uzun bir sessizlik takip etti. Nihayet yavaş bir sesle devam etti:

— Hakikaten yahu, şu bizim kediden ne haber? O muazzam pençeleriyle bu işi yapması onun için işten bile değil

Morton atıldı:

— Bu herhalde birçoğumuzun aklına geldi. Ne de olsa buralarda şimdiye kadar ondan başka bir canlıya rastlamadık. Fakat, tabiatiyle sırf şüphe neticesi de onu bu suçla itham edip öldüremeyiz.

Grov'un tanımadığı biri söze karıştı:

— Sonra, dışarıda bulunduğumuz müddetçe benim gözümün önünden bir an bile ayrılmadı.

Grov ağzını açmağa bile vakit bulamadan psikolog Sidel'in sesi işitildi:

Morton, adamlarımızdan birçoğu ile konuştum ve elde ettiğim reaksiyonları şöyle sıralayabilirim: İlk önceleri canavarın bir an bile gözlerinin önünden ayrılmadığına emindiler. Maamafih, israrla üzerinde durunca, belki birkaç dakika için ayrılmış olabileceğini kabul ettiler. Ben de şahsen canavarın hep buralarda olduğu zannındayım. Fakat, iyice düşününce bazen dakikalarca ortadan kaybolduğunu hatırlıyoyorum.

Grov derin bir nefes aldı. Artık kendinin de konuşmaya karışmasına lüzum kalmamıştı. Başkası Grov'un söylemek istediklerini gayet açık bir şekilde izah etmişti.

Kent'in hiddet dolu sesi işitildi:

— Delilik etmemize lüzum yok. Sırf şüphe üzerine de olsa bu canavarı öldürmeliyiz.

Morton:

— Vallahi bilmem, dedi. Bu canavar oldukça zeki bir hayvana benziyor, fakat hiç birimiz onun suçlu olduğunu bilmiyoruz.

— Ne olursa olsun. Eğer kimse cesaret edemiyorsa onu öldürmek vazifesini ben üstüme alırım.

Smit atıldı:

— Böyle şey olmaz! Morton, beni dinle, bu kedi suçlu bile olsa öldürülmesine müsaade edemezsin.

O bizim için biyolojik bakımdan, tetkik edilmesi gereken bulunmaz bir hazinedir.

Kent ile Smit kin dolu nazarlarla birbirlerini süzüyorlardı. En nihayet Smit yavaş yavaş sâkin bir sesle devam etti:

— Sayın Bay Kent, sizin kimya şubesinde kediyi parçalayıp etinden ve kanından kimyevî bileşimler meydana getirebilirsiniz; fakat maalesef, bizim biyoloji şubesi canlı mahlûk ister. Bizim ölülerle işimiz yoktur. Zannıma göre fizik şubesi de kediyi canlı olarak tetkik etmeyi istiyecektir. Tahminime göre şimdilik partiyi kaybettin. Ancak bundan bir sene kadar sonra kediyi sana teslim edebiliriz. O zaman al, parçala, dilim dilim kes, suyunu sıkıp turşusunu çıkar, gönlün ne dilerse onu yap.

— Alaya lüzum yok. Ben bu mevzuu ilmî bakımdan münakaşa etmiyorum.

— Artık Jarvey öldü; ona yardım için yapabileceğimiz birşey yok. Onun için bu mevzuun ilmî bakımdan münakaşasını yapmamız gerekir.

— Ben âlimden önce bir insanım.

— Şahsî hislerine mağlûp olup ilmen kıymetli bir hayvanın ölümüne sebep mi olmak istiyorsun?

— Bu canavar bilinmiyen bir tehlike olduğu için imha etmekten çekinmem. Başka birisinin daha öldürülmesi ihtimali olduğunu nazarı itibara almamız gerekir.

Morton münakaşayı kesmek maksadiyle söze karıştı:

— Korita'ya bir sual sormak istiyorum.

Korita Japonyalı bir arkeolog idi.

— Senin bu seyyaredeki mahlûklar ve medeniyetler hakkında oldukça malûmatın vardır. Acaba bu hayvan cinayette ondan şüphelendiğimizi anlayabilir mi dersin?

— Hiç zannetmem. Benim görüşüme göre bu hay-

van böyle bir tahminde bulunamıyacak kadar geri bir medeniyete sahiptir.

— O halde Smit'in arzusu yerine gelecek galiba? Kediyi öldürmiyeceğiz. Artık tehlikeden de haberdar olduğumuza göre, bundan böyle kayıplar doğrudan doğruya dikkatsizliğimizin neticesi olacaktır. Tabiî tahminlerimizin yanlış olması ihtimali de mevcuttur. Sidel gibi ben de her zaman hayvanın gözümüzün önünde olduğunu zannediyorum. Belki de kediye karşı haksız davranıyoruz. Bu seyyarede başka canlı mahlûklar da bulunabilir. Kent, Jarvey'in cesedini ne yapmak fikrindesin?

— Hemen bir cenaze töreni yapacak değiliz. Allahın belâsı kedinin Jarvey'in vücudünda bulmayı ümit ettiği birşey vardı. Cesedin her parçası mevcut; fakat birşeyin noksan olduğuna eminim. Bunun ne olduğunu bulup katilin kedi olduğunu size ispat edeceğim.

III

Geri dönüp sefineye gelince Eliyot Grov doğruca yazıhanesine gitti. Kapının üstünde «İlimler İlimi Şubesi» diye bir tabelâ asılıydı. Bu tabelânın arkasında yekûn olarak dört yüz elli metre karelik bir sahayı kaplayan beş oda vardı. Bu odalara, İlimler İlimi Bürosu, hükûmete yaptığı bir müracaat neticesi, gerekli makine ve âletleri monte ettirmişti. Dolayısiyle serbestçe dolaşılabilecek saha biraz dardı.

Grov masasının başına geçip Morton'a göndermek üzere bir plâk doldurmağa başladı. İlk evvelâ bu soğuk ve sessiz seyyarede karşılaştıkları kedi biçimindeki mahlûkun fizikî yapısı hakkındaki fikirlerini analize etti. Böyle bir canavara «biyolojik bir hazine» nazariyle bakılmasının mahzurlarını belirtti. Canavara bu nazarlarla bakanların esas tehlikeyi unutacak-

larını izah etti ve «Elimizde hareketlerimizi tâyin etmemize yarayacak kadar delil mevcuttur» diye devam etti.

Plâğı doldurması birkaç saat sürmüştü. Stenografi kısmına geçip plâğın hemen kopyesinin çıkartılmasını istedi. Bir şube başkanı olduğu için hemen arzusu yerine getirildi. İki saat sonra plâğın kopyesini Morton'un ofisine götürdü ve plâğı verdiğine dair sekreterden bir makbuz aldı. Grov, vazifesini yapmış olmanın verdiği bir ferahlıkla geç vakit rahat bir akşam yemeği yedi. Sonra garsona kedinin nerede olduğunu sordu. Garson katiyetle bilmediğini, fakat umumî kütüphanede olduğunu zannettiğini söyledi.

Grov, bir saat kadar gözünü canavardan bir an bile ayırmamak şartiyle kütüphanede oturdu. Bu müddet esnasında yerdeki kalın halının üzerinde yatan hayvan kılını bile kıpırdatmamıştı. O sırada kapıdan içeri ellerinde büyük bir çanak taşıyan iki kişi girdi. Hemen arkalarından Kent geliyordu. Kimyagerin gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Kütüphanenin ortasında durup yorgun, fakat sert bir sesle:

— Hepinizin bunu seyretmesini istiyorum! dedi.

Hernekadar odada bulunan herkese hitap ediyorduysa da bilhassa o sırada kütüphanede bulunan büyük âlimlerin nazarı dikkatini çekmek istediği belli oluyordu. Grov ayağa kalkıp iki kişinin taşımakta olduğu çanağın içinde ne bulunduğunu görmeğe uğraştı. Çanağın içinde kahverengi bir mayi vardı.

Smit te ayağa kalkmıştı:

— Kent, bir dakika. Başka bir zaman hareketlerin hakkında sual sormak istemezdim; fakat hasta gibi bir halin var. Fazla yorulmuşsun. Böyle bir tecrübe için Morton'dan müsaade aldın mı?

Kent yavaşça dönünce Grov, Smit'in nekadar doğru söylediğini anladı. Kimyagerin gözlerinin altı sim-

siyahtı ve yanakları çökmüş, elmacık kemikleri meydana çıkmıştı:

— Morton'u da buraya davet ettim. O böyle bir tecrübede bulunmaktan imtina etti. Bu canavar benim istediğimi yaptığı müddetçe kendisine hiçbir zararım dokunmıyacaktır.

— O çanakta ne var?

— Jarvey'in vücudundaki noksanlığı tesbit ettim. «Potasyum.» Jarvey'in vücudunda normal miktarın üçte ikisi kadar potasyum kalmıştı. Potasyumun hayat için bir vücutta mevcudiyeti şarttır. Ekseriyetle, ölümden sonra vücuttaki hücreler potasyumu damarlardaki kanın içine bırakırlar ve kan zehirlenir. Jarvey'in vücudundaki potasyum noksanlığını tesbit ettim ve noksan potasyum kanın içinde de mevcut değildi. Bunun neyi işaret ettiğini kat'iyetle söyliyemiyeceğim, fakat pek yakında öğreneceğiz.

Kütüphanedekiler önlerindeki kitapları, mecmuaları bir kenara itmişler merakla Kent'i dinliyorlardı. İçlerinden bir tanesi sordu:

— Çanaktaki nedir?

— Potasyumu havi canlı hücreler. Bunu sun'î olarak yapmanın mümkün olduğu sizlerce de malûmdur. Belki de kedi yemekte verdiklerimizi bunun için yemedi. İçindeki potasyum ona yaramıyacak bir mahiyette, ölü idi. Benim fikrimce canlı potasyumun kokusunu alacaktır; tabiî koku ile anlıyorsa...

— Bence titreşimden hissediyor, diye Gorley söze karıştı. Bazan o kıllarını titretince benim âletler gayet kuvvetli bir statik kaydediyor. Fakat hiçbir reaksiyon olmuyor. Bence dalga ölçüsünün üstünde veya altında kontrol edebiliyor. Kılların kıpırdaması bu frekanslara sebebiyet vermiyor.

Kent'in bu konuşmayı gayet sabırsızlıkla dinlediği belli oluyordu. Daha fazla dayanamayıp Gorley'in sözünü kesti:

— Peki, titreşim sayesinde hissetsin, ne ile his sederse etsin. Bakalım çanaktakinin ne olduğunu anlayınca reaksiyonu ne olacak? Smit söyliyeceğin birşey var mı?

— Evet. Plânında üç hata var. İlk evvelâ bu mahluka sadece bir hayvan nazariyle bakıyorsun. Belki de Jarvey'den yetişir derecede potasyum emmiştir. Sonra kedinin senin hareketlerinden şüphelenmiyeceğini zannediyorsun. Her neyse, hele çanağı önüne koy bakalım. Reaksiyonundan belli olur herhalde.

Kent'in tecrübesi oldukça mantıki idi. Fakat dikkat etmek lâzım geliyordu. Canavar ânide nasıl vahşi bir reaksiyon gösterebileceğini asansör vakasında isbat etmişti ve bunu ehemmiyetle nazarı itibare almak gerekirdi. Grov bunları düşünürken bir yandan da kediyi seyrediyordu.

Körl, iki asistanın çanağı önüne koymalarını gözlerini hiç kıpmadan seyrediyordu. Adamlar çanağı koyup hemen çekildiler ve Kent ilerledi. Körl sabahleyin tabancasını çeken adamı, Kent'i tanımıştı. Bir an için bu iki ayaklı mahlûku süzdükten sonra çanağa döndü. Kulak kılları çanaktaki «id» in mevcudiyetini hemen hissetmişti. Fakat çok hafif bir şekilde hissetmişti ve «id» işine yaramıyacak miktarda ve kalitede idi. Zaten ortalarda bazı dalaverelerin dönmekte olduğunu hissediyordu. Homurdanarak ayakları üzerinde doğruldu. Çanağı uzun ve kuvvetli kıllarından biriyle tutup kaldırdı ve içindekileri bağırarak geri çekilen Kent'in suratına boşalttı.

Sonra çanağı bir kenara fırlatarak kalın kamçı gibi kıllarından birini o sırada küfürler savurmakta olan Kent'in beline doladı. Adamın belindeki tabancaya aldırmadı bile. Ne de olsa bir titreşim tabancası idi; atomla kuvvetlendirilmişti. Fakat atomik imhayı havi değildi. Kent'i kütüphanenin bir köşesine fır-

lattı ve akabinde adamın tabancasını almadığına pişman oldu. Şimdi müdafaa kuvveti meydana çıkacaktı.

Kent hırsla bir eliyle yüzündekileri temizlerken diğer eliyle de tabancasına sarıldı. Tabancadan çıkan beyaz ışık hüzmesi Körl'ün başına isabet etti. Kedinin kulak kılları bu enerjiyi keserken hafifçe titredi. Körl diğerlerinin de tabancalarına uzandıklarını gördü.

O sırada kapıya yakın bir yerde bulunan Grov'un sesi ortalığı çınlattı:

— Durun! Deliliği bırakın! Sonra yaptıklarınıza pişman olursunuz!

Kent hayretle Grov'a baktı. Körl, müdafaa kuvvetini meydana çıkarmasına sebebiyet veren bu adama kin dolu nazarlarla bakarak eski yerine çöktü. Artık oturup bu iki ayaklı mahlûkların ne yapacaklarını beklemekten başka yapacak birşey yoktu.

Kent tekrar Grov'a baktı. Bu sefer bakışları nefret doluydu:

— Allah belânı versin! Hangi hakla bize emir vermeğe cesaret edebiliyorsun?

Grov cevap vermeğe lüzum görmedi. Bu vakadaki rolü bitmişti. Yaklaşan krizin farkına varmış ve tam zamanında lüzumlu kelimeleri sarfederek krize mâni olmuştu. Emrine o anda itaat edenlerin şimdi Grov'a böyle bir hakkı olup olmadığını sormalarının hiçbir ehemmiyeti yoktu. Kriz geçmişti.

Böyle hareket etmesinde Körl'ün suçlu veya suçsuz olması hiçbir rol oynamamıştı. Ne olursa olsun, bu mahlûk aleyhinde veya lehinde karar tek bir şahıs tarafından değil, bu hakka sahip kimseler tarafından verilmeliydi.

Sidel soğuk bir sesle:

— Kent, dedi. Kendini kaybettiğine hiç inanmıyorum. Bence, direktörün bu hayvanın yaşamasına müsaade ettiğini bile bile kasten öldürmeğe uğraştın. Seni rapor edip cezanı çektiğini görmeyi isterdim ha-

ni. Cezanın ne olabileceğini pekâlâ tahmin edersin. Şubendeki mevkiini ve herhangi bir seçimde namzetliğini koyabilmek hakkını kaybetmiş olursun.

Kent'in tarafını tutanlar arasında hafif bir mırıldanma başlamıştı. Bunlardan biri:

— Deli olma Sidel, dedi.

Bir başkası da sinsi bir tavırla:

— Unutma ki aleyhine olduğu kadar lehine şahitler de mevcuttur, dedi.

Kent etrafındakileri teker teker süzdükten sonra:

— Aranızdan bazılarına çok hayret ediyorum doğrusu, dedi. Vaziyetin vahametini kavrayacak kabiliyette kimse yok mu aranızda? Daha Jarvey öleli birkaç saat oldu ve suçlu olduğunu katiyetle bildiğimiz bu canavar burada serbestçe yatıyor ve belki de şu anda ikinci cinayeti için hazırlık yapıyor; belki maktül de şu anda burada bulunanlardan biri olacaktır.. Biz ne biçim insanlarız? Hepimiz zır deli olmalıyız. Yoksa bu câniye sempati gösterecek kadar medeniyetimiz ilerledi de ben mi farkına varmadım? Morton çok doğru söylemişti. Bu bir hayvan değil, bu unutulmuş seyyarenin cehenneminin en hücra köşelerinden çıkıp gelmiş şeytanın tâ kendisi!

Sidel atıldı:

— Melodramı bıraksak iyi olacak. Söylediklerin tamamiyle boş lâftan ibaret. Hiçbirimiz deli değiliz. Biz yalnız ilim adamıyız ve bu kedi üzerinde etüdler yapmak istiyoruz. Tabii, cinayette ondan şüphelendiğimiz için bundan böyle hiçbirimiz tek başına bir köşede sıkıştırabileceğini zannetmem. Bin kişiye karşı tek hayvan ne yapabilir ki? Madem ki Morton burada değil, bu mevzuu aramızda reye koyalım. Herkes bunu kabul ediyor mu? Smit atıldı:

— Hayır, ben etmiyorum. Kargaşalıkta kimse en mühim şeyin farkına varmadı. Kent vibrasyon taban-

casile ateş edince hayvanı tam başından vurduğu hal de hiçbirşey olmadı!

Sidel hayret dolu nazarlarla Körl'e baktıktan sonra tekrar Smit'e dönerek Kent'in isabet kaydettiğinden emin misin? Dediğin gibi, herşey o kadar çabuk cereyan etti ki, kediye birşey olmayınca otomatikman Kent'in isabet ettiremediği kanaatine varmıştım.

— Tam yüzünden vurduğuna katiyen eminim. Titreşim tabancası bir insanı bile çabukça öldürmez, fakat yaralıyabilir. Halbuki kedide hiçbirşey, yani yaralanma vaziyeti, olmadı. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu hayvan..

— Belki de derisi ısı ve enerjinin işlemesine mani olacak şekilde tecritlidir.

— Belki. Fakat kat'iyetle emin olmadığınız için Morton'dan bu mahlûkun bir kafese kapatılmasını istemeliyiz.

Sidel kaşları çatılmış bir vaziyette düşünürken Kent:

— Hah. Smit, çok mantıki bir lâf ettin! diye atıldı.

Sidel:

— Kent, dedi, eğer hayvanı bir kafese tıkarsak sen de buna razı olacaksın, öyle mi?

— Evet. Eğer on santim kalınlığında mikro-çelikte bu hayvanı dizginleyemezse gemiyi ona terketmemiz en doğru bir hareket olur.

Grov, hiç sesini çıkartmadan konuşmayı dinliyordu. Morton'a göndermiş olduğu plâkta kediyi kafese kapamak ihtimâlinden de bahsetmiş fakat bunun aleyhinde olduğunu zira kilit mekanizmasına pek güvenemediğini belirtmişti.

Sidel duvardaki bir telefonu açtı ve alçak sesle birkaç dakika konuştuktan sonra geri döndü:

— Direktör, zor kullanmadan kediyi kafese sokabilirsek hiçbir itirazı olmadığını söyledi. Aksi takdir-

de hangi odadaysa oraya kilitlememizi bildirdi. Siz ne dersiniz?

Birkaç kişi birden:

— Kafese tıkalım! diye bağırdı.

Grov gürültünün dinmesini bekledi ve:

— Gece gemiden dışarıya bırakalım, dedi. Nasıl olsa bir yere gitmeyip yine buralarda dolaşacaktır.

Adamların çoğu Grov'u işitmemezlikten geldiler. Kent yüzünü ekşiterek:

— Karar vermekte oldukça zorluk çekiyorsun, değil mi? dedi. İlkönce hayatını kurtarıyorsun, ondan sonra da tehlikeli olduğuna işaret ederek dışarı atmamızı tavsiye ediyorsun.

— Kedi hayatını kendisi kurtardı.

— Herneyse. Biz onu kafese koyacağız. Bir câninin yeri kafesin içidir. Fakat bunu nasıl halledeceğiz bakalım?

— Hakikaten bu hayvanı kafese sokmayı mı istiyorsunuz? Grov sualine hiçbir cevap alamayınca - zaten kimsenin cevap vermiyeceğini biliyordu- kediye yaklaştı ve en yakınındaki kıllardan birinin ucuna dokundu ve sonra kılı yakalayıp çekti. Körl merakla bakınca kapıyı işaret etti. Hayvan bir an tereddüt ettikten sonra yerinden kalktı ve sessizce kapıya doğru yürüdü.

Grov seslendi:

— Dikkatli hareket etmeliyiz. Hazır olun!

Bir dakika sonra Körl Grov'u bir kedi gibi, takip ediyordu. Bir kapıdan daha geçtiler ve dört tarafı madenle kaplı bir odaya girdiler. Odada tam karşıda bir kapı daha vardı ve Grov doğruca bu kapıya gitti ve dışarı çıktı. Körl tam takip ederken kapı süratle suratına kapandı. O anda arkasından da madenî bir ses geldi. Körl sür'atle geri dönünce ilk kapının da kapanmış olduğunu gördü. Elektrikli bir kilitin kapanmasından meydana gelen kuvveti hissetti. Tuzağın sebebini

anlayınca nefretinden deliye döndü fakat bunu belli etmemek için bütün gayretini sarfetti.

Yüzlerce senedir yiyecek ve yalnız yiyecek aramıştı. Bütün bu müddet zarfında vücudundaki diğer kuvvetleri kullanmak fırsatı çıkmamıştı. Halbuki şimdi bambaşka bir vaziyette idi ve merak edilecek başka birşey olmadığını yavaş yavaş kavrıyordu.

Yere uzandı ve kulak kılları vasıtasile etrafını çeviren duvarların havi olduğu enerji miktarını ölçmeğe başladı.

En nihayet adelelerini gevşetti. Gözleri zevkle parlıyordu. Aptallar!

Aradan bir saat kadar geçmişti ki kafesin tepesinde birinin -Simit'in- bir aletle uğraştığını işitti. Hemen ayağa fırladı. İlkönce bu iki ayaklı maklûkları tam tahlil edemediğini ve kendini öldürmeğe hazırlandıklarını zannetti. Halbuki zaman kazanıp plânlarını gerçekleştirebileceğini ümid ediyordu.

Tehlikenin mevcudiyeti aklını karma karışık etmişti. Vücudunu herhangi bir tehlikeye karşı tamamen hazırlamıştı. Aradan birkaç dakika geçmişti ki hakikatı ancak anlıyabildi. Birisi vücudunun içinin resmini çekiyordu.

Biraz sonra adam gitti. Bir müddet yakından gelen gürültüleri dinledi. Zamanla bu gürültüler de kesildi. Körl sabırla sessizliğin bütün sefineyi sarmasını bekledi. Birçok asırlar evvel, ebediyetin sırrını keşfetmeden önce, Körl'ler de geceleri uyuma ihtiyacını hissederlerdi. Kütüphanede bazılarının uyukladıklarını görünce o günler aklına gelmişti.

Bir ses vardı ki bir türlü dinmek bilmiyordu. Bütün sefine sessizliğe boğulduğu halde iki çift ayak sesi devamlı olarak işitiliyordu. Tempolu bir sesle kafesin önünden geçip bir noktaya kadar gidiyor, sonra geri dönüyorlardı. İşin fenası muhafızlar beraber de-

ğillerdi. İlk evvelâ biri geçiyor, arkasından, aşağı yukarı on metre mesafeden, diğeri takip ediyordu.

Körl bütün dikkatiyle ayak seslerini defalarca dinleyip bir gidiş gelişlerinin ne kadar zaman sürdüğünü hesaplamağa uğraştı. Neticeden memnun olmuştu. Bir sefer daha geçmelerini bekledi. Ayak sesleri kapının önünden geçer geçmez bütün hislerini insan imâli titreşimlerin çok fevkinde bir sahaya teksif etti.

Makine dairesindeki atomik kütlelerin hafif mırıltısı sinir sistemine erişti. Elektrik dinomalarının neşrettiği kuvvet akımı kafesin duvarlarından, kapının elektrikli kilitinden geçti. En nihayet, bütün hassasiyetini bir noktada toplayarak bu enerji akımı ile birleşmeye uğraştı. Birden kulak kılları bu enerji akımı ile aynı tempoda titremeye başladı.

Madenin madene çarpmasından mütevellit keskin bir ses işitildi. Körl hafifçe itince kapı açılıverdi. Hemen koridora fırladı. Bir an için kendisile boy ölçüşmeye uğraşan bu iki ayaklı mahlûkların cehaletini düşünerek koltukları kabardı. Aynı anda bu seyyarede ancak birkaç Körl daha bulunduğu aklına geldi. Böyle birşeyi düşünmesi tuhaftı; zira hemcinslerinden nefret etmiş ve onlarla daima vahşice boğuşmuştu. Şimdi ise hemcinslerinin gittikçe azalmakta olduğunu hatırlamıştı. Bir üremek fırsatını bulsalar kimse - bu iki ayaklı mahlûklar bile- karşılarında duramazlardı.

Bunlar aklına gelince içine bir hüzün çöktü ve yalnızlığını hissetti. Bin kişiye karşı tek başınaydı ve kazanan taraf bütün kâinatı eline geçirecekti. Yıldızlarla dolu gökleri dolaşabilmeyi bu göklere hakim olmayı o kadar arzu ediyordu ki.... Eğer şimdi kaybederse bir daha bu fırsat eline geçmiyebilirdi. Yiyeceksiz, gıdasız bir dünyada boşlukta seyahat problemini çözebilmesi imkânsızdı.

Bir salondan geniş bir koridora çıktı. Burada ilk yatak odasının kapısına geldi. Bu kapı da elektrikle

kilitlenmişti; fakat sessizce açmakta hiç zorluk çekmedi. İçeri girip yatakta yatan adamın, bir pençe darbesiyle boğazını paramparça etti. Adamın kafası yere yuvarlandı; vücudü bir kere hafifçe titredi. Vücudundan temin ettiği id'in zevkine doyum olmamıştı. Fakat fazla duracak vakti yoktu.

Yedi yatak odası, yedi ölü insan. Sonra, sessizce kafesine döndü ve kapıyı kilitledi. Zamanını saniyesine kadar ayarlamıştı. Daha birkaç saniye geçmemişti ki muhafızların ayak sesleri yaklaştı ve uzaklaştı.

Hemen arkasından Körl tekrar dışarıya fırladı. Birkaç dakika içersinde dört yatak odasına daha girip çıkmıştı. O sırada içinde yirmi dört kişi uyuyan bir yatakhane buldu. Kafesine döneceği ânı unutmadan katliâma devam etti. Bir oda dolusu insanı birden öldürme fırsatı Körl'ü âdeta aptallaştırmıştı. Bin seneden uzun bir müddettenberi önüne gelen her canlı mahlûku katletmişti ve öldürmeğe alışıktı. Onun için, hiç sıkıntı çekmeden ve hiç ses çıkarmadan, bir yataktan diğerine atlıyarak adamları teker teker, zevkle öldürdü.

O anda vaktinin geçmekte olduğunun farkına vardı. Yaptığı gafletin neticesi gözünün önüne gelince vücudu buz gibi oldu. Halbuki o bütün gece öldürmeği ve zamanını tam ayarlayarak muhafızların her geçişinde içeride olduğunu görmelerini plânlamıştı. Şimdi ise bu koca sefineyi bir gecede ele geçirmek imkânları suya düşüyordu.

Heyecanla, çıkartacağı gürültüyü düşünmeden, salondan geçti. Kafesin bulunduğu koridora yaklaşırken her an için vücudunun karşı koyamıyacağı derecede kuvvetli bir enerji ateşiyle karşılaşmayı bekliyordu.

Muhafızların ikisi de yanyana duruyorlardı. Kafesinin kapısının açık olduğunu keşfettikleri belliydi. İkisi birden başlarını kaldırdılar ve kedinin nefret do-

lı gözleriyle karşılaştılar. Muhafızlardan biri tabancasına sarıldı, fakat geç kalmıştı. Diğeri ise korkusundan sanki donmuş gibi hiç kıpırdayamamıştı. Canhıraş bir feryat kopardı. Ses koridordaki gayet hassas alarmları harekete getirdi ve bütün sefinenin içinde ziller çalmağa başladı. Körl bir pençe darbesiyle her iki muhafızı da yerle bir ettikten sonra ikinci bir pençe darbesiyle de vücutlarını uzun koridorun diğer ucuna kadar fırlattı. Muhafızların ölülerinin kafesine yakın bir yerde bulunmasını istemiyordu. Yegâne ümidi bu idi.

Kafesine daldığında her tarafı tir tir titriyordu. Büyük bir yanlışlık yapmıştı; doğru dürüst düşünemez olmuştu. Kapı arkasından kilitlenmişti. Heyecanlı sesleri ve konuşmaları işitince yere uzandı ve uyuyormuş hissini verebilmek maksadiyle gözlerini kapattı. Bir müddet sonra kafesin kapısındaki gözetleme penceresinden birinin içeriye bakmakta olduğunu hissetti; fakat kılını kıpırdatmadı. Esas kriz diğer ölüler bulununca başlıyacaktı.

Hayatının en büyük mücadelesi için hazırlığını yapmalıydı.

IV

— Siver öldü mü?

Grov, Morton'un hayret dolu sesini işitmişti. Direktör devam etti:

— Siver'siz ne yapacağız? Berken de! Kolter de! Aman yarabbim, fecaat!

Koridor adamlarla doluydu. Grov kalabalığa karışmamış, arkada bir yerde duruyordu. İki defa öne geçmeğe uğraşmış, fakat kalabalığı yarmağa muvaffak olamamıştı. Bunun üzerine Grov geride kalmağı tercih etmişti. Morton'un tekrar konuşmak üzere olduğunu gördü. Direktörün yüzü kireç gibi bembeyazdı. Boğuk bir sesle:

— Eğer bu Allahın belâsı katliâm hakkında en ufak bir fikri olan varsa hemen konuşsun, dedi.

Adamlardan biri:

— Boşluk sarası, diye saçmaladı.

Böyle aptalca fikirler Grov'u zıvanadan çıkartırdı. Evet, boşlukta seyahat eden insanlar bazen yalnızlıktan, korkudan, sinir gerginliklerinden delirmişlerdi; fakat bu gayet seyrek vuku bulan bir olaydı. Boşluk seyahatlerinde sinir buhranları tehlikesi her zaman için mevcuttu - zaten Grov bir de bu sebepten dolayı bu seyahate iştirak etmişti - fakat böyle bir sinir buhranının bu gibi bir katliâm ile neticelenmesi imkânsızdı.

Morton'un da bu fikre iştirak etmediği yüzündeki hatlardan belli oluyordu. Fakat şimdi münakaşa etmenin sırası değiğdi. Adamlar korku içinde sinirleri gergin bir vaziyette idiler. Onların istedikleri hayatlarının emniyete alınması ve bu katliâmın sebebinin meydana çıkartılması idi. Zaten bir şahsın böyle bir gurubu idare kabiliyeti ancak bu gibi anlarda belli olurdu. Yanlış bir hareket, fazla bir kelime o şahsın hem perestijini, hem de mevkiini kaybetmesine sebep olabilirdi. Grov, Morton'un bunları aklından geçirdiğinin ve temkinli davranmağa uğraştığının farkına varmıştı. Direktör:

— Bizim de aklımıza bu ihtimal geldi. Doktor Egert ve asistanları herkesi muayene edecek. Şu anda ölüleri gözden geçiriyor.

Grov'un kulağının dibinde gök gürler gibi bir ses işitildi:

— İşte geldim, Morton. Şunlara söyle de bana yol açsınlar!

Grov, Doktor Egert'i tanımıştı. Adamlar hemen Doktorun etrafını çevirmeğe başlamışlardı bile. Egert ileri doğru yürüyünce Grov hemen arkasından seyirtti. Tam tahmin ettiği gibi diğerleri Grov'u doktorun asis-

tanı sanmış ve ileri geçmesine müsaade etmişlerdi. Morton'a yaklaşınca Doktor:

— Sayın direktör sözlerinizi işittim, dedi. Korkarım boşluk sarası teorisi suya düştü. Bu zavallıların boğazları on insan kuvvetine eşit bir kuvvet tarafından parçalanmış. Maktuller gık demeye bile vakit bulamamışlar.

Egert bir an durduktan sonra devam etti:

— Yahu, Morton, şu bizim kocaman kedi bunları yapmış olamaz mı?

— Doktorcuğum, kedi kafesin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyor. Acaba ondan şüphelenmemiz doğru olur mu? Bu kafes kedinin dört, beş misli büyüklükte canavarları tutacak kadar sağlamdır. Bu hayvanın suçlu olduğunu zannetmek oldukça zor. Ancak burada daha farkına varmadığımız bir ilim mevcutsa ona da bir diyeceğim yok tabiî...

Smit sert bir sesle atıldı:

— Morton, lüzumlu bütün deliller elimizde mevcut. Biliyorsun ki ben kedinin sağ kalmasını tercih ederim. Bir kere telefülor makinemi kullanıp resmini çektim. Bütün resimler boş çıktı. Gorley'in dediklerini hatırlıyor musun? Anlaşılan bu mahlûk herhangi bir dalga genişliğinde bir titreşimi alma ve gönderme kabiliyetindedir. Kent'in silâhının isabet kaydetmesine rağmen kedinin kılına bile bir zarar gelmemesi bunu isbat eder. Bence bu mahlûkta enerjiyi kesecek ve işe yaramaz hale sokacak bir kuvvet mevcut.

Kalabalık arasından biri mırıldandı:

— Ne diye dertsiz başımıza dert açtık? Eğer bu canavar enerjiyi kontrol edecek ve herhangi bir dalga genişliğinde gönderecek kabiliyette ise halimiz yaman. Neticede hepimizi öldürür ve biz de hiçbirşey yapamayız. Morton atıldı:

— İşte çok doğru bir laf ettin. Demek ki kedi bu kuvvete sahip değil. Yoksa şimdiye kadar hepimizi çoktan öldürmüştü.

Morton sert adımlarla kafesin kapısını açıp kapayan mekanizmaya doğru yürüyünce Kent haykırdı:

— Kapıyı mı açacaksın? Deli olma!

— Yok canım. Fakat şu kolu çekecek olursam kafesin zemini elektriklenir ve üzerinde bulunan herşeyi bir anda kömür haline getirir. Her ihtimâle karşı bütün kafeslerimize bu tertibatı yapmıştık.

Morton kolu tutan kiliti açtı ve kolu sür'atle aşağı doğru çekti. Bir an için elektrik akımını herkes hisseder gibi oldu. Madenden mavi bir alev fışkırdı ve Morton'un başının üstündeki kutudaki sigortaların birkaçı patladı. Morton uzanıp patlayan sigortalardan birini çıkarttı ve baktı:

— Acaip, sigortaların patlaması için hiçbir sebep yoktu. Smit atıldı:

— Eğer bu mahlûk elektrikli kiliti açacak kabiliyette ise herhangi bir tehlikeye karşı hazırlıklı idi.

— Herneyse, zannıma göre bu elektrik akımına uzun bir müddet dayanamıyacaktır. Daha olmazsa yarı portatif elektrik toplarımızdan birini getirir, kapıyı açar ve iflâhını gevretiriz. Aynı zamanda...

Kafesin içinden gelen bir gürültü Morton'un cümlesini yarıda kesti. Ağır birşeyin duvara çarpmasından meydana gelen bir sesi ufak madenî parçaların yere düşmesinden çıkan sesler takip etti.

Smit Morton'a döndü:

— Ne yaptığımızın farkında, dedi. Herhalde ne yapacağını şaşırmıştır. Eminim tekrar kafese girdiğine bin kere pişman olmuştur.

Adamların sinirleri yatışmağa başlamıştı. Hattâ bir ikisi hafifçe gülümsediler. Grov ne düşüneceğini bilmiyordu. Kafesin içinden gelen sesler hoşuna gitmemişti Duvarların elektriklenmesi yüzünden kimse ka-

pıdaki gözetleme deliğine gidip kediye bakamıyordu. İşitme hassası herzaman insan oğlunu aldatabilirdi. Kafesin içinde neler döndüğünü tahmin etmek adeta imkânsızdı.

Geminin baş mühendisi Penons'un sesi işitildi:

— Ben bu işi anlamadım doğrusu. Kafesten o ses gelince telefulor - metrenin ibresi çıldırmış gibi oynamağa başladı. İbre tam şurada, adeta burnumun dibinde, olduğu için gözümden kaçmadı. Deminden beri bunun sebebini bulmağa çalışıyorum.

Kafesin içinde de, dışında da ses seda kesilmişti. O sırada Smit'in arkasındaki kapıda bir kıpırdama oldu ve, askerî üniformaları sırtlarında, yüzbaşı Lit ile iki subay belirdiler.

Elli yaşlarında kadar olan yüzbaşı:

— Bu işi benim idare etmem doğru olacak galiba, dedi. Anladığıma göre, âlimler canavarı öldürüp öldürmemek hakkında bir türlü bir karara varamıyorlar, doğru mu?

Morton başını sallayarak:

— Anlaşmazlık kalmadı, dedi. Hepimiz kedinin öldürülmesinin elzem olduğu neticesine varmış bulunuyoruz.

— Ben de zaten kedinin öldürülmesi için emir vermek üzere idim. Bence sefinenin emniyeti iyice tehlikeye girmişti. Tabii sefinede emniyeti sağlamak ta benim vazifemdir. Yüzbaşı sesini yükseltti:

— Yol açın! Geri çekilin!

Koridordakileri bir düzene sokmak oldukça zor olmuştu. Eğer o anda canavar dışarı fırlasa muhakkak ki çoğunun hakkından gelebilirdi.

Kalabalıktan biri atıldı:

— Hayret! Sefine hareket ediyor gibi oldu!

Grov da bunu hissetmişti. O sırada gemi tekrar şiddetle sarsıldı. Yüzbaşı Lit haykırdı:

— Penons, makine dairesinde kim var?

Başmühendisin yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu:

— Asistanımla yardımcıları. Onların nasıl olup ta...

Anî bir sarsılma ile beraber sefine yana yatar gibi olmuştu. Grov yüzü koyun yere yuvarlandı. Kimisinin acı ile kıvrandıkları görülüyordu. Direktör Morton emirler veriyor, Yüzbaşı Lit ayağa kalkmağa uğraşıyor, ağzından binbir türlü küfür çıkıyordu:

— Hangi Allahın belâsı makineleri çalıştırdı?

Sefinenin sürati gittikçe artıyordu. Grov güçlükle ayağa kalkıp duvardaki en yakın telefona sarıldı ve makine dairesinin numarasına bastı. Cevap alacağını bile ümit etmiyordu. Fakat telefondan bir feryat işitildi.

— Kedi makine dairesinde! Boşluğa doğru gidiyoruz!

Ses akabinde kesiliverdi. Sefinenin sürati gittikçe artıyordu. Grov muvazenesini temine uğraşarak yandaki salona, oradan da diğer koridora geçti. Buradaki bir yerde boşluk elbisesi ambarı bulunduğunu hatırlıyordu. Ambarın kapısına yaklaşırken Yüzbaşı Lit'in daha önce davranmış olduğunu ve boşluk elbisesini üzerine geçirmeğe uğraştığını gördü.

Yüzbaşı elbisesini giyinip fermuarını çektikten sonra hemen Grov'a yardım etmek için döndü. Bir dakika sonra Grov elbiseyi sırtına geçirince derin bir nefes aldı. Artık lüzumlu elbise sırtında iki kişi mevcuttu; diğerleri de düşe kalka geliyorlardı. Ambardaki boşluk elbiselerini bitirmek ancak birkaç dakika sürdü. Sonra bir aşağıdaki kata inip oradaki ambarda bulunan elbiseleri de getirdiler. Artık bu işe yardım edecek epeyce insan vardı. Yüzbaşı ortadan kaybolmuştu. Grov da kedinin bulunduğu kafese koştu. Kafesin kapısı henüz açılmıştı ve önünde bir sürü âlim toplanmıştı.

Grov mümkün olduğu kadar yaklaştıktan sonra ayaklarının ucuna basarak diğerlerinin omuzları üzerinden olup biteni görmeğe uğraştı. Kafesin arka tarafındaki duvarda büyük bir delik vardı. Delik beş kişinin birden geçebileceği kadar büyüktü. Maden duvar bir tarafa eğilmişti ve kafesin içi ufak maden parçalariyle dolu idi. Delik başka bir koridora açılıyordu.

Penons'un sesi işitildi:

— Olacak iş değil. Bizim tamir atölyesindeki on tonluk balyoz bile bir vuruşta bu on santim kalınlığındaki mikro çelik duvarda bir çentik yapamaz. Atomik silâhlarımız bile böyle bir deliği ancak bir dakikada açabilir. O zaman da bütün duvar haftalarca insanı öldürecek derecede radyoaktif olur. Morton, bu mahlûk bambaşka birşey.

Direktör kendine atfedilmiş bu cümleye cevap vermedi. Grov, Smit'in duvardaki deliği tetkik etmekte olduğunu gördü. Smit:

— Keşke Berken ölmemiş olsaydı, dedi. Şunu izah edebilmesi için bizim bir metalörji âlimine ihtiyacımız var. Bakın!

Smit madenin kırık kenarlarını gösteriyordu. Eline aldığı bir parça hafif bir ovuşturma ile toz haline gelip yere döküldü. Grov etrafındakileri iterek öne yaklaştı:

— Metalörji hakkında biraz malûmatım vardır.

Adamların çoğu otomatikman Grov'a yol verdiler. En nihayet Smit'in yanına varmıştı. Smit suratını asarak sordu:

— Brek'in asistanlarından biri misin?

Grov işitmemiş gibi davranarak cevap vermedi. Eğilerek yere dökülmüş maden parçalarına parmakları ile dokundu. Sonra doğrularak:

— Burada mucize falan yok, dedi. Bir kısmımızın da bildiği gibi bu tipte kafesler elektro manyetik kalıplar içinde yapılır ve dökümde gayet ince madenî

toz kullanılır. Kedi bu madeni tozları bileşim halinde tutan kuvveti kesecek hususî bir kuvvete sahipmiş. Canavarın vücudü transformatör vazifesini görerek elektrik enerjisi kullandı, duvarı deldi, koridordan aşağı makine dairesine indi.

Sözlerini tamamlayıncaya kadar kimsenin ağzını açmaması tuhafına gitmişti. Belli ki Grov'u Brek'in asistanlarından biri zannetmişlerdi. Sefine oldukça büyüktü ve epeyce kalabalıktı. Sefinedekiler daha birbirlerini iyice tanıyacak vakit bulamamışlardı; onun için bu şekilde yanılmaları normal addedilebilirdi.

O sırada Smit'in sâkin sesi işitildi:

— Halihazırda karşımızda makine dairesini eline geçirmiş ve bütün sefineyi kontrolü altına almış muazzam bir canavar var.

Bu kısa cümle acı hakikatı bütün çıplaklığı ile ortaya koymuştu. Kapının önünde toplanmış olanlardan biri atıldı:

— Makine dairesini tamamiyle işgal etmiş sayılmaz. Kontrol köprüsü bizim elimizdedir, dolayısıyla bütün makinelerin ilk kontrolü hâlâ bizdedir. Muhakkak ki zamanla bu mahlûk makine dairesine tamamiyle hâkim olacaktır, fakat şu anda makine dairesindeki bütün makineleri durdurabiliriz.

— Aman Allahım! Daha ne bekliyoruz? Ne diye bin kişiyi boşluk elbisesiyle donattık ta makineleri durduramadık?

— Bu belki de bizim lehimizedir. Boşluk elbisesi üzerimizde oldukça muayyen dereceye kadar tazyika tahammül edebiliriz, fakat belki canavar tahammül edemez. Bu ve diğer avantajları kaybedip paniğe uğramamız büyük bir hata olurdu.

— Ne gibi diğer avantajlar?

Morton'un sesi işitildi:

— Buna ben de cevap verebilirim. Bu mahlûk hakkında bildiğimiz şeyler var. Şimdi Yüzbaşıya bir

tecrübe yapmayı teklif edeceğim. Tabiî geminin asayişinde otoriter şahsiyet yüzbaşı olduğu için resmî müsaadesine ihtiyacım vardır. Nerede olduğunu bilen var mı?

Yüzbaşının subaylarından biri ileri atıldı:

— Telefonla bulabilirsiniz. Kendisi telefon kulesinde.

Morton hemen oradan ayrıldı. Birkaç dakika sonra gözükünce Başmühendise işaret ederek:

— Penons, dedi, geminin başmühendisi aynı zamanda subay olduğu için Yüzbaşı bu tecrübeye senin riyaset etmeni istedi.

Grov, Morton'un sesinde bir kızgınlık ifadesi sezmişti. Demek Yüzbaşı sefinede idareyi ele alacağını söyleyince şaka etmemişti. Bu âna kadar sefinedeki askerî şahısların hiç mühim rolleri olmamıştı. Hükûmet, evvelce yapılan seyahatlerdeki vakaları nazarı itibare alarak bu seyahate bir de askerî birliğin iştirak etmesini münasip görmüştü. Bu biraz da ilim adamlarına emniyet etmemek mânasına geliyordu. Bu gibi vakalarda bu emniyetsizlik meydana vurulmuş oluyordu. Aslında Morton'un kendi deneyine riyaset edememesi için hiçbir sebep yoktu. Penons:

— Teferrüatlı izahat vermem için vaktimiz yok. Gerekli emirleri sen ver. Eğer içlerinde hoşuma gitmeyenleri olursa münakaşasını sonra yaparız.

Penons Morton'un hislerini rencide etmemek için elinden geleni yapıyordu. Morton hiç vakit kaybetmedi:

— Bay Penons, makine dairesine giden dört koridorun herbirine beş teknisyen gönder. Bu gurupların birinin başında ben bulunacağım. Kent, sen ikinci gurubu al. Smit, üçüncü gurubu, tabiî Bay Penons ta dördüncü gurubun başına. Mobil yakıcıları kullanıp büyük kapıları imha edeceğiz. Bütün giriş kapılarının

kapalı olduğunu gördüm. Canavar bütün kapıları kilitlemiş.

Selenski, kontrol kulesine koş, makinelere giden kuvvet hatlarının hepsini kes. Hepsini ana kola bağla ve birden kes.

— Başüstüne, efendim!

Selenski böyle deyip kontrol köprüsüne giderken Morton arkasından bağırdı:

— Eğer makinelerden herhangi biri tekrar çalışmağa başlarsa hemen bana haber ver.

Tecrübeye iştirak edecekler seçilmişti. Grov, birçokları ile beraber, yetmiş metre mesafeden, olacakları seyretmek için bekliyordu. Mobil projektörler getirilirken ve müdafaa perdeleri çekilirken içinde âdeta bir tuhaflık hissetmişti. Sanki son günlerini yaşıyordu. Hazırlıkları yapılmakta olan taarruzun sebebini takdir ve neticesinin belki de lehlerine olacağını tahmin ediyordu; fakat taarruz hezimetle de neticelenebilirdi. En fazla canını sıkan tecrübede seyirci kalması ve aktif bir rol oynamaması olmuştu.

Umumî irtibat sisteminde Morton'un sesi işitildi:

— Evvelce de söylediğim gibi, bu sırf tecrübe mahiyetinde bir taarruzdur. Kedinin makine dairesini işgal edişindenberi kendini daha organize edecek zaman bulamadığını addediyoruz. Bu bizim yegâne fırsatımız sayılır. Benim esas fikrim şudur; bu kapılar kuvvetli patlamalara mukavemet edebilecek şekilde yapılmıştır ve elimizdeki makineler ancak on beş dakikada kapıları eritebilir. Bu zaman esnasında kedinin elinde hiçbir kuvvet olmıyacaktır. Selenski neredeyse makinelere giden kuvveti kesmek üzeredir. Ondan sonra taarruz başlıyacak. Atomik silâhlarla hücum ettiğimiz için kedi bunlara karşı koyamıyacaktır, inşallah! Her neyse, kısa bir zaman sonra neticeyi öğrenmiş olacağız. Selenski, hazır mısın?

— Evet.

— Ana kolu indir!

Koridor, bütün sefine, bir anda karanlığa boğuldu. Grov, boşluk elbisesinin pilli elektriğini yaktı. Birer birer diğer adamlar da aynı şeyi yaptılar. Işık hüzmelerinin arasında hepsinin yüzleri kireç gibi bembeyaz duruyordu.

— Ateş!

Mobil projektörlerin namlularından alevler fışkırmağa başladı. Alevler kapıların sert madenlerini yalamağa başladı. Grov, madenin yavaş yavaş erimeğe ve damlacıkların yere akmağa başladığını gördü.

Aradan bir müddet geçmişti ki direktörün sert sesi işitildi:

— Selenski!

— Daha birşey yok, efendim.

— Fakat oturup bizi seyretmiyor ya. Kapana yakalanmış bir fare gibi hareket edecek değil herhalde... Selenski!

— Hâlâ bir hareket yok, efendim.

Dakikalar geçti. On dakika... On beş dakika...

— Bay Morton!.. Kedi elektrik dinamosunu çalıştırıyor.

Grov derin bir nefes aldı. Bu sırada Kent'in sesi duyuldu:

— Morton, kapıyı daha fazla eritemiyoruz. Senin beklediğin de bu muydu?

Eriyen madenin neşrettiği beyaz ışık kapılarda yavaş yavaş kırmızımtıraklaştı ve en nihayet te siyahlaştı ve soğuk maden rengini aldı.

Morton'un üzgün sesi duyuldu:

— Şimdilik bukadar yetişir. Adamlar koridorları gözetlesinler. Projektörler de yerlerinde kalsın! Şube başkanları da kontrol köprüsünde toplansınlar!

Grov deneyin muvaffakiyetsizlikle neticeleneceğini anlamıştı.

V

Grov, kontrol köprüsündeki muhafıza kâğıt larını gösterdi. Adam şüphe ile kâğıtları gözden geçirdikten sonra:

— Herhalde kâğıtlar sahte değil, dedi. Hayret, şube başkanları arasında kırkından aşağı kimse yokken siz nasıl böyle genç bir yaşta bu mevkie erişebildiniz?

Grov gülümsedi:

— Ben yepyeni bir ilmin başlangıcına yetiştim de ondan.

Muhafız tekrar kâğıtlara baktı:

- İlimler İlimi? Bu neyin nesidir acaba?

— Bütün ilimlerin bir arada tatbiki. Grov böyle deyip içeriye girdi.

İlk defa kontrol kulesine geliyordu. Merak dolu gözlerle etrafını tetkike başladı. Kontrol kısmı muazzam birşeydi. Büyük arkvari katlardan müteşekkildi. Her ark altmış metre kadar uzunluktaydı. Katlar arasında merdivenler vardı.

Kontrol odasının en alt katı yüz kadar koltuğu ihtiva eden bir toplantı salonu idi. Aşağı yukarı iki düzüneye yakın, boşluk elbisesi giyinmiş, adam bu koltukların bir kısmını işgal etmişlerdi. Grov bir koltuğa henüz gömülmüştü ki Morton ve Yüzbaşı Lit içeri girdiler. Yüzbaşı bir koltuğa çöker çökmez Morton konuşmaga başladı:

— Makine dairesindeki makinelerin içinde kedinin en fazla işine yarayanın elektrik dinamosu olduğunu hepimiz biliyoruz. Muhakkak ki biz kapıları tamamiyle eritinceye kadar canavarın bu dinamoyu işletebilmek için bütün gücünü sarfettiğinde hemfikiriz, değil mi?

Penons atıldı:

— Benim aklımın ermediği birşey var. Bu cana-

var kapıları eritmemize nasıl mâni oldu? Bunu biri izah etse çok memnun olacağım.

Grov:

— Madeni muazzam yüksek derecede ısıya mukavemetli bir hale sokacak bir elektronik kuvvet mevcuttur; fakat bunu mümkün kılabilmek için gerekli âletler de bizim sefinede mevcut değildir.

Kent sert nazarlarla Grov'a baktıktan sonra:

— Kapıları eritmemize nasıl mâni olduğunu bilmenin faydası ne? diye sordu. O kapıların atomik eriticilerimizle bile hakkından gelemedikten sonra yapacak hiçbir şey kalmamış demektir. Namussuz kedi istediğini yapacak kudrette bir canavar.

Morton başını salladı:

— Bir çare bulmalıyız. Zaten bu maksatla burada toplandık. Selenski!

— Buyurun, efendim.

— Bütün makineleri çalıştır!

Selenski ana kontrol tablosuna döndü. Yavaşça ana kolu indirdi. Sefine hafifçe sallandı ve akabinde derinden gelen motör gürültüsü odanın sessizliğini bozdu.

Morton tekrar âlimlere döndü:

— Bu kediyi altetmek için aklıma birşey gelmiyor. Eğer içinizde makul bir yol bulunduğunu zannеden varsa, dinliyoruz. Fakat pratik bir çare olsun.

Grov, şimdilik münakaşaya katılmamayı tercih etti. Zaten Morton'un, teklifine kulak asacağını tahmin etmiyordu.

İki saatlik bir münakaşadan sonra direktör:

— Yarım saat istirahat edip birşeyler yesek iyi olacak, dedi.

Grov doğruca lâboratuvarına yollandı. Yemeğe, istirahate ihtiyacı yoktu. Otuz bir yaşında bir insan biraz açlığa, uykusuzluğa mütehammil olmalıydı. Bu deli herifler böyle kritik bir anda midelerini, istira-

hatlerini düşünüp boş yere kıymetli zamanlarını harcıyorlardı. Grov, bu yarım saat içinde kediyi alt etmenin çaresini bulmağa azmetmişti.

Evet, âlimler yeni bir usul tatbikine karar vermişlerdi. Fakat bu seferkinin de noksanları çoktu.

Grov yeni plânın zayıf noktalarını yalnız kendisi görebildiğinden dolayı üzülmüştü. Demek diğerleri daha bu gibi ciddî vakalar karşısında ne gibi hareket edilmesi gerektiğini takdir edecek derecede olgunlaşmamıştı. Daha otuz bir yaşında bukadar olgunlaşabilmesini tamamiyle İlimler İlimi Birliğine borçlu idi. Bu birliğin mektebinde okumuş, mezun olmuş, tecrübe görmüş ve bu seyahate birlik namına iştirak etmişti. Esas rolü de bu gibi vakalarda oynaması gerekiyordu. Yarım saat zarfında kediyi altetmek için kati bir çare bulmalı ve diğer âlimleri de ikna edebilmeliydi. İşte bu oldukça zordu.

İşin fenası, daha malûmata ihtiyacı vardı. Bunu da en çabuk şekilde halledebilmek için harekete geçti. Telefonda diğer kısımları buldu.

En fazla asistanlarla konuşmayı tercih ediyordu. Zira kendini şube başkanı olarak tanıtınca bambaşka tesiri oluyordu. İstediği malûmat yavaş yavaş toplanıyordu. Nihayet Kent'in şubesini buldu ve menfi cevap alacağı ümidiyle Kent'i istedi. Fakat tahmini hilâfına Kent'i hemen buluverdiler.

Kimyager kısa bir müddet Grov'u dinledikten sonra sözünü kesti:

— Buradan almak istediğin malûmat için talimat icabı müracaat etmen gerekir, dedi. Maamafih kedinin seyyaresi hakkında elde edilmiş malûmat daha birkaç ay müddetle kimseye verilmiyecektir. Bulduklarımızı tekrar ve tekrar gözden geçirmemiz icap ediyor.

— Bay Kent, sizden gayet ciddî olarak rica ediyorum, kedinin seyyaresinin atmosferi hakkında bildiklerinizi hemen bana söylemeniz lâzım. Toplantıda ha-

zırlanan plân üzerinde tahmin edemiyeceğiniz derecede tesiri olabilir. Şu anda izahı uzun sürer, fakat emin olun ki...

— Oğlum, beni dinle, boş yere nefesini tüketme. Ne büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıyorsun galiba. Eğer yanlış bir iş yaparsak hepimiz mahvolabiliriz. Lûtfen ısrarından vazgeç ve bir daha, hiç olmazsa on sene kadar, beni rahatsız etme.

Grov hakaretin tesirinden kurtulmak için bir iki dakika yerinden kıpırdamadı. Sonra hafifçe gülümseyerek son defa olmak üzere telefona sarıldı.

Çizmiş olduğu tablo, kedinin seyyaresindeki atmosferin volkanik toz miktarını, o seyyaredeki çeşitli nebatların hayat tarihçelerini, bu tip nebatları yiyebilmeleri için o seyyarede bulunan hayvanların hazım sistemlerini, dolayısiyle bu tip nebatları yiyen hayvanları yemekle yaşayan mahlûkların tipleri ve cinslerini ihtiva ediyordu.

En nihayet tablo hazırlanmıştı; fakat İlimler ilmine yabancı olanlara bunların izahı oldukça mühim bir meseleydi. Grov'a nazaran, elindeki tablo kediyi altetme çarelerini bariz olarak gösteriyordu.

Tablonun hemen dört kopyesini çıkarttı ve matematik şubesine yolladı. Kapıda muhafızlar vardı. Muhafızlar Grov'u direktörün yanına sokmayınca sekreterlerinden birini görmek istediğini söyledi. En nihayet yandaki odaların birinden genç bir adam çıktı, tabloyu gözden geçirdi ve mevzuu Morton'a takdim etmeğe uğraşacağını söyledi.

Grov, gayet ciddî bir sesle:

— Bu masalları evvelce de işittim, dedi. Eğer direktör bu tabloyu görmezse aleyhine sorgu açacağım. Direktörün ofisine gönderdiğim raporlar hep ortadan kayboluyor. Eğer bu da aynı kazaya kurban giderse hepinizin başına dert açarım.

Sekreter Grov'dan beş yaş daha büyüktü. Soğuk ve alay dolu bir sesle:

— Direktör her zaman fazlasiyle meşguldür, dedi. Bütün şubeler şahsî takdirini kazanmağa uğraşır. Uzun zamandır birçok kıymetli neticeler elde etmiş, dolayısiyle prestij sahibi, şubeler sizinki gibi yeni doğmuş ilimlere nazaran bir hak iddia edebilirler. Maamafih direktöre tablonuzu hemen göstereceğim. Gözden geçirmeleri tamamiyle kendi arzularına bağlıdır.

— Kendisine «tavsiyeler» kısmını okumasını söyle. Fazla kaybedecek vaktimiz yok.

— Gayret ederim.

Grov doğruca Yüzbaşı Lit'in yazıhanesine gitti. Yüzbaşı Grov'u dinledikten sonra tabloyu gözden geçirdi. En nihayet başını sallayarak:

— Askerler bu gibi mevzularda daha değişik bir sistem takip ederler, dedi. Sizin bu canavarın kaçmasına müsaade etmek fikriniz bizimkinin tam aksinedir. Biz bazı riskleri göze alıp hayvanı imha etmeyi daha münasip görürüz. Bu zeki mahlûk her türlü silâhla mücehhez gemimizde düşman sıfatını takınmıştır. Tabiî netice ne olursa olsun şikâyete hakkı yaktur.

Yüzbaşı böyle derken hafifçe gülümsemişti.

— Netice tabiî ölümdür.

Grov, neticenin, bu gibi tehlikelerle mücadeleyi bilmiyen âlimler için de ölüm olabileceğini tahmin ediyordu. Tam, zaten kedinin kaçmasını teklif etmediğini söylemeğe hazırlanıyordu ki Yüzbaşı:

— Artık beni yalnız bırakmanızı rica edeceğim, dedi. Sonra subaylarından birine döndü:

— Bay Grov'a yolu gösterin.

Grov sert bir sesle:

— Lüzumu yok, yolumu biliyorum, dedi.

Koridorda saatine baktı. İkinci hücuma beş dakika kalmıştı.

Kontr l köprüsüne doğru yürümeğe başladı. Bir

çoğu yerlerini almışlardı bile. Grov da boş bir koltuğa oturdu. Bir dakika sonra Morton ile Yüzbaşı Lit içeri girdiler ve toplantı başladı.

Morton sinirli hareketlerle bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Birden durdu ve toplantıdakilere dönerek:

— İkinci denememizde aktif rol oynayacaklarından Penons şimdi size gerekli izahatı verecektir, dedi. Penons, başla!

Penons, makineler ve tarihçeleri hakkında fevkalâde bilgisi olan ve kendi sahasında kıymetini belirtmiş bir mühendisti. Ayağa kalkıp anlatmağa başladı:

— Bu kontrol odasında bütün makineleri tempolu bir vaziyette çalıştıracak ve durduracak bir nakil istasyonu kurduk. Bu sayede aynı anda çeşitli titreşimler meydana getirebileceğiz. Tabiî bir köprü üzerinden aynı tempoda adım atıp geçen askerler ve yıkılan köprü hikâyesini hepiniz biliyorsunuz. İşte bunun tatbiki neticesi bir veya birkaç makinenin birden parçalanması ihtimali vardır. Tabii, bence kuvvetini kesebilmek, kapıları eritip makine dairesine girebilmektir!

Sonra titreşim perdeleri kurduk; bunlar aksettirme prensibi üzerine çalışır. Makine dairesine girer girmez bu perdeler sayesinde kedinin bize göndermesi ihtimali olan enerjiyi yansıtıp geri, kendisine yollayacağız. Sonra, elimizde yetişir derecede yedek elektrik enerjisi de mevcut. Mobil bakır kaplarımız vasıtasiyle bunları da kediye tevcih edeceğiz. Muhakkak ki bu mahlûkun da elektrik enerjisine karşı koyabilme kabiliyetinin bir haddi vardır.

Penons'u takiben Selenski, Gorley, Korita da kendi ilimleri bakımından kedinin ikinci taarruza karşı muhtemel reaksiyonlarını ve netice üzerindeki tahminlerini izah ettiler. Korita sözlerine nihayet verince Morton gülümseyerek:

— Evvelce vermiş olduğum karara nazaran Ko-

rita konuşmasını bitirince hemen hücuma geçecektik, dedi. Maamafih, yarım saat önce gemimizde, hakkında pek malûmatım olmayan bir ilim şubesini temsil eden genç bir âlimin göndermiş olduğu dokümanlar bana getirildi. Dolayısiyle onun fikirlerine de hürmet etmem icap eder. Kendisi bu problemi başka yoldan çözmek arzusundadır ve bu maksatla istirahat ânında hem benim, hem de Yüzbaşı Lit'in ofisini ziyaret etmiş. Yüzbaşı ile bu mevzuda görüştük ve Bay Grov'a plânını izah etmesi ve ne dediğini bildiğini isbat etmesi için söz hakkı vermemiz gerektiği kararına vardık.

Grov ayağa kalktı ve konuşmağa başladı:

— İlimler İlimi Birliğinin okullarında her ilmin diğer ilimlerle az da olsa bir irtibatı olduğu öğretilmektedir. Tabiî bu asırlardır bilinmekte fakat pratikte hiç tatbik edilmemektedir. İşte bizim okullar bunun tatbik tekniğini kavramış vaziyettedir. Lâboratuvarımda hiç görmediğiniz âletler vardır. Şimdi bunları izaha vaktim yok; fakat bu makineler yardımı ile tahsil görmüş bir insanın bu kedi problemini nasıl halledeceğini kısaca izah edeyim.

— Elimizde kedinin mazisini tamamiyle meydana çıkartabileceğimiz malûmat var. Bunları sırasiyle alalım. Bin sekiz yüz sene kadar önce bu seyyaredeki nebatlar birdenbire normalden düşük güneş ışığı almağa başladılar. Buna sebep seyyarenin atmosferinde mühim miktarda volkanik tozun peydah olmasıdır. Neticede hemen hemen bir günde nebatların mühim bir kısmı kurudu. Ölü şehrin iki yüz kilometre kadar açığında dolaşanlar normal geyik büyüklüğünde, fakat gayet zeki mahlûklara rastladılar. Okadar zekice hareket etttiler ki, bir tane bile yakalamak imkânı olamadı. Bunlardan bir tanesini ancak öldürmek suretiyle ele geçirmek kabil oldu. Bay Smit'in şubesi yapmış olduğu analizde ölü mahlûkun vücudunda tıpkı insanlarda olduğu gibi kimyevî - elektrikî ahenkte po-

tasyuma rastladı. Başka da hiçbir canlı mahlûka rastlanmadı. İhtimal bu, kedinin potasyum kaynaklarından birini teşkil ediyordu. Tabiî nebatat kuruyunca yiyeceklerini temin edemiyen hayvanların da mühim bir kısmı öldü; dolayısiyle kedinin yiyecek kaynakları kurumuş oldu.

Grov etrafına bakındı. Kent hariç hepsi sırf kulak kesilmişlerdi. Kent asık suratla tırnaklarına bakıyordu. Grov devam etti:

— Kâinatta yalnız bir tek cins yiyecek hazmedebilen çeşitli mahlûkların mevcut olduğu malûmdur. Tabiî bu seyyarenin hayvanlarının zekâsı biraz kıtmış ki yiyeceklerini stok etmesini bilmemişler. Zeki olan mahlûklar bu gibi ihtimalleri nazarı itibara alarak yiyecek stok ederler.

Bu da bize hakikati açıkça gösterir. Kedi bu ölü şehri kuranlardan değildi veyahut onların torunlarından da değildir. Bu kedi ve hemcinsleri bu şehri kuranlar tarafından kullanılmış hayvanlardır.

Şehiri kuranlara ne olduğunu bilemeyiz, fakat tahmin edebiliriz. Belki de bin sekiz yüz sene önce bir atom harbinde kendi kendilerini imha ettiler. Şehirin bu şekilde harap olması, seyyarenin atmosferinde birdenbire fazla miktarda volkanik tozun belirmesi bunu gösterir. Hislerine kapılan makul insanlar bile bazan kendilerine zararlı olabilecek şeyler yaparlar. Onun için bu şehrin kurucuları hakkında acele karar vermiyelim. Fakat bütün bunlar bize neyi isbat eder?

Eğer bu kedi bu şehirin kurucularından olsaydı, şimdiye kadar bütün kuvvetini öğrenmiş ve ona göre tertibat almış olurduk. Halbuki canavarın kendi sahip olduğu kuvvetleri hakkında tam bir malûmatı yok. Eğer tehlike fazlalaşacak olursa insanları kolayca öldürecek ve makineleri idare edebilecek bir kuvvete sahip olduğunu keşfedebilir. Dolayısile kediye kaçabilmesi

için fırsat vermeliyiz. Bu gemiden dışarı çıktı mı istediğimizi yapabiliriz. Hepsi bu kadar. Beni dinlediğinizden dolayı hepinize teşekkür ederim.

Morton etrafına bakındı:

— Baylar, Grov'u dinlediniz. Söyleyecek birşeyiniz var mı?

Kent suratını ekşiterek:

— Böyle bir hikâyeyi hayatımda ilk defa işitiyorum. Sırf ihtimaller, fantazilerle dolu bir teori. Eğer İlimler İlimi dedikleri nesne buysa teşekkürler. Bu gibi şeylere karnım tok!

Smit atıldı:

— Kedinin vücudunu tetkik etmeden böyle bir tahlilin doğruluğuna inanmak biraz saçma olmaz mı?

Korita:

— Ölü şehiri araştırırsak Bay Grov'un teorisini isbat edecek deliller ele geçirebiliriz, dedi.

Pennons söze karıştı:

— Bu kediyi içine sokabileceğimiz bir tane cankurtaran kayığı var. O da halihazırda tamir edilmekte. Onu hemen hazırlayabilmemiz bu ikinci taarruzdan da zor olur zannederim. Tabii ikinci taarruzumuz da akim kalırsa o zaman kayığı hemen tamir etme çaresini araştırırız. Anlamadığım nokta, kedi kayığı sefineden dışarıya nasıl çıkaracak? Makine dairesinden dışarıya çıkmak için yol yoktur.

Morton Grov'a döndü:

— Buna cevabın nedir?

— Makine dairesinin yanındaki koridorun ucunda dışarı açılan bir kapak vardır. Kedinin bu kapağa erişmesini sağlamalıyız.

Yüzbaşı Lit ayağa kalktı:

— Bay Grov yazıhanemde beni ziyaret ettiğinde kendisine söylediğim gibi bu mevzularda askerî taktiklerimiz daha basittir. Zayiat vermemiz bizce normaldir. Bay Penons ta açıkça benim fikrimi izah etti. Eğer

taarruzumuz netice vermezse o zaman düşünürüz. Bay Grov, analiziniz için teşekkürler. Fakat harekete geçmek zamanı geldiği için daha fazla kaybedecek vaktimiz yok.

VI

Körl, tamir atölyesinin muazzam makineleri arasında çalışıyordu. Büyük Şehirin kurucularının öğrettiklerini, yeni makinelerine alışma kabiliyetini bir bir hatırlıyordu. Cankurtaran kayığını bir köşede iskeleye çekilmiş bir vaziyette bulmuştu.

Körl kayığı tamir etmeğe uğraşıyordu. Kaçabilmenin ehemmiyetini yavaş yavaş takdir ediyordu. Kendi seyyaresine ve diğer Körl'lere kavuşabilmek için işte elinde bir vasıta vardı. Diğer Körl'lere bildiklerini öğretti mi karşılarında kimseler duramazdı. Bu sayede zaferden emin olabilirdi. Artık kararını vermişti; fakat, böyle olmakla beraber sefineyi terketmeyi pek te istemiyordu. Tamir atölyesindeki makineleri gözden geçirdikten sonra bu iki ayaklı mahlûkların kendi kuvveti karşısında pek tutunamıyacaklarını anlamıştı.

İşi bitince ne muazzam bir tamirat yaptığının ancak o zaman farkına varabildi. Artık lüzumlu addettiği aletleri ve takımları kayığa yüklemekten başka yapılacak bir iş kalmamıştı. Sonra... sefineyi terk mi edecekti, yoksa çarpışacak mıydı? Yaklaşanların ayak seslerini işitince sırf dikkat kesildi. Birden, makinelerin çalışırken çıkarttıkları seste bir acaiplik duydu. Tempolu bir vaziyette daha fazla bir gürültü çıkartarak, sinir bozarcasına çalışmağa başlamışlardı.

Körl bütün gayretiyle kendini yeni tempoya uydurmağa çalıştı. Tam muvaffak olmak üzereydi ki araya yeni bir faktör karıştı. Mobil projektörlerinden fışkıran alevler makine dairesinin mücessem kapılarını yalamağa başladılar. Acaba projektörlerle mi çarpışmalı yok-

sa motörün, dinamoların yeni temposuna mı uymalıydı? O anda hiçbirini yapamıyacağını idrak etti.

Kaçması kendisi için daha hayırlı olacaktı galiba. Eline geçirdiği ağır makineleri, aletleri kayıkta bulduğu boş yerlere taşırken vücudunun bütün adeleleri geriliyordu. Kapıda dönüp geriye baktı. Bu iki ayaklı mahlûkların kapıyı yıkmak üzere oldukları belliydi. Yarım düzine projektörün bir kapıda aynı noktaya tutulması neticesi maden yavaş yavaş eriyordu. Körl bir an tereddütten sonra kapılara taksif ettiği enerji resiztanslarını kesti. Akabinde bütün dikkatini on beş metre uzunluktaki kayığın kıç tarafının istikametinde olan gemi dış kabuğundaki noktaya verdi. Dinomalardan gelip vücudundan bu noktaya giden elektrik enerjisi her tarafını titretiyordu. Sanki her tarafı yanıyordu. Bütün vücudu en hücra köşelerine kadar ağrıyordu. Enerji tahvilinde kapasitesinin azamî haddine varmak üzere olduğunu farketti.

O kadar uğraşmasına rağmen bir netice alamadı. Duvar sapasağlam duruyordu. Şimdiye kadar bildiklerinden daha kuvvetli bir madendi bu. Şeklini bile değiştirmemişti. Molekülleri mı :atomikti, fakat bunların bileşimi değişikti.

Makine dairesine açılan büyük kapılardan birinin yıkıldığını işitti. Projektörler yaklaşıyordu. Körl projektörlerden çıkan alevlerin makine dairesinin döşemesini yalamasiyle meydana gelen vızıltıyı duyuyordu. Tehlikeyi işaret eden bu ses gittikçe yaklaşıyordu. Bir iki dakikaya kadar bu iki ayaklı mahlûklar makine dairesiyle tamir atölyesini birbirinden ayıran ince kapıları da yıkmış olacaklardı.

Fakat... Körl en nihayet galip gelmişti. Duvarın halitasının yavaş yavaş şekil değiştirdiğini farketti. Vücudundan geçen enerji artık eskisi kadar acı vermiyordu. Bir kaç saniye daha enerjiyi aynı noktaya teksif etti; en nihayet durdu. Muvaffakiyetini belirten

korkunç bir homurdanma ile kayığa atladı ve kapısını kapadı.

Uzun kamçı gibi kıllarından biri kuvvet koluna sarılıp hafifçe çekti. Kayık sarsıldı ve kalın duvara doğru hareket etti. Kayığın burnu dokunur dokunmaz duvar darmadağınık oldu ve hertarafa maden tozu yağmağa başladı. Kayıp süratle boşluğa fırladı.

Saniyeler geçti. Körl sefinenin yan tarafından dışarıya fırladığını anlamıştı. Dış kabukta açmış olduğu deliği hâlâ görebiliyordu. Deliğin arkasında silâhlara bürünmüş iki ayaklı mahlûklar belli oluyordu. Sefine yavaş yavaş küçülmeğe başlamıştı. Az sonra insanlar görünmez oldu; ancak sefinenin pırıl pırıl yanan ışıkları belli oluyordu.

Körl kontrol tablosunda istikametini doksan derece çevirip sefinenin aksi istikametinde son süratle ilerlemeğe başladı. Artık her dakika gemiden biraz daha uzaklaşıyor demekti.

Arkasında sefine ancak parlak bir nokta olarak görünüyordu. Tam önünde, ileride donuk bir ışık gördü. Kendi seyyaresi olmalıydı. İşte orada, diğer Körllerle beraber sefineler inşa edip uzaklardaki, çok uzaklardaki seyyarelere seyahat edebilecek ve muazzam bir imparatorluk kurabileceklerdi. Tekrar arka dikiz aynasına baktı. Sefine hâlâ parlak bir nokta halinde gözüküyordu. Birden parlak nokta yok oldu.

Körl, bir an için noktanın kaybolmasından hareket etmediğini zannetmişti. Fakat artık birşey göremiyordu. Acaba ışıklarını söndürmüş Körl'ü takip mi ediyordu? Anlaşılan, seyyaresine inmeden kendini emniyette hissedemiyecekti.

Tekrar korku dolu gözlerini gittiği istikamete çevirdi. Birden tuhaflaştı. Kendi seyyaresi zannettiği donuk nokta büyüyeceği yerde gittikçe küçülüyordu. Küçüldü, küçüldü; en nihayet tamamiyle kayboldu!...

Korku Körl'ün bütün bünyesini sarmıştı. Daki-

kalarca tekrar donuk ışığı görmek maksadiyle ileri baktı; gözleri birer projektör gibi karanlığı delmeğe uğraşıyordu. Fakat tâ uzaklarda parıldayan yıldızlardan başka birşey görmek kabil değildi.

Acaba!... Bir dakika!... O ne? Noktalardan biri gittikçe büyüyordu!... Körl, bütün adaleleri gerilmiş o noktaya bakıyordu. Nokta yuvarlak parlak bir top şeklini aldı. Birden önünde pencerelerinden ışık fışkıran, o koca sefine belirdi! Fakat?... Sefine daha beş on dakika evvel aksi istikamette kaybolmuştu.

O anda Körl, tepesinden aşağı bir kazan kaynar su boşalmış gibi oldu. Beyni zonkluyor, ne düşüneceğini bilmiyordu. Gözleri sanki yuvalarından fırlamıştı. Kılları tablodaki kuvvet kollarına saldırıyor. Pençeleriyle kayığın duvarlarını yumrukluyor, yerinde fırıl fırıl dönüyordu. En nihayet, biraz sonra kendine tevcih edilecek silâhlardan kurtulamıyacağını anladı.

Dudakları son bir defa daha kımıldadı. Kılları hafifçe titredi. Sonra, birdenbire yere yıkıldı. Saatlerce süren çetin mücadeleden sonra en nihayet ölüm yakasına yapışmıştı...

Yüzbaşı Lit, ne olur ne olmaz diye, bir müddet daha ateşe devam etmişti. En nihayet kayığın enkazına yaklaştılar. Her taraf maden ve et parçalariyle dolu idi. Morton:

— Zavallı kedi, dedi. Bizi tekrar önünde görünce acaba ne düşündü? Tabiî aksi sürat hakkında bir malûmatı olmadığı için bizim istediğimiz zaman boşlukta durabileceğimizi fakat kendisi için bunun imkânsız olduğunu bilemezdi. Ona kendi seyyaresine gidiyormuş gibi göründü; fakat aslında, seyyaresinden gittikçe uzaklaşıyordu. Tabiî ışıklarımız sönük olduğu için, yanımızdan geçtiğinin farkına varmadı. Eminim bizi önünde görünce aklı karmakarışık oldu.

Grov, heyecanla Morton'un izahatını dinliyordu. Birkaç dakika evvelki taarruzun heyecanı yavaş yavaş

dınıyordu. Daha yarım saat evvel bütün sefine mevcudunun hayatı tehlikede idi; şimdi ise bu hakikat bir masala benziyordu. Kent'in sesi işitildi:

— Geri o seyyareye dönüp bütün kedileri öldürmeliyiz! dedi.

Korita mırıldandı:

— Bu zor da olmaz. Seyyareye indik mi aynen bu kedinin yaptığı gibi hareket edip, bizi aldatacakları zanniyle kuzu gibi yanımıza geleceklerdir. Herhalde teorim doğru olsa gerek. Bizim genç arkadaşımız Grov'un tahminleri tuttu; bir de bu mevzuda fikrini izah etse çok memnun kalırım. Grov:

— Bilmem ki, dedi. Hernekadar söyledikleriniz doğru ise de, bu kedinin bize hücumunun da isbat edeceği gibi, müthiş yiyecek sıkıntısı çekiyorlar ve nesilleri kurumak üzere. Sonra diğer kedilerin bizim mevcudiyetimizden haberleri olmadığı için o bakımdan bir tehlike yoktur. O halde bırakalım açlıktan gebersinler, değil mi?

KONUŞMA :

İlimler İlimi bir sahadaki malûmatın elde edilmesi gayesinde diğer sahadaki malûmatlardan istifade sağlamayı öğretir. İlimler ilimi sayesinde süratle malûmat elde edilir ve bunun tatbikatta büyük faydasını görürsünüz. Giriş serbesttir.

Elyot Grov tarafından
İlimler İlimi Lâboratuvarında
Saat 15:50'de

Grov, her tarafı kâğıtlarla kaplı tabloda kendi planına zor yer buldu. Sonra geri çekilip yazısına baktı ve tekrar okudu. Kendi ilânının gösterdiği saatte sekiz konuşma, üç macera filmi, dört ilmî film, çeşitli sporlar vardı. Rekabet yaman olacaktı. Sonra hiçbir

yere çıkmayıp yatağında kitap okumayı tercih edenler, sefinenin içki barlarının müdavimleri de çıkınca geriye pek kimse kalmıyordu.

Maamafih ilânına ehemmiyet vereceklerinden emindi. Basit bir ilân kâğıdı değildi bu. Yarım santim kadar kalınlıkta birşeydi. Yazı içersinden cam gibi şeyin yüzüne vuruyordu. Kâğıt inceliğinde, gayet hafif bir madenden yapılmış bir dişli manyetik olarak dönüyor ve çeşitli ışıklar meydana getiriyordu. Kelimeler teker teker ve guruplar halinde renk değiştiriyorlardı. Emilen ışığın frekansı manyetik olarak dakikadan dakikaya değiştiği için ayni renk karışımı bir daha tekrarlanmıyordu.

İlân, diğerleri yanında hemen göze batıyordu. Bundan dolayı Grov ilânının okunacağından emindi.

Doğruca yemek salonuna gitti. Tam kapıdan içeri girerken adamın biri eline bir kart sıkıştırdı. Grov karta göz atınca şunları okudu:

DİREKTÖRLÜK İÇİN NAMZET KENT

Sefinemizdeki en büyük şubenin başkanı Bay Kent'tir. Diğer şubelerle işbirliği herkes tarafından takdirle anılan meziyetlerinden biridir. Kent, diğer âlimlerin dertlerini anlayabilecek kalbe sahip bir âlimdir. Unutmayın ki sefinemizin mevcudu bine yakındır ve idare âmirleri hareketimizden kısa bir müddet önce acele ile seçilmiş kimselerdir. Bu hatayı telâfi etmeliyiz. Demokratik bir şekilde temsil edilmeyi istemek hakkımızdır.

Seçim toplantısı: Saat 15:00'te
Direktörlüğe Kent'i seçiniz.

Grov kartı cebine koyup gözleri kamaştıracak şekilde aydınlanmış salona girdi. Ancak Kent gibi kafa

sız herifler şahsi ihtirasları için böyle mühim bir seyahate çıkmış sefinede ikilik yaratmanın zararını düşünemezlerdi. Son iki yüz sene zarfında boşluk tetkik seyahatine çıkan guruplarlardan yüzde ellisi geri dönmemişti. Bunların sebepleri geri dönen sefinelerde cereyan eden vakalara bakarak tahmin edilebilirdi. Rekor sefine mevcutları arasında muhtelif sebeplerden dolayı doğan ikilikte idi.

Bu gibi tetkik seyahatlerindeki seçimlerden dolayı ikilik başlaması son zamanların mahsulü idi. Böyle seçime müsaade edilmişti; zira aksi takdirde, bütün bir sefine mevcudu bütün seyahat boyunca tek bir şahsın arzusuna boyun eğmek mecburiyetinde kalıyordu. Yalnız bir sefinenin bir memleketten farkı zayiatlarının yerini alacak yedeği olmamasıydı. İnsan gücü mahdut miktardaydı.

Grov bu siyasî toplantının kendi konuşması ile aşağı yukarı aynı saate düşmesine canı sıkılmış bir vaziyette masasına yaklaştı. Yemek salonu kalabalıktı. Üç arkadaşı oturmuş yemeklerini yiyorlardı. Bunlarla tanışalı bir iki gün olmuştu. Herbiri ayrı şubedendi. Grov yerine otururken adamlardan biri:

— Eh, bu akşam hangi güzel kızın gözlerinden bahsedeğiz? dedi.

Grov güldü, fakat bir yandan da bir düşünce almıştı. Sefinedeki genç âlimler arasındaki yegâne mevzuu kadın kısmı teşkil ediyordu. Hiç kadın bulunmayan sefinede ihtiyaç ve arzuları hususî surette hazırlanmış kimyevî ilâçlar vasıtasiyle dizginleyebiliyorlardı. Bu fiziki ihtiyacı giderebiliyordu, fakat, heyecanı, arzuyu tam mânasiyle öldüremiyordu.

Kimyager olan Karl Denison sordu:

— Grov, sen reyini kime vereceksin?

— Söyleyemem, gizlidir. Onu bırakın da Alisonun sabah bahsettiği sarışına dönelim.

— Fakat sen reyini Kent'e vereceksin, değil mi?

— Daha düşünmedim. Seçime iki ay kadar vakit var. Sonra Morton'un nesi var?

— Morton hükûmet tarafından seçildi.

— Fakat sen de, ben de hükûmet tarafından seçildik.

— Sonra Morton sadece bir matematikçi. Yani, kelimenin tam mânasiyle bir ilim adamı değil.

— Bak işte bunu ilk defa işitiyorum. Demek senelerdir matematikçilerin ilim adamı olduklarını zannedip kendi kendimi aldatıyormuşum!

— Tamam. Herkes te senin gibi yanılıyor işte.

Denison'un şahsî bir fikrini kabul ettirmeğe uğraştığı belli oluyordu. Sanki dediğini kabul ettirmiş gibi bir edâ ile öne doğru eğilerek:

— İlim adamları birbirlerini desteklemelidir, diye devam etti. Hakikat gözünün önünde. Gemimiz ilim adamlariyle dolu, başımıza sırf rakkamlarla uğraşan birini direktör olarak koydular. Pratik problemleri halletmek onun gibilerinin harcı değildir.

— Hayret, halbuki ben Morton'un dertlerimizi halletmekte oldukça iyi iş gördüğü zannındayım.

— Biz kendi derdimizi kendimiz hallederiz.

Denison'un kızdığı sesinden belli oluyordu.

Grov, düğmelere basıyor, arzu ettiği yemekler, tabaklar içinde, masanın ortasındaki bir delikten teker teker beliriyordu. Grov Denison'a döndü:

— Vallahi Kent hakkındaki fikirlerim, doğrusunu istersen, biraz menfidir. Kendisine bir kere bazı malumat için müracaat ettiğimde on sene sonra tekrar aramamı söylemişti. Galiba o anda yaklaşan seçimler aklından çıkmıştı. Sonra, herifteki cesarete bak ki, benim konuşma yapacağım akşam aşağı yukarı aynı saatte siyasi bir toplantı yapıyor.

— Hiçbir konuşma bu toplantı kadar mühim olamaz. Sefinedeki her şahsı, seni bile alâkadar edecek münakaşalar olacaktır. Grov, buraya bak, daha iyice

bile tanımadan bir adamın aleyhinde bulunman doğru mu? Kent arkadaşlarını hiçbir zaman unutmayacak bir insandır.

— Muhakkak ki sevmediklerini de hususî muameleye tâbi tutuyordur. Karl, bence Kent zamanımızın medeniyetine zararlı bir mikroptur. Benim zannımca. Kent'in bu demokratik zannettiği çabalamaları günümüzün komik mevzularındandır.

Tabiî seyahate iştirak ettirilmesindeki gayenin bu gibi anlaşmazlıklara meydan vermemek olduğunu da ilâve etmek istedi; fakat vazgeçti. Ne de olsa Denison gibi bir adamın aklı daha bu işlere pek yatmazdı.

Denison alaylı bir sesle:

— Bak bizim genç filozof ne lûgatlar parçalıyor! dedi ve eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan reyini Kent'e ver, diye ilâve etti.

— Ne olacak yani? Ne yapabilir ki? Yemek hakkımı yarıya mı indirir? Sonra belli olmaz. direktörlük için belki ben de namzetliğimi koyarım. Eminim ki otuz beş yaşında ve daha genç olanların hepsi reylerini bana vereceklerdir. Sonra sefinedeki genç insanların adedi yaşlıların üç, dört misli var. Demokrasi kaidelerine nazaran da seçilenlerin ekseriyeti temsil etmesi gerekir.

— Grov, bence büyük bir yanlışlık yapıyorsun. Herneyse, sen de göreceksin

Yemek bitinceye kadar bir daha kimse ağzını açmadı.

Akşam 15:50 ye beş dakika kala Grov konuşma ilânının bir netice vermediğini anlamış ve hayret etmişti. Kent kendi adamlarını ve taraftarlarını kandırmış olabilirdi; fakat onun tesiri altında olmayan birkaç yüz kişi vardı. Grov, seyahate başlayacakları gün İlimler İlimi Birliği kolunda yetişmiş bir hükûmet adamının söylediklerini hatırladı:

— Bu seyahatteki vazifeni kolay zannetme. İlimler İlimi metodları eskiye nazaran çok değişiktir. Yaşlı âlimler buna karşı koyacaklardır. Gençler ise, başka metodlarla yetişmişlerse, otomatikman kendi metodlarına aykırı görünen bu şekle karşı cephe alacaklardır. Senin de pratik tecrüben biraz azdır. Korkma ve yılma; unutma ki bir kriz esnasında doğruyu konuşanı dinleyecekler çoktur.

Saat 16:10 da Grov gidip ilânındaki konuşma vaktini 17:00 yaptı. Saat 17:00 de 17:50 ve en nihayet 18:00 yaptı. Kendi kendine siyasî toplantının bitmek üzere olduğunu ve dinleyicilerin geleceğini tahmin ediyordu. 18:00 e beş kala koridorda iki kişinin ayak sesleri duyuldu. Ayak sesleri açık kapının önünde kesildi ve bir an sessizlikten sonra birinin sesi duyuldu:

— Burası herhalde?

Bunu sebepsiz bir kahkaha takip etti. Bir dakika sonra içeri iki genç adam girdi. Grov bir an tereddütten sonra gelenleri selâmladı. Seyahate başladıkları gündenberi sefinede bulunan şahısların, seslerini, isimlerini, yüzlerini tanıyıp öğrenmeyi kendine bir vazife edinmiş ve daha bu vazifesini tamamlayamamıştı. Maamafih bu iki kişiyi hatırlıyordu. Her ikisi de kimya şubesindendiler.

İkisi de birer koltuğa çöktüler ve sordular:

— Bay Grov, konuşma ne zaman başlıyor?

— Beş dakikaya kadar.

Bu beş dakika içinde sekiz kişi daha geldi. Gelenlerden birinin de jeoloji kısmı başkanı Donald Makkan olması Grov'u bilhassa memnun etmişti.

Tam saat 18:00 de Grov, İlimler İlimi'nin tarihçesiyle konuşmasına başladı.

Konuşmasının nihayetinde Makkan Grov'a yaklaştı ve:

— Şu uyurken öğreten makineyi hatırlıyorum, dedi. Benim eski profesörlerimden biri bu uyku ma-

kineleri vasıtasiyle ilim hakkında herşeyi öğrenmenin ancak bin senede kabil olacağını söylemişti. Siz ise böyle birşeyden bahsetmediniz,

— Bu, makineyi kullanacak tecrübeye sahip olmayan şahıslar için vakidir. Bugün İlimler İlimi Birliği hipnotizma ve saykoterapi kullanmak suretiyle şahsın göstereceği mukavemeti de yenmektedir. Meselâ muayene edildiğimde normal olarak ancak iki saatte beş dakika uyku makinesini bende tatbik edebildiklerini söylediler.

— Çok düşük bir rakkam. Benimki yarım saatte üç dakika idi.

— Fakat siz bunu hakikat olarak kabul ettiniz, değil mi?

— Siz ne yaptınız ki?

— Ben hiçbirşey yapmadım. Çeşitli metodlar vasıtasiyle devamlı olarak sekiz saat uyuyabilmemi ve makineyi de bu sayede sekiz saat kullanabilmeyi sağladılar. Tabii bu yolun takibinde çeşitli teknikler rol oynadı.

Jeolog hayretle:

— Sekiz saat mı? diye sordu.

— Evet, tam sekiz saat.

— Fakat bu neticeyi pek değiştirmez zannederim. Çeşitli metodlar tatbik edilmeden bile her onbeş dakikada beş dakika uyku makinesinin tedrisatını hiç uyanmadan kaldırabilecek birçok şahıslar mevcuttur.

— Evet; fakat malûmatın defalarca tekrar edilmesi icap eder.

Makkan'ın yüzündeki ifadeden gayesine eriştiğini farkedince Grov hemen devam etti:

— Eminim ki sizin de birşeyi bir kere işitip bir daha unutmadığınız zamanlar olmakla beraber defalarca tekrarlanmış birşeyi hatırlatılmasına rağmen tam manâsile gözünüzün önünde canlandıramadığınız vakit-

ler de olmuştur. Bunun sebepleri vardır ve ilimler ilimi birliği bu sebeplerin neler olduğunu bulmuştur. Makkan hiçbirşey söylemedi. Grov kimya kısmından olan dört kişinin koridor kapısının yanında toplanmış olduklarını farketti. Yavaş sesle birşeyin münakaşasını yaptıkları belli oluyordu. Grov tekrar Jeolog'a döndü:

— Başlangıçta böyle bir tazyike dayanamıyacağımı zannettiğim anlar oldu. Yalnız uyku makinesinden bahsetmiyorum. Miktar olarak bu makine öğretim esnasında kullanılan makinelerin ancak yüzde onunu teşkil ediyordu.

— Bu fikirler doğrusu beni hayrete düşürüyor. Herhalde esas yüzdeyi şu her resimi saniyenin onda biri kadar bir müddet gösterilen filimler teşkil ediyor olmalı.

— Takitoskopik filimleri günde üç saat kullanırdık; fakat bu tahsilin yüzde kırk beşini teşkil ediyordu.

— Bir oturuşta bütün bir ilim! Tam olarak öğrenme diye böylesine derler.

— Şunu da unutmayın ki bizler parmaklarımız, kulaklarımız, gözlerimiz velhasıl her duygumuzla öğrendik.

Makkan ayağa kalktı. Grov, genç kimyagerlerin de dışarıya çıkmakta olduklarını farketti. Koridordan hafif kahkaha sesleri geliyordu. Jeolog elini uzattı ve:

— Benim lâboratuvarları ziyarete gelirseniz çok memnun olurum, dedi. Belki bazı tatbikatlarımızda sizin malûmatınızdan istifade imkânları sağlayabiliriz. Başka bir seyyareye inecek olursak muhakkak bunu deneyelim.

Yatak odasına giderken Grov zevkinden oynak bir hava mırıldanıyordu. İlk zaferi kazanmıştı ve kendini gayet mesut hissediyordu.

VIII

Ertesi sabah, lâboratuvarına yaklaşırken Grov, hayretle kapının ardına kadar açık olduğunu gördü. Heyecanla koştu ve kapıya gelince durdu.

İlk bakıştı içeride, dünkü konuşmasını dinlemeye gelen iki teknisyen dahil yedi kişinin bulunduğunu gördü. Odadaki makinelerin yerlerini değiştirmişlerdi. Yerlerini bir sürü fıçılar, ısıtma üniteleri ve bu fıçılara kimyevî maddelerin doldurulmasını sağlayan borular almıştı.

Grov birden iki kimyager teknisyenin akşam toplantısındaki tuhaf hareketlerini hatırladı. Aletlerin bozulması ihtimali aklını başından almıştı. Sükûnunu kaybetmemeğe uğraşarak kapıdan içeriye girdi. Bu odayı umumî işlerde kullanırdı. Diğer dört oda ise hususî aletleriyle mücehhez idi. Kapıdan bakınca filim ve ses alma stüdyosunun da işgal edilmiş olduğunu gördü. İşte bu bilhassa Grov'u üzmüştü. Adamlara hiç bakmadan bütün odaları teker teker dolaştı. Üçü kimyagerlerin istilâsı altında idi - film stüdyosu, lâboratuvar ve alet, edevat odaları. Teknik aletler ve depo bulunan dördüncü odaya ise müteharrik makineleri ve eşyaları doldurulmuştu. Bu odadan ufak bir koridora açılan bir kapı vardı. Grov, bundan böyle şubesine giriş yolu olarak bu kapıyı kullanmağa karar verdi.

Halâ sinirlerine hâkim olmağa uğraşıyordu. Her halde Morton'a şikâyet etmesini bekliyeceklerdi: Kent de her nasılsa seçimlerde bunu kendi lehine kullanmanın yolunu bulacaktı. Grov bunun nasıl mümkün olabileceğini tahmin edememekle beraber Kent'in böyle bir plânı olduğundan adeta emindi

Yavaş adımlarla umumî işler için kullandığı dış odaya geçti. İşte o sırada fıçıların kimyevî olarak yemek yapmakta kullanılan cinsten olduklarını farketti

Zekice bir hareket. Bu odaların lüzumlu bir mevzu için işgal edildiğini zannettirecek akıllıca hazırlanmış bir plân. Mamafih, Grov bunu da alt edebileceğinden emindi.

Bu istilânın sebebi gayet aşikârdı. Kent, Grov'u sevmiyordu. Kent'in seçilmesi aleyhinde olduğunu da açıkça ilân etmesi aradaki gerginliği büsbütün arttırmıştı. Fakat, dikkatli ve akıllıca hareket edecek olursa, Kent'in bu istilâsını aleyhine kullanabilirdi.

Adamlardan birine yaklaştı ve:

— Lûtfen arkadaşlarınıza da söyleyin, sizleri burada görmekten bilhassa memnun oldum. Hiç olmazsa, tabii herhangi bir itiraz yoksa, size işiniz esnasında bizim metodları öğretmek fırsatını elde etmiş olurum.

Cevap beklemeden adamın yanından ayrıldı. Geri baktığında adamın hayret dolu nazarlarile karşılaştı. Teknik odasına girerken hayatından oldukça memnun gözüküyordu. Artık, en nihayet, elindeki metodlardan bazılarını kullanabilecek fırsat çıkmıştı.

İpnotizma gazını bulmak için odaya yığılmış eşyayı epeyce karıştırması icap etti. Sonra gaz dolu fıçıyı alıp diğer odaya taşıdı ve dolaplardan birini açarak içine yerleştirdi. Gazı serbest bırakacak musluğu açıp hemen dolabın kapağını kilitledi.

Hafifçe ıslık çalarak oradan ayrılırken dünkü konuşmasına iştirak eden iki kişiden biri yolunu kesti:

— O dolapta ne yapıyordun?

— Bir dakikaya kadar hiçbirşeyin farkına varmayacaksın. Sizler için hazırladığım öğretim proğramının bir kısmını hazırlıyordum.

— Senden kim öğretim programı istedi?

— Bay Malden, başka ne sebeple benim kısma gelmiş olabilirsiniz ki?

Grov bir kahkaha attıktan sonra devam etti:

— Şaka ediyordum. Odanın kokusu fenalaştığı için bir nevi parfüm kullanmaya karar verdim.

Grov cevap beklemeden yoluna devam etti ve bir kenara çekilip adamların gaza karşı reaksiyonlarını görmek için beklemeğe başladı. İçeride on beş kişi vardı. Grov hiç olmazsa on kişiden müsbet netice elde edeceğini zannediyordu.

On dakika kadar herkesi dikkatle gözden geçirdikten sonra adamların birinin yanına yaklaştı; alçak fakat sert bir sesle:

— Beş dakikaya kadar yıkanma odasına gel, dedi. Orada sana birşey vereceğim. Şimdi seninle konuştuğumu da unut!

Hemen geri filim stüdyosu ile dış odayı birleştiren kapıya gitti. Geri döndüğünde Malden'in bir dakika evvel konuştuğu adamın yanına yaklaşıp birşeyler söylediğini ve adamın menfi mahiyette başını salladığını gördü. Malden'in sesi yükseldi. Kızgın bir tavırla konuşuyordu:

— Ne demek? Seninle konuştuğunu gözlerimle gördüm.

— Hiç birşey işitmedim diyorum. Yalan mı söyleyeceğim?

O sırada Grov yan odadaki genç bir adamın yanına yaklaştı ve ayni şeyleri söyledi.

Neticede altı kişi tam istediği reaksiyonu göstermiş; Malden dahil üç kişiden de şöyle böyle bir netice almıştı. Şimdilik plânını tatbik edebilmek için bu yetişirdi. Belki ileride daha başka bir usûl tatbiki imkânı olabilirdi.

İlk şahıs geldiğinde Grov yıkanma odasında bekliyordu. Adama sordu:

— Hiç bunları evvelce görmüş müydün? Elinde kulağın içine yerleştirilecek kristal birşey tutuyordu.

— Ne işe yarar bu?

— Şöyle dön, ben kulağına yerleştiririm. Dışarıdan görülecek kısmı deri rengindedir. Eğer gören olur-

sa işitme hassanın zayıf olduğunu ve bu aleti kullanmak mecburiyetinde kaldığını söylersin. Birkaç dakikaya kadar sen bile kulağında böyle birşey olduğunu hatırlamıyacak ve hissetmiyeceksin.

— Şimdi bile zor hissediyorum. Bu ne işe yarar?

— Bu bir radyodur. Başkalarının söylediklerini işitip onlarla konuşmana mâni olmaz. Sanki hiçbirşey yokmuş gibi normal hayatına devam edeceksin ve kulağında böyle birşey olduğunu unutacaksın.

— Hayret!

Adam başını sallayarak dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra ikinci teknisyen içeri girdi. Neticede on bir kişi gelmişti. Demek sonradan iki kişi daha tam reaksiyon göstermişti.

Doğrusu Kent kendi teknisyenleri arasında bukadar zeki adam olduğunu görünce oldukça üzülecekti.

Grov, acele olarak, bu kulak radyoları için bir yayın hazırladı. Sonra bu plâğı çalarken kendisi de adamların arasında dolaşmağa başladı. Teknisyenlerin dördünün yüzlerinde hayret ifadesi okunuyordu. Bir tanesinin yanına yaklaştı ve sordu:

— Ne var?

— Aptalca birşey. Acaip sesler işitiyorum.

— Nasıl sesler?

— Derinden geliyor; yavaş yavaş uzaklaşıyor ve...

— Nihayet kaybolacak. Eminim şu anda kaybolmak üzere. Benimle konuştuğun için ses tesirini kaybediyor.

Adam dinliyormuşçasına başını bir tarafa eğdi ve bir müddet sonra:

— Ses gitti, dedi. Bir an için meraklanmıştım doğrusu.

Diğer üç kişinin ikisini de ikna etmek zor olmadı, fakat üçüncü şahıs sesi işitmekte devam ediyordu. Grov adamın kulağını muayene etmek bahanesiyle radyoyu yerinden çıkarttı. Bu adamın biraz daha gaza ih-

tiyacı vardı. Her neyse bir kayıp pek birşey ifade etmezdi.

Grov diğerleriyle konuşup müsbet netice alınca geri, teknik odasına döndü ve her on beş dakikada üç dakika çalan bir seri plâğı yerine koyup çalmağa başladı. Artık oradan ayrılabilirdi. Koridora çıkıp asansöre doğru yürümeğe başladı.

Birkaç dakika sonra matematik kısmına varmıştı. Morton'u görmek istediğini söyleyince tahminleri hilâfına hemen içeriye aldılar.

Morton büyük bir masanın arkasına rahatça oturmuştu. Grov'a oturmasını işaret etti.

İlk defa Morton'un ofisine giriyordu. Merakla etrafı gözden geçirdi. Oda oldukça büyüktü ve bir duvar baştanbaşa görme tablosu ile kaplıydı ve o anda tabloda boşluk ve parlayan yıldızlar gözüküyordu.

Grov sordu:

— Şu tabloda görünen seyyarelerden birine inecek miyiz? Bir karara varıldı mı?

— Umumiyet bunun aleyhinde. Başka bir kâinata gidiyoruz.

Direktör masasının üzerinde duran bir kâğıdı aldı ve:

— İşittiğime nazaran sizin kısmı işgal etmişler, dedi.

Grov vakayı kısaca izah ettikten sonra devam etti:

— Bay Morton, Kent'e böyle hareketlerde bulunmamasını emretmenizi istiyorum.

Grov böyle bir emrin verilmesini istemiyordu; fakat Morton'un tehlikeyi görüp görmediğini anlamak istiyordu.

Direktör başını sallayarak:

— Ne de olsa senin beş oda sana fazla geliyor, dedi. Başka bir kısımla ortaklaşa kullanınız ne zararı var?

—Yani herhangi bir kısım başkanı otorite verilmeden bu sefinede istediği yeri işgal edebilir mi?

— Galiba sefinedeki rölümün kat'î mahiyetini pek iyi anlamamışsınız.

Bir kısım başkanını alâkadar eden bir karara varmadan evvel diğer kısım başkanlarının fikirlerini almak mecburiyetindeyim. Meselâ şu sizin mevzu için bir toplantı yapsam ve Kent'in sizin odaları işgali müsbet görülse bir daha oradan çıkmazlar. Bunu arzu etmiyeceğinizi tahmin ediyorum.

Grov gayesine eriştiğini farketti. Hafifçe gülümseyerek:

— Bu mevzuda benim tarafımı tuttuğunuzu görmekle bahtiyarım, dedi. O halde Kent'in böyle bir toplantı istemesine mâni olmaya uğraşacağınıza güvenebilirim, değil mi?

— İşte bu toplantıların yapılıp yapılmaması hemen hemen tamamiyle bana bağlıdır.

— Herhalde Kent odalarımdan dördünü işgal edebilmek için müracatta bulunmuştur bile.

Morton evet diye başını salladı ve:

— İlk toplantımız iki gün sonra, dedi, bu toplantıda ancak karar altına alınmış mevzular konuşulabilir. Yani sizin mevzu bunlara dahil değildir. Ondan sonra, ben tehir ettirmezsem, her hafta toplantı vardır. İkinci toplantıyı da tehir ettirirsem kendini koruman için on altı günün var demektir.

Grov yavaşça ayağa kalktı. On altı gün epeyce bir zaman sayılırdı. Bu müddet bitmeden ya odalarını geri almış veyahutta mağlûbiyeti kabul etmiş olacaktı:

— Sizinle başka bir mevzu hakkında daha konuşmak istiyordum. Üzerimde boşluk elbisesi bulunduğu zamanlar doğrudan doğruya kısım başkanlariyle konuşabilecek tertibatım olması hakkım değil midir?

Morton gülümsedi:

— Muhakkak kabahat bizim. Arzunuzun yerine getirileceğine emin olabilirsiniz.

El sıkışarak ayrıldılar. Grov, odasına dönerken İlimler İliminin muvaffakiyet yolunda ilerlediğini düşünerek sevincinden yerinde duramıyordu.

Dış odaya girince Grov, Sidel'i, bir kenarda kimyagerlerin çalışmalarını seyrederken görünce hayret etti. Saykolog Grov'a doğru yürüyordu:

— Azizim, biraz gayri kanunî değil mi?

Grov, saykolog'un işin farkına vardığını görünce zevklenmişti. Maamafih belli etmemeğe uğraşarak:

— Çok doğrusunuz efendim, dedi. Sizin kısım lâboratuvarlarının müsaadesiz işgal edilmesi karşısında canınız nasıl sıkılırsa ben de benim lâboratuvarlarımın işgaline aynı derecede üzülürüm.

Grov, Sidel'in mevcudiyetinin sebeplerini araştırıyordu. Acaba Kent mi yollamıştı?

Sidel oldukça iri yarı bir adamdı. Çenesini sıvazlıyarak:

— Onu demek istemedim, dedi. Fakat, görüşüme nazaran sen de boş durmamışsın.

— Bu adamlarda tatbik etmekte olduğum öğretim metodundan mı bahsediyorsunuz?

Ne olursa olsun Sidel'in mevcudiyetini kendi lehine çevirecek şekilde hareket etmeliydi. Eğer saykolog'un fikirlerini karıştırıp Kent ile kendi arasındaki sessiz harpte tarafsız bir mevkie sokabilirse zafer kazanmış sayılırdı. Sidel:

— Evet, dedi. Bay Kent bazı teknisyenlerinin anormal hareketlerde bulunduklarının farkına varıp tarafımdan bir muayene yapılmasını rica etti. Raporumu vermek benim vazifemdir.

— Niçin Bay Sidel? Lâboratuvarım beni sevmeyen bir adam tarafından sırf açıkça ona reyimi vermiyeceğimi söylediğimden dolayı, işgal edilmişti. Sefinenin kanunlarına aykırı hareket ettiği için kendimi en iyi

ve randımanlı şekilde müdafaa etmek hakkımdır. Dolayısiyle bu hususi muharebede taraf tutmamanızı sizden bilhassa rica edeceğim.

— Fakat, anlamıyorsunuz. Ben burada sırf bir saykolog olarak bulunuyorum. Sizin müsaadesiz ipnotizma metodları kullanmanız gayri kanunîdir. Benim buna sesimi çıkartmamamı istemenize doğrusu hayret ettim.

— Yalnız şu noktayı da bilmenizi isterim. Hernekadar bu adamları müsaadeleri olmadan ipnotizma ettiysem de onlara zarar gelecek veya utandıracak hiçbirşey yapmadığım da meydandadır. Bu şartlar altında Kent'in tarafını tutmanız için hiçbir sebep yoktur.

— Bu seninle Kent arasında bir mücadele, öyle mi?

— Tamamiyle.

— Öyle olmakla beraber Kent'i değil, hiç suçu olmıyan teknisyenlerini ipnotizma ettin.

Grov, dört kimyager teknisyenin konuşmadaki acaip hareketlerini hatırladı. Bazıları tamamiyle suçsuz değildi. Sidel'e döndü:

— Bu nokta üzerinde sizinle münakaşa edecek değilim. Hayatın başlangıcındanberi liderlerinin emirlerine sebep aramadan körü körüne itaat eden ekseriyet daima bunun cezasını çekmiştir. Fakat bunu etraflıca münakaşa etmektense size bir sual sormak isterim.

— Evet?

— Teknik odasına girdiniz mi?

— Evet.

— Plâkları gördünüz mü?

— Gördüm.

— Ne hakkında olduklarını da farkettiniz mi?

— Kimya hakkında malûmat.

— İşte onlara öğrettiklerim ve öğreteceklerim bundan ibarettir. Benim lâboratuvarım bence bir öğretim

merkezidir. Buraya zorla giren insanlar isteseler de istemeseler de öğrenmek mecburiyetindedirler.

— Doğrusu böyle birşeyin size nasıl faydası olacağını anlamıyorum. Maamafih Bay Kent'e ne yaptığınız hakkında etraflıca malûmat vereceğimden emin olabilirsiniz. Teknisyenlerinin kimya hakkında daha fazla malûmat toplamalarına bir itirazı olacağını zannetmem.

Grov cevap vermedi.

Sidel'in koridorda kaybolmasını üzüntü ile seyretti. Muhakkak Kent'e tam bir rapor verecekti; bu da Grov'u yeni bir metod plânlamağa mecbur ediyordu. Yalnız ne olursa olsun, sefinede bir karagaşalık çıkartmamalıydı; zira esas vazifesi böyle bir şeye mâni olmaktı. Başka birşey yapmadan Korita'yı bulup fikrini sormayı münasip gördü.

Japon âlimi kendi lâboratuvarları ile aynı katta olan B kütüphanesinde buldu. Korita da dışarı çıkmak üzereydi. Beraber yürürlerken Grov kısaca derdini anlattı.

Korita hemen cevap vermedi. En nihayet mütereddit bir sesle:

— Azizim, dedi, şimdi insanlığın, medeniyetin analizini yapmak çok uzun sürer. Sana kısaca şunu söyliyeyim. Şahsî hırslarını dizginlemesini bilmeyen kimseler sebep araştırmadan mevki sahibi olmak ihtirasiyle mücadeleye başlarlar. Diğerleri de aynı ihtirasa kapılıp liderlerini takip ederler. Nihayet guruplardan biri kazanır. Başa geçen hernekadar halkı sükûnete ve rahata kavuşturmak gayesini güderek asayişi temin etmeğe uğraşırsa da bunun tatbikinde defalarca hataya düşer. Neticeden milyonlarca insan zarar görür. Baştaki gurup hemen bazı faaliyetleri men eder. Herhangi bir organize edilmiş sosyetenin lisans usulleri ve diğer metodları liderlerinin inhisarı altında birer zor âleti olur. Dolayısiyle şahısların yeni teşeb-

büsleri ilk önceleri zorlaşır ve zamanla imkânsızlaşır v. s. v. s.

Herhalde bukadar başını ağrıtmak yetişir, değil mi?

— Evvelce de dediğim gibi bu tarif ettiğiniz egoist şahısların vaziyetine düşmeden Kent'in başıma açmış olduğu derdi halletmeğe uğraşıyorum. Bilhassa bilmek istediğim, sefinede beni sevmeyenlerin adedini arttırmadan Kent'e karşı koyabilir miyim?

— Eğer muvaffak olursan yaman bir zafer sayılır. Tarihî bakımdan bu cins problemlerin halli imkânsızdır. Herneyse, Allah yardımcın olsun!

Tam o anda olanlar oldu!

IX

Aynı kattaki cam odanın önünde durmuşlardı. Bu ne camdı, ne de bir oda. Sefinenin dış kabuğu ile koridoru ayıran bir alkov idi ve cam da resistans madenlerinin kristalize edilmiş şeklinden mamûl birşeydi. Okadar şeffaftı ki, arada cam olduğunu anlamak bile güçlü. Onun arkasında da boşluk vardı. Grov dışarıyı seyrediyordu ve Korita'ya:

— Vaktiniz olduğu bir gün sizinle tekrar görüşmek isterdim, demek üzere idi; fakat kelimeler boğazında takıldı.

Tam önündeki camın içinde tüylü bir şapka giyinmiş bir kadın hayali bulanık bir vaziyette belirmeğe başlamıştı. Hayal bir görünüp bir kayboluyordu. Grov, göz adalelerinin gerildiğini hissetti. Bir an için gözleri kararır gibi oldu. Bunu sesler, ışıklar ve keskin bir acı takip etti. İpnotizma! Kelime beyninde elektrik şoku yaptı.

İşte bu fırsat Grov'u kurtarmıştı. Bu gibi zamanlar için hazırlıklı olduğundan dolayı hayalin mihanikî is-

rarlarına karşı koymuştu. En yakın telefona koşup bağırdı:

— Hayallere bakmayın! İpnotizma olursunuz! Bize taarruz ediyorlar!

Geri dönerek Korita'nın yerde yatan vücuduna ayağı takıldı. Durdu ve eğildi:

— Korita! Sesimi işitiyor musun?

— Evet.

— Yalnız benim sözlerim sana tesir edebilir. Anlıyor musun?

— Evet.

— Rahatlamağa, unutmağa başlıyorsun. Artık sâkinsin. Hayallerin tesiri geçiyor. İşte gitti. Tamamiyle gitti. Anlıyor musun? Tamamiyle geçti.

— Anlıyorum.

— Tekrar sana tesir edemezler anladın mı?

— Evet.

— İşte uyanmağa başlıyorsun. Üçe kadar sayacağım. Üç deyince tamamiyle uyanmış olacaksın. Bir... İki... Üç... Uyan!

Korita gözlerini açtı ve hayret dolu bir sesle sordu:

— Ne oldu?

Grov gayet acele olarak izah ettikten sonra:

— Kaybedilecek vaktimiz yok! dedi. Çabuk beni takip et! Grov'un lâboratuvarına doğru koşmağa başladılar. İlk köşeyi dönünce yerde boylu boyunca uzanmış birine rastladılar.

Grov acımadan adama sert bir tekme attı. Bir şok yaratmağa uğraşıyordu:

— Sesimi işitiyor musun?

Adam hafifçe mırıldandı:

— Evet.

— O halde dinle. Hayaller artık sana tesir edemez. Ayağa kalk, uyan artık.

Adam ayağa kalkar kalkmaz yumruklarını sıkıp

Grov'a saldırdı. Grov eğilince adamın yumruğu boşa gitti ve muvazenesini kaybedip yere yuvarlandı. Grov Korita'yı kolundan çekerek:

— Artık onu kurtaramayız, dedi. Gel gidelim.

Korita'nın olanlardan başı dönmüştü. Tekrar duvara döndü ve hayalleri görünce sordu:

— Fakat bunlar ne böyle?

— Sakın bakma!

İşte bu çok zordu. Grov, hayallerin tesirine kapılmamak için devamlı olarak gözlerini kırpmak mecburiyetinde kalıyordu. Sanki hayaller sefinenin her tarafında idi.

Yollarına devam ettiler. Koridorlarda habire baygın insanlara rastlıyorlardı. Rastladıkları arasında iki kişi ayaktaydı. Bir tanesi Grov ve Korita'nın yanından geçişlerinin farkına bile varmadı. Sanki kör olmuştu. Diğeri ise hemen alev tabancasına sarılıp ateş etmiş fakat isabet kaydedememişti. Grov bir yumrukta adamı yerle bir etmişti. Adam yere yuvarlanırken kanlı gözlerini Grov'a dikmiş ve;

— Seni Allahın belâsı, casus! demişti. Elimizden kurtulacağını zannetme!

Grov, adamın böyle demesinin sebebini araştıracak vakit olmadığını biliyordu. Lâboratuvara girerken sırf dikkat kesilmişti. Eğer bir kişi Grov'u öldürmeğe uğraşırsa lâboratuvardaki on beş kişi Allah bilir neler yapmazdı.

Allahtan hepsi baygın, yerlere serilmişlerdi. Acele ile iki çift güneş gözlüğü bulup birini Korita'ya verdi, birini de kendi taktı. Sonra odanın duvarlarına, tavana, yere, her tarafa ışık projektörlerini çevirdi. Anide, kuvvetli ışık karşısında hayaller kayboluverdi. adamları serbest bırakmak için gerekli yayını yaptı. Reaksiyonu görebilmek için açık kapıdan yerde yatan iki kişiyi seyrediyordu. Aradan beş dakika geçmesine rağmen adamlar hiç kıpırdamamışlardı. Demek ha

yaller kendi ipnotizmasını bile altetmişlerdi. O halde bu adamlar kendilerine gelince Grov'a saldırabilirlerdi.

Korita'nın yardımiyle hepsini bir odaya sürükleyip kapıyı kilitledi. Ortada bir hakikat vardı. Bu mihanik ipnotizma okadar kuvvetliydi ki, Grov bile kendini ancak âni bir karşı koyma ile kurtarabilmişti. Fakat iş hayalle bitmiyordu. Hayal Grov'u görme sistemi vasıtasına tesir ederek, kontrolu altına almağa uğraşmıştı. İnsanların bu sahadaki keşiflerini ve terakkilerini tam mânasiyle biliyordu. Dolayısiyle bir insanın sinir sisteminin bir yabancı tarafından kontrolunun ancak ensefalo-ayarlayıcı ile mümkün olduğundan haberdardı; anlaşılan, karşı taraf bunu bilmiyordu.

Sefinedeki diğer şahıslar ya kuvvetli bir ipnotizma altında idiler, ya da hayallerin tesirine kapılmışlardı; dolayısiyle hareketlerinden mesul değillerdi.

Ne yapıp yapıp kontrol odasına varmalı ve sefinenin enerji perdesini kurabilmeliydi. Menşei meçhûl olan düşmanın şualar ve hayallerine ancak bu sayede mani olabilirdi.

Tam o sırada sefinenin istikâmet değiştirdiği zamanlar meydana gelen tuhaf bir his Grov'u sarstı. Acaba ne oluyordu? Hakikaten sefinenin istikâmeti değişmiş miydi? Herneyse, şimdilik bunu araştıracak vakti yoktu. Korita'ya döndü:

— Bir tecrübe yapacağım; lütfen buradan ayrılma.

Grov böyle dedikten sonra ayarladığı ışık sistemini koridordaki elektrikli yük motörünün arka kutusuna yerleştirdi ve motöre atlayıp asansörlerin bulunduğu istikâmette ilerlemeğe başladı.

Asansör koridoruna döndüğünde boğuşan iki kişiyle karşılaştı. Birbirlerine olan nefretleri yüzlerinden okunuyordu. Grov'un mevcudiyetinin sanki farkına bile varmamışlardı. Grov'un ışık arranjmanı bile tesir etmedi. Grov heriflerin ağızlarından çıkan küfürlere

daha fazla tahammül edemiyerek motörü en yakın asansöre doğru sürdü.

Asansör aşağı doğru inerken Grov kontrol odasını boş bulacağını ümid ediyordu.

Ana koridora varınca bu ümidi de suya düştü. Koridor adamlarla doluydu. Hertaraf tahkim edilmişti; ortalığı bir ozon kokusu sarmıştı. Titreşim tabancalarının şuaları yanıp sönüyordu. Grov dikkatle etrafı gözden geçirdi. Vaziyet fena idi. Kontrol odasına giden yol tamamiyle kapanmıştı ve askerî üniformalı insanlarla doluydu. Bu sırada Grov Yüzbaşı Lit'i gördü. Az ileride de Direktör Morton vardı.

Vaziyet anlaşılıyordu. Hayâller neticesi âlimler, gayri ihtiyarî, nefret ettikleri askerlere hücum ediyorlardı. Askerî şahıslarda âlimleri yok etmeğe uğraşıyorlardı.

Tabiî bu onların normal hisleri değildi, hayâllerin tesiri altında böyle düşündükleri muhakkaktı.

Neticede kontrol odasına giden yol kapalıydı. Grov hemen geri laborotuarına döndü.

Korita Grov'u kapıda karşıladı ve o sırada sefinenin dümen dairesini göstermekte olan duvardaki televizyonu işaret ederek:

— Şuraya bak! dedi.

Sefine yavaş yavaş parlak bir yıldıza doğru istikâmet alıyordu. Sefinenin istikâmetini değiştirmesi için bir servo - mekanizma sistemi kullanıldığı belli oluyordu. Korita sordu:

— Düşmanın bunu yapabilmesi mümkün müdür?

Grov menfî manâda başını salladı. Bu vaziyet onu epeyce hayrete düşürmüştü.

Televizyonda ibreler tablosunu buldu. Yıldız dört ışık yılı mesafedeydi ve sefine beş saatte bir ışık yılı sür'atle seyrediyor ve sür'ati gittikçe artıyordu. Demek on üç, on dört saate kadar sefine yıldıza varmış olacaktı.

Grov sert bir hareketle televizyonu kapattı. Sefinenin istikâmetini değiştirenlerin gayesinin ne olduğunu açıkça belliydi. Sefineyi ve içindekileri imhadan kurtarmak için on üç saat gibi kısa bir vakti vardı.

Düşmana ancak ipnotizma tekniğile hücum etmek mümkündü.

Ayağa kalktı. Kontrol odasına girmeyi bir defa daha denemeye karar vermişti.

Beyin hücrelerine doğrudan doğruya tesir edecek âleti yanına alıp motöre atladı ve kontrol odasına doğru hareket etti.

Yolda yere serilmiş, baygın vaziyette birkaç kişiye rastladı fakat durmadı.

Kontrol odası katında durup ta asansörün kapısını açınca birdenbire durakladı. Bir ısı projektörü koridor boyunca alev saçıyordu. Madenî duvarlar sağda solda eriyordu. Hemen önünde üç kişi ölü olarak yerlere serilmişti. O anda kulakları sağırlaştıran bir patlama oldu ve projektör durdu.

Grov dikkatle başını dışarıya uzattı.Onbeş metre kadar ileride köşede Morton'u gördü. Direktör de Grov'u görmüş yaklaşmasını işaret etmişti. Grov bir an tereddütten sonra motörü asansörden dışarı çıkarttı ve direktöre yaklaştı. Morton hararetle:

— Seni gökte ararken yerde bulduk, dedi. Kent ve adamları hücum hazırlıklarını ikmâl etmeden kontrol odasını yüzbaşı Lit'in elinden almalıyız.

Morton'un gözlerinden zekâ ışıkları fışkırıyor ve gayet makûl, hakikati ve doğruyu gören bir insan gibi konuşuyordu. Sözüne devam etti:

— Bilhassa Kent'e karşı senin yardımına ihtiyacımız var. Ömrümde görmediğim kimyevî birşeyler getiriyorlar. Şimdiye kadar vantilatörlerimiz buna mani oldu, fakat onlar da vantilatörler kuruyorlar. En büyük derdimiz Kent bunda muvaffak olmadan Yüzbaşıyı mağlûp edebilecek miyiz?

Grov'un derdi de vakitti. Nazarı dikkati çekmeden sol bileğinde takılı olan ve ayarlayıcının harekete geçmesini sağlayan düğmeye bastıktan sonra Morton'a döndü ve aleti işaret ederek:

— Bir planım var, efendim, dedi. Herhalde düşmana karşı tesirli olacaktır zannederim.

Morton alete bakıyordu:

— Bir ayarlayıcı getirmişsin ve şu anda işletmişsin de. Bundan ne gibi bir fayda temin edeceğini umuyorsun?

Grov ne diyeceğini şaşırmıştı. Morton'un bu ayarlayıcı hakkında malûmatı olacağını zannetmiyordu:

— Evet. Kent ve adamlarına karşı bu aleti kullanmak fikrindeyim.

— Fakat şu anda bir neşriyat yapmakta olduğun fikrindeyim ve hattâ... Hey, çok iyi bir fikir. Eğer yabancılar tarafından hücuma uğradığımız fikrini aşılayabilirse...

Morton bir an duraklayıp dudaklarını ıslattıktan sonra devam etti:

— Yüzbaşı Lit iki defa anlaşma teklif etti. Şimdi kabûl etmiş gibi görüneceğiz. Sen makinenle gidersin ve işaretini alır almaz hücuma geçeriz. Hiçbir şekilde onlarla anlaşmaya yanaşamam. Zafer benim olmalıdır. Bunu anlayacağını ümid ederim.

Grov yüzbaşıyı kontrol odasında buldu. Yüzbaşı Grov'u hararetle karşıladı ve:

— Bu âlimlerin aralarındaki kavga askeriyeyi çok müşkül duruma soktu, dedi. Hem kontrol, hem de makine odalarını korumak vazifemiz tabii. Her iki gurubun da zaferi elde etmesine mâni olmalıyız. Bu uğurda ölümü bile göze almış vaziyetteyiz.

Grov dikkatle ayarlayıcının şua gönderme istikâmetini Yüzbaşıya doğru çevirdi.

Yüzbaşı ayarlayıcının farkına bile varmamıştı.

— Hayallerin gemiye hücumu neticesi âlimler birbirlerine girdiler, dedi. Benim bir plânım var.

Plân ısı projektörlerile âlimlerin imhasından ibaret. Yüzbaşı sözlerine:

— İlimler ilimi birliğinin adamı olmanız hasebile birçok ilimler hakkında bilginiz vardır ve diğer âlimlere karşı bize büyük yardımınız bulunacaktır, diyerek nihayet verdi.

Grov sukutu hayale uğramıştı. Ayarlayıcı Lit'e tesir etmemişti. Her tarafı silâhlı adamlarla doluydu. Yüzbaşıyle direktörün arasındaki muvakkat ateş kesme nerede ise sona erecek, ısı projektörlerinin alevleri ortalığı birbirine katacaktı. Tek başına bütün bu delileri nasıl alt edebilirdi acaba? İçini çekerek Lit'e döndü:

— Lâboratuvarımdan bazı âletleri getirmem lâzım. Arka taraftaki asansörleri kullanabilir miyim acaba? Beş dakikaya kadar yine gelirim.

Artık Grov için ilk aklına gelen ve neticesi katiyetle menfi gibi görünen plânı tatbikten başka çare kalmamıştı.

Meçhûl düşmana kendi hayâlleri ve ipnotizma silâhlarıyle hücum etmek icab ediyordu.

X

Ayarlayıcıya elektrik kablolarını takarken Korita merak ve hayret dolu nazarlarla Grov'u seyrediyor fakat ağzını açıp tek bir sual sormuyordu.

Grov'un düşman hakkında yetişir derecede malûmatı yoktu; kadın gibi yüzleri ve vücutları vardı, hepsi okadar. Halbuki plânının muvaffak olabilmesi için daha fazla malûmata ihtiyacı vardı. Korita'ya döndü:

— Bu mahlûklar uzak bir mesafeden ipnotizmayı muaffakiyetle tatbik edebiliyorlar; dolayısile birbirlerinin fikirlerine de kolayca tes r edebilirler. İnsanla-

rın ancak ensefalo - ayarlayıcılar vasıtasiyle muvaffak olabildikleri telepati kabiliyeti bunlarda otomatikman mevcut olmalı. Korita, âlet kullanmadan başkasının aklından geçenleri okuma kabiliyetinin bir medeniyet üzerinde ne gibi tesirleri olabilir acaba?

Arkeolog heyecanla yerinden fırladı:

— Tamam! Cevabını buldum! Karşısındakinin aklından geçenleri okuma kabiliyeti otomatikman herhangi bir medeniyet ilerlemesini durdurur. Dolayısile bunlar orta derecede bir medeniyete sahip mahlûklardır. Görmüyor musun? Karşısındakinin aklından geçenleri okuyabilme kabiliyeti o şahsı tanıdığın ve bildiğin kanaatini sende geliştirir. Tabii kat'iyetle bildiğin birşey hakkında şüpheye düşmen imkânsızdır. Bu tip mahlûklar değişiklik ve yenilik istemezler. Gurup halinde fena kimseler değillerdir; fakat umumiyetle fakir olduklarından tek şahısların dertleri, acılarına karşı bir reaksiyon göstermez ve gösteremezler.

— Belki de sefinemiz reaksiyonlarında bir değişiklik yaptığı için bize hücum ediyorlardır.

— Belki.

Grov, Korita'nın analizine göre hareket etmesi gerektiğini anlamıştı. Başka çaresi yoktu.

Kronometreye baktı... Dokuz saat kadar vakti kalmıştı.

Acele ile ensefalo-ayarlayıcıyı işletti ve meydana gelen ışık hüzmesinin önüne bir perde yerleştirdi.

Ânide perdede bir hayal belirdi. Ayarlayıcı vasıtasiyle Grov, tesir altında kalmadan, korkusuzca hayali tetkik ediyordu. Hayalin vücudu tüylerle kaplıydı. Yüzü tüysüzdü ve kuşa benziyordu, fakat yüz uzuvlarının teşekkülâtı bir dereceye kadar insanı andırıyordu. İki çift gözü ve iki ağzı vardı. Bunlar birinci çiftin tam üzerindeydi ve âdeta iki baş gibi duruyordu. Omuzlar ve kollar da iki çift idi. Eller ve parmaklar oldukça uzun ve gayet güzel olup mahlûka bir nevi di-

şi karakteri veriyordu. Sanki esas mahlûktan ikinci bir mahlûk doğuyordu. Birden Grov anlar gibi oldu. Partenogenesis! Yani cinsî münasebette bulunmadan üreme! Ana gövdeden bir parçanın büyümesi, sonunda ayrılması ve yeni bir şahsiyetin doğuşu.

Korita sordu:

— Bu hayalle görüşebilmek için ipnotizma edilmeye razı olduğunu nasıl anlatacaksın?

Grov cevap vereceği yerde ayağa kalktı ve duvardaki kara tahtaya yaklaşıp kendinin ve hayalin birer resmini çizdi. Kırk yedi dakika ve bir sürü resimlerin çizilip silinmesinden sonra hayal birdenbire kayboldu ve yerine perdede bir şehir belirdi.

Gayet yüksek, fakat dar, sanki içiçe girmiş gibi birbirine yakın binalar...

Grov, hayallerin bu şehirden mi gönderildiğini öğrenmek, şehir sâkinlerinin kullandıkları makineleri görmek, birbirleriyle ne şekilde irtibatta bulunduklarını anlamak istiyordu.

Ortalıkta ne makine, ne otomobil, ne uçak, ne de bunlara benzer birşey vardı. O sırada perdedeki manzara değişti. Şimdi bir binanın kenarına bakıyordu. Yandaki bina ile arası ancak üç metre kadardı. Her binanın katları birbiriyle ancak altı, yedi santim genişliğinde yollarla irtibatlı idi. Bu yollarda bir sürü kuşa benzeyen mahlûklar geziniyorlardı. Grov, yolların birinde aksi istikamette giden iki mahlûku seyretmeğe başladı. Sanki mahlûklar yerden otuz metre kadar yüksekte olduklarının farkında değillerdi. Tam karşı karşıya gelince her ikisi de dış taraftaki bacaklarını diğerinin arka tarafına uzattılar ve incecik yolu kavradılar. Yürüyüşlerindeki tempoyu bile bozmadan aksi istikamette yollarına devam ettiler. Diğer yollarda da aynı manevralarla bu mahlûklar otomatikman, sanki tuhaf hiçbirşey yokmuş gibi, yollarına devam ediyorlardı.

Grov bu mahlûkların kemiklerinin ince ve kendilerinin oldukça hafif olduklarını tahmin etti.

Perdedeki sahne devamlı olarak değişiyor ve şehirden çeşitli manzaralar beliriyordu. Grov binalardan birinin içini görmeğe çalışıyordu.

O sırada perdedeki manzara kayboldu ve yerine eski hayal belirdi. Hayal parmağı ile ensefalo-ayarlayıcıyı işaret ediyordu. Ne demek istediği barizdi. Kendisi sözünde durmuş, şimdi karşısındakinin de aynı şeyi yapmasını istiyordu.

Grov için sözünü yerine getirmekten başka çare yoktu.

XI

Grov'un plâğa alınmış sesi:

— Sâkin ve sinirlerime hâkimim, diyordu. Düşüncelerim makûldür. Gördüklerimin baktıklarımla alâkası şart değildir. İşittiklerimin beynimin tercüme merkezince hiçbir mânası olmayabilir. Şehirlerini gördüm. Gördüklerim ve işittiklerim makûl veya saçma olsa bile ben kendim sâkin ve sinirlerime hâkimim...

Grov, plâğı dikkatle dinledikten sonra Korita'ya döndü:

— Tamam. Otomotiği beş saat için ayarlıyorum. Eğer şu düğmeye basarsan beş saatten evvel de bunlarla irtibatımı kesebilirsin. Fakat ancak tehlike varsa bu düğmeye bas.

— Tehlike olduğunu nasıl anlıyacağım?

— Eğer sefineye fiilen hücum ederlerse.

Artık vakit gelmişti. Birkaç saniye sonra bu kuşa benzeyen mahlûklar Grov'un sinir sistemine sahip olacaklar ve sefinede diğerlerine yaptıkları gibi onunkini de kontrolları altına almağa uğraşacaklardı.

Ortalıkta hiçbir makine görmemişti. Bir an için perdeye şehrin hayalini aksettirmek için televizyon tipi

fotoğraf makineleri kullandıklarını zannetmişti; şimdi ise milyonlarca mahlûkun gözlerinden şehri görmüştü. Telepati bu mahlûklar arasında gayet kuvvetli olmalı idi. Milyonlarca mahlûkun bir araya gelmiş beyin kuvvetinin bir resmi doksan, yüz ışık senesi ötede gösterebilmek için makineye ihtiyacı yoktu.

Grov ayarlayıcıyı çalıştırdı ve çıkan ışık hüzmesini doğruca perdedeki hayale çevirdi ve devamlı olarak, gözlerini kırpmadan, hayale bakmağa başladı. Beyni azalıp çoğalan gürültülerin tesiriyle uğulduyordu.

Gürültüler yavaş yavaş azaldı. Grov düşünüyordu. İnsan gözü oldukça iyi bir objektiftir. Bu kuş gibi mahlûkların perdede gösterdikleri şehri nazarı itibare alacak olursak onların da objektif gözlere sahip olduklarını kabul etmek lâzım. Eğer görüş kabiliyetinin bu mahlûkların gözleriyle uyuşmasını sağlayabilirse oldukça doğru manzaralar görmesi imkânı vardı.

Dakikalar geçti. Grov birden beş saati burada boş yere oturarak hiçbir irtibat sağlayamadan öldüreceğini zannetti. Acaba plânı hiçbir netice vermiyecek miydi? Ayarlayıcının düğmesine basmak için elini kaldırmaya uğraşınca sanki hiçbirşey olmadı. O anda ortalığı yanmış lâstik kokusu sardı. Gözleri yaşardı.

Birdenbire bir resim belirdi ve ânide kayboldu. Fakat takistoskopik teknikle yetiştirildiği için bu bir an bile, resmi Grov'un beynine nakşetmeğe kâfi gelmişti.

Resim, binalardan birinin içini gösteriyordu. Açık kapılardan gelen güneş ışığı ile içerisi hafifçe aydınlanmıştı. Binada hiç pencere yoktu ve döşeme yerine bir sürü dar yol vardı. Bu yolların üstünde kuşa benzeyen mahlûklar oturuyorlardı.

Bu Grov'u hem heyecanlandırdı, hem de düşündürdü. Farzedelim, bu mahlûkların kulaklariyle işite-

bildi ve gözleriyle görebildi ve hissettiklerini hissetti. Acaba bu mahlûklarda reaksiyonlar yaratabilecek miydi? Gemiye hücum, bir gurubun beraber çalışması, düşünmesi, hissetmesiyle meydana gelmişti. Bunlardan bir tekini emri altına almakla diğerlerini de kontrol edebilecek miydi?

Grov için beklemekten başka yapılacak birşey yoktu.

Bekledi.

Fakat bir resim görmüştü. Bu nasıl olmuştu? Resmi görmeden ne düşünüyordu? Gözlerin teşekkülâtı...

Tamam!...

Grov, heyecandan titrediğini farkeder gibi oldu. Şimdiye kadar mahlûkun sinir sistemi vasıtasiyle görmeğe ve hissetmeğe uğraşmıştı. Halbuki bir netice elde edebilmesi için sefineye hayalleri gönderen gurubun düşünceleri ile irtibat tesis etmesi gerekirdi.

Demek beyninin bazı kısımlarının çalışması tamamiyle durmalı, diğer kısımları ise gelen hislere hemen reaksiyon gösterecek derecede hassas olmalıydı. Grov için bunu yapmak zor değildi.

O sırada gözlerinin önündeki bulanıklık dağıldı ve gayet sarih olarak aynı binanın içi belirdi. Grov'un kontrolu altındaki mahlûk bir kenarda oturuyordu. Grov mahlûku harekete getirmek için uğraşıyordu. En nihayet sembol ipnotizması kullanınca - ki bu bir tek kelimenin bütün bir hareketi izahı demektir - hemen netice aldı. Mahlûkun bir kolu hareket etti. İkinci bir sembol üzerine mahlûk ayağa kalktı ve başını çevirdi.

Grov sevincinden deliye dönmüştü. Katiyetle emin olabilmek için mahlûka çeşitli hareketler yaptırdı.

O anda Grov'un bütün vücudu sarsıldı. Beyni bir mesajın tesiri ile zonkluyordu. Otomatikman mesajı tercüme etti:

— Hücreler çağırıyor, çağırıyor. Hücreler korkuyor... Oh, hücreler acıyı bilir... Rim dünyası karanlıklara gömülü... Rim'den uzaklaşsın... Gölgeler... Karanlık... Karanlıklardan gelene arkadaşlık göstermekte haklı idiler... Düşman olup olmadıklarını bilmiyorlardı... Gece geçiyor... Bütün hücreler çekiliyor... Fakat onlar...

Grov durakladı. Arkadaşlık!

Tamam! Olanlar barizdi. Vaziyet gayet ciddî idi. Eğer sırf arkadaşça bir irtibata teşebbüs neticesinde sefinede böyle bir kargaşalık çıkarsa, bu mahlûkların düşmanca fikirleri olsa ne olacaktı acaba?

Önünde halledilmesi güç bir problem vardı. Eğer irtibatını keserse bu mahlûklar hakikaten sefineyi imhaya teşebbüs edebilirlerdi.

Plânında devam etmekten başka çaresi yoktu. Belki lehine çevirebileceği bir vaka olabilirdi.

Hemen ilk makûl fikir üzerinde harekete geçti; kantrolü emri altındaki mahlûktan başka bir tanesine transfer etmek.

Bütün hislerini aynı noktaya topladı. Tekrar beyni zonklamağa başlamıştı. Az sonra kendini ağaçlıklı bir yerde buldu. Tam önünde ufak bir çay akıyordu. Bunun arkasında bulutlu bir semadan kırmızımtrak bir güneşin ışığı ortalığı tatlı bir renge boğuyordu.

Grov buradan, kontrolunu başka bir mahlûka transfer etmek suretiyle seyyarenin o anda hâlâ gecenin karanlıklarına gömülü başka bir şehrine geçti. Şehirde ışık namına birşey yoktu.

Bir müddet daha etrafı gezince Grov bu dünyada medeniyete işaret edecek yegâne şeylerin tuğla, taş ve tahta olduğuna katiyetle kanaat getirmişti. Artık plânının son kısmını tatbik etmek için harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Bütün hassasiyetini sefineye hayal gönderen mahlûklardan birini karakterize edecek fikre teksif etti.

O anda sefineyi bir başkasının gözleriyle görmeğe başladı. Demek plânı muvaffak olacaktı. Şimdi iş binlerce mahlûka birden tesir edebilmekteydi. Okadar derin tesir etmeliydi ki bu mahlûklar sefineyi rahatsız etmekten vazgeçsinler.

Karşılıklı birbirlerinin düşüncelerini okuyabildikleri isbat olunmuştu. O halde Grov hazırdı. Dikkatle ipnotizmaya başladı:

— Siz bir kâinatta yaşıyorsunuz; içinizden de bu kâinatın size göründüğü şekilde olduğunu zannediyorsunuz. İşte bu kâinat hakkında ancak tahminlerde bulunabilirsiniz, fakat kati bir malûmatınız olamaz. Bu kâinat zannettiğiniz gibi değildir. Tahminlerinizde yanılabilirsiniz. O halde kendi kendinizi aldatıp aldatmadığınızı bilemezsiniz.

Grov, bir şahsın katiyetle emin olduğu fikirlerinin ânide değişmesinin ne gibi aksülameller yaratacağını biliyordu. Bu kuşa benzeyen mahlûkların medeniyetleri kati fikirler üzerine kurulmuştu. Asırlar sonra birdenbire fikirlerinin tamamiyle değiştirilmesi, doğru zannettiklerinin yanlış olması ihtimalleri çıkması bütün yaşayışlarını değiştirebilirdi.

Grov sözlerini defalarca tekrarladı. Her seferinde de sefine ile alâkalı şu talimatı eklemeyi ihmal etmiyordu:

— Sefineye göndermekte olduğunuz hayalleri durdurun. Durdurun ki onlar da rahatlayıp uyuyabilsinler... Arkadaşça hareketlerinizin sefineye büyük zararları oldu. Biz de sizin arkadaşlarınızız, fakat sizin arkadaşlığı gösterme usulünüz bizim birliğimizi dağıtıyor.

Tahminine göre, iki saat kadar mütemadiyen bu fikirleri tekrarladı. En nihayet ensefalo-ayarlayıcının otomatik kontrolu, beş saatlik müddet tamam olduğu için, aradaki irtibatı birdenbire kesti.

Grov, hayalin bulunduğu perdeye baktı. Hayal yok olmuştu. Korita oturduğu sandalyede uyuyordu.

Grov vermiş olduğu direktifi hatırladı: rahatla mak ve uyumak. Demek şu anda sefinede herkes derin bir uykuya dalmıştı.

Acele ile Korita'yı sarsıp uyandırdıktan sonra koridora fırladı ve kontrol odasına doğru koşmağa başladı. Her taraf yerlere boylu boyunca serilmiş adamlarla doluydu ve duvarlarda hayal falan kalmamıştı.

Kontrol odasında Yüzbaşı Lit'in yerde yatan vicudunun üstünden atlayıp sefinenin etrafına enerji perdesini çeken kolu indirdi.

Birkaç saniye sonra Elyot Grov kontrol sandalyesine oturmuş Boşluk Kartalı'nın rotasını değiştiriyordu.

Rotayı tesbit ettikten sonra otomatik olarak on saate ayarladı. Eğer kendine gelenlerden biri delice hareket edip rotayı değiştirmeğe kalkarsa bunda muvaffak olamıyacaktı. Grov yaralılara yardım etmek için hemen koridora fırladı.

Az sonra Korita da gelmiş Grov'a yardım etmeğe başlamıştı. Yaralı olmayıp kendine gelenler de ilk şaşkınlıkları geçtikten sonra Grov ile Korita'ya yardıma başladılar.

Otuz iki ölü ve yirmi altı ağır yaralı vardı. Diğerlerinin ise yaraları gayet hafif olduğu için hemen ayağa kalkıp odalarına çekilmişlerdi.

O sırada kendilerine gelen Yüzbaşı Lit ile Direktör Morton, Grov'a yaklaşıp kontrol odasında acele bir toplantıya davet ettiler. Morton müteşekkir nazarlarla Grov'a bakıyordu. Grov, âlimlerin olanları hatırlayıp hatırlayamıyacaklarını pek tahmin edemiyordu. Zira ipnotizma neticesi unutkanlık normal bir reaksiyondu. Eğer hatırlamazlarsa onlanları izahta oldukça güçlük çekeceği muhakkaktı.

Yüzbaşının sözlerini işitince derin bir nefes aldı Yüzbaşı:

— Bay Grov, doğrusu bizi büyük bir tehlikeden kurtardınız, diyordu. Bana ve Direktöre hakikati göstermek için uğraşmalarınızı Bay Korita izah etti. Kontrol odasında şube başkanlarına geçenleri hülâsa etmeniz için ricada bulunacağım.

Hülâsa bir saat kadar sürmüştü. Grov sözlerini bitirince dinleyicilerden biri atıldı:

— Yani bu sırf bir arkadaşlık gayesiyle irtibat sağlamaktan ibaret birşey miydi?

— Evet.

— Geri dönüp bu mahlûkların analarından emdikleri sütü burunlarından getirmiyecek miyiz?

— Bir fayda temin etmez ki. Geri dönüp onlarla direk bir münasebette bulunmağa uğraşabiliriz.

Yüzbaşı hemen atıldı:

— Buna vaktimiz yok. Daha katedilecek oldukça uzun bir yolumuz var. Anlaşılan bu mahlûkların oldukça basit bir medeniyeti varmış.

Grov bir an durakladıktan sonra:

— Herhalde Yüzbaşım makinelerin yokluğuna işaret etmek istiyor, dedi. Yaşayan organlar makinelere ihtiyaç göstermeden tatmin edilebilir; yiyecek, içecek, arkadaşlariyle ve sevdikleriyle münasebetler gerekli ihtiyacı karşılar. Bence bu kuş insanlar hayatlarından fazlasiyle memnundurlar ve oldukça büyük bir medeniyete sahiptirler.

— Fakat yaşayış tarzlarını altüst etmekte tereddüt etmediniz Bay Grov.

— Belki. Maamafih, kuşların veya insanların sabit fikirlere dayanan bir hayatları olması doğru değildir. Onların yeni fikirlere karşı olan mukavemetlerini kırdım ki bunu, bukadar uğraşmama rağmen, sefinedekiler arasında tatbikte muvaffak olamadım.

Dinleyicilerin gülüşmeleri ile toplantı nihayetlendi.

O sırada Kent'in baş asistanı Yemens ile konuşan Morton döndü ve Grov'a yaklaşarak:

— Kimyagerler yirmi dört saat zarfında lâboratuvarınıza yerleştirdikleri âletlerin hepsini çıkartacaklar, dedi. Yalnız, bu vakadan hiç bahsetmemenizi bilhassa rica ediyorlar.

— Bu başımızdan geçenlere Kent ne diyor?

— Kent pek konuşacak vaziyette değil. Zannıma göre birkaç ay yataktan kalkamıyacak.

— Fakat o vakte kadar seçimler yapılmış olacak değil mi?

— Doğru. Yani, Kent'ten başka namzetliğini koyan da olmadığı için direktörlüğe otomatikman tekrar ben seçilirim.

XIII

İkstil'in silueti gecenin karanlığında zor belli oluyordu. Her taraf simsiyah, karanlığa gömülüydü. Arada bir boşlukta, ta uzaklarda, bir yıldızın parıltısı belli oluyordu. İkstil, işte bu yıldızlarda hayat olduğunu biliyordu. Bir zamanlar, bu yıldızlarda olduğu gibi, kendi seyyaresi Glor'da da hayat vardı; fakat bir kozmik infiâl kendi neslini kurutmuş ve İkstil'i de kâinatın ıssız bir köşesine atmıştı.

İkstil ölmemişti. İnfiâldenberi, hemen hemen ölmesi imkânsız olan bu mahlûk, boşlukta belli belirsiz bulunan ışık enerjisi sayesinde hayatına devam edebiliyordu.

Beyni, her zaman olduğu gibi, başka bir kâinata erişebilme ümitleriyle zonkluyordu... Tabiî oralarda da o kıymetli «gul» u bulabilme imkânları olabilirdi.

Bu ümitler senelerdir beyninden çıkmadığı için âdeta vücudunun bir parçası haline gelmişti. Bu ümitler ile vücudu bir işaret alabilmek gayesiyle bütün hassasiyetiyle bekliyordu. Tabiî zamanla vücudu bu hassasiyetini kaybetmeğe başlamıştı.

Dolayısıyle sefinenin yaklaşmakta olduğunu hemen farkedememişti.

Sefinenin mevcudiyetinden dolayı meydana gelen enerji vücudunun en hücra köşelerine kadar işlevince birden her tarafını bir acı kapladı, dört kolu da ileri doğru fırladı, dört ayağının adaleleri hep birden gerildi. Adaleler yavaş yavaş reaksiyon göstermeğe başlamıştı.

Parlayan gözleri birer projektör gibi karanlığı taramağa başladı.

Boşlukta ayrı istikametlere teksif ettiği enerjiyi bu bir noktaya göndermeğe uğraştı; fakat bu nokta habire yer değiştiriyordu. O zaman bunun bir kâinattan başkasına giden bir gemi olduğunu anladı ve içini bir korku sardı.

Ya daha bir irtibat temin edemeden gemiyi elinden kaçırırsa?

Bu korkunun verdiği gayretle bütün enerjisini bir araya toplayıp hüzme halinde nefesine teksif etti. Ânide muazzam bir şokla sarsıldı. Gemiden gelen enerji atomik vücudunun karşı koyamıyacağı derecede fazlaydı. Fakat İkstil buna da dayandı ve beş, altı ışık senesi uzakta seyreden sefinenin bütün enerji kuvvetini bitirdi.

Elindeki bu fırsatı kaçırmamak gayesiyle atomik bünyesini ayarlayıp sefineye uzanan enerji hüzmesi üzerinde süratle gitmeğe başladı.

Çok ilerlerde sefine, enerji kuvveti kalmamış olmasına rağmen kendi hızının verdiği bir süratle seyrediyor ve gittikçe İkstil'den uzaklaşıyordu. Aradaki mesafe önce bir, sonra iki, daha sonra üç ışık yılını bulmuştu. İkstil, bütün gayretlerine rağmen eline geçen bu fırsatı kaçırmak üzere olduğunu anlıyordu. İşte o anda...

Sefine durdu... Boşlukta durdu... Daha bir dakika evvel günde birkaç ışık senesi süratle seyrediyordu;

fakat işte şimdi sanki görünmeyen bir kuvvet sefineyi boşluğa mıhlamıştı.

İkstil olanları tahmin edebiliyordu. Sefinedekiler de dışarıdan bir enerji kuvvetinin tesir etmeğe uğraştığının farkına varmışlar, sebebini araştırmak istiyorlardı. Böyle ânide durabilmeleri için ilimde oldukça ilerlemiş olmaları gerekirdi. Fakat acaba ne gibi bir metod tatbik etmişlerdi? Kendisi aynı şekilde durabilmek için bütün süratini elektronik kuvvete tahvil edecekti. Bu şekilde enerji kaybı gayet az olurdu.

Gemiye iyice yaklaştığının farkına vardı.

O anda vakalar birbirini takip etmeğe başladı. Gemidekiler etraflarını geçilmesi imkânsız bir enerji perdesi ile örttüler. Bu fazla miktarda enerji de İkstil'in arzusu hilâfına, vücudundaki otomatik rileylerin harekete geçmesine, dolayısiyle vaktinden bir iki saniye önce durmasına sebep oldu. Bu bir iki saniye önce durma neticesi sefine ile arasında kırk kilometreden fazla bir mesafe kalmıştı.

Herhalde daha İkstil'i görmemişler fakat âletleri vasıtasiyle yabancı birşeyin mevcudiyetinin farkına varmışlardı.

İkstil yavaşça, görünmeyen fakat hissettiği, perdenin birkaç metre yakınına kadar yaklaştı ve oradan aç nazarlarla sefineyi seyretmeğe başladı. Aralarında elli metre kadar bir mesafe kalmıştı. Gemi boşluğun karanlıklarında bir mücevher gibi parlıyordu. Kimbilir nerelerden geliyor, nerelere gidiyordu? Etrafı enerji perdesiyle çevrili olmasına rağmen İkstil daha ümidini kesmemişti.

Heyecandan ağzı köpükleniyor, salyaları akıp boşluğun karanlıklarında kayboluyordu. O anda sefinenin madeni gövdesinde bir kapak açıldı.

Bir an sonra bir düzine kadar iki ayaklı mahlûk belirdi. Üzerlerinde şeffaf elbiseler vardı ve beraber-

lerinde boşlukta gidebilen büyük makineler çıkartıyorlardı. Geminin hemen dışında bu makinelerin etrafından alevler saçılmağa başladı. Galiba bazı tamirat yapılıyordu.

Sefinenin dış duvarının bir kısmını çıkartıp yerine yenisini taktılar. Tamiratın başlamasiyle bitmesi bir olmuştu. Makineler onları takiben de iki ayaklı mahlûklar kapıdan içeri girip gözden kayboldular.

İkstil ne yapacağını şaşırdı. Bütün kâinatı eline geçirmeyi tasarlarken kendisine bu imkânı sağlayacak geminin göz göre göre elinden kaçmasına müsaade edemezdi.

Kapı kapanmak üzereyken bir kişi dışarı fırladı ve tamir edilen yerden birşey alıp geri döndü. Tam içeri girmek üzereydi ki İkstil'i gördü...

Donmuş gibi olduğu yerde kalmıştı. Şeffaf elbisesinin altından faltaşı gibi açılmış gözlerindeki hayret, heyecan ve korku ifadesi belli oluyordu. Hemen dudakları oynamağa başladı. Akabinde kapı tekrar ardına kadar açıldı ve iki ayaklı bir sürü mahlûk belirdi. İkstil kendini yakalamağa geldiklerini hissetmişti.

Hayret, ne oluyordu acaba? Niçin gözlerinin önü bulanmağa başlamıştı? Hayır, hassasiyetini kaybetmemeliydi. Eğer bu iki ayaklı mahlûkları altedip kendi neslinin tekrar gelişmesini sağlayacaksa hassasiyetinden bir damla kaybetmemesi icap ederdi.

XIV

— Olacak iş değil! Boşlukta böyle birşey nasıl yaşayabilir?

Bu kelimeler kapının ağzında toplanmış olan gurubun arasında bulunan Grov'un ağzından çıkmıştı. O sırada meşhur matematikçi Lester'in sesi işitildi:

— Bu işe benim hiç aklım ermedi. Boşlukta bazı tamirat için rastgele biryerde durduk ve aynı noktada

böyle bir mahlûkla karşılaştık. Böyle bir tesadüfün ihtimallerini matematikle halletmeğe kalksak bile bir neticeye vâsıl olamayız. Böyle bir tesadüfe normal nazariyle bakabilmemiz için boşluğun bu gibi mahlûklarla dolu olması icap eder. Morton atıldı:

— Vallahi hernekadar oldukça çirkin ve vahşi bir mahlûka benziyorsa da şu bizim kediye nazaran tehlikesiz bir hayvan olduğu zannındayım. Smit, sen ne dersin?

— Bu mahlûkun bacakları var. Muhakkak ki bir seyyarede doğmuş, büyümüş. Eğer zeki bir mahlûksa sefinenin içersine girer girmez kendini adapte etmesini bilecektir. Ya zararsız bir mahlûktur, ya da boşluğa iltica etmiş ve tekrar kendi seyyaresine ve medeniyetine dönmeğe çalışan bir câni. Bence, enerji perdemizden bir kafes geçecek kadar yer açıp bu mahlûku kafese alalım. İçinin röntgenini alıp iyice tetkik edelim ve zararsız olduğuna katiyetle kanaat getirirsek sefineye alalım. Aksi takdirde ya öldürelim, ya da kendi haline bırakalım gitsin.

Morton:

— Çok makul bir teklif, dedi ve akabinde gerekli emirleri vermeğe başladı.

Grov verilen emirleri içi titreyerek dinliyordu. Doğrusu bunların hiçbiri hoşuna gitmiyordu. Fakat herhangi bir itirazda bulunacak olursa yanlış mânaya çekmeleri ihtimali vardı. En iyisi hiç sesini çıkarmamağa karar verdi. O sırada Morton'un sesi işitildi:

— Harekete geçmeden evvel birşey söylemek isteyen var mı?

Grov:

— Evet, dedi. Bence bu mahlûku iyice tetkik etmeli. İyice tetkik te bence bir hafta, belki de bir ay sürer.

— Yani teknik eksperlerimiz bu mahlûku tetkik ederken biz de burada, boşlukta, oturup bekliyelim mi?

— Tabii.

— Doğrusu bunun için diğerlerinin fikirlerine de müracaat etmem lâzım gelir. Bu gezinin gayesi gördüklerimizi, bulduklarımızı tetkik etmek ve icabında birçok nümuneyi de beraberimizde geri götürmektir. Dolayısile her bulacağımız şeyin tetkiki için bir ay oturup beklemeye kalkarsak bu seyahat beş, altı sene değil beşyüz, altıyüz sene sürer. Tabii bunu bir itiraz mahiyetinde söylemiyorum. Sadece mahzurlarını belirtmek istiyorum. Muhakkak ki her nümunenin tetkiki gerekir; fakat bunu seyahatimize devam ederken de yapabiliriz zannederim.

— Bence harekete geçmeden evvel bu mevzuun iyice münakâşasını yapmak çok doğru olur.

— Herneyse. Eğer başka bir itiraz yoksa şu mahlûku gözden kaçırmadan ele geçirelim. Haydi bakalım arkadaşlar, iş başına.

XV

İkstil bekledi. Uzun bir müddet evvel imha edilmiş seyyaresi aklına geldi. Şimdi de kendini esir etmeğe çalışan bu iki ayaklı mahlûklar karşısına çıkmıştı.

Mazide hemcinsleri birçok seyyarelere hükmederdi. Fakat zamanla boşlukta dolaşmaktan ve bu hâkimiyetten vazgeçmişler, kendi seyyarelerinde inzivaya çekilmişlerdi.

Yavaş yavaş yaklaşmakta olan kafese baktı. Kafes enerji perdesini geçmişti. Dikkat etmeli ve nefretini belli etmemeliydi. Kafesin üstündeki iki kişi dikkatle İkstil'e bakıyorlardı. Birinin elinde acaip bir silâh vardı. İkstil bunun atomik bir silâh olduğunu hissetmişti. Korkuyla beraber İkstil'in içine emniyet gelmişti. Bu silâhı boşlukta kullanabilirlerdi, fakat sefinenin içinde kendilerine de zarar gelmesi ihtimali olduğu için buna pek cesaret edemezlerdi.

Demek sefineye girmesi lâzımdı! O halde hiç zorluk çıkartmadan kafesin içine girmeliydi.

Kafesin madenî kapısı arkasından gürültüsüzce kapandı. İkstil en yakınındaki demir parmaklığa sarılıp etrafındakilerin hareketlerini seyretmeğe başladı. Heyecanından başı dönüyordu. Artık uzun asırlardan sonra istediği yere istediği zaman gidebilirdi. Sefineye girmesi bile bu kafes ile, vücudundaki enerjiyi kuvvete tahvil edip kullanarak, arzu ettiği seyyareye erişebilirdi.

Kafes sefineye doğru yol alıyordu. İki ayaklı mahlûkların bellerinde takılı parlak şeyler İkstil'in gözünden kaçmamıştı. Bunlar herhalde titreşim tabancalarıydı.

O sırada adamlardan biri acaip bir fotoğraf makinesiyle kafese yaklaştı. Demek iç sisteminin resimlerini çekeceklerdi. Hayır,. buna müsaade edemezdi. Sırlarını keşfederlerse plânları suya düşebilirdi. Ani bir hareketle yerinden fırladı. Uzun koluyla kafesin parmaklıkları arasından uzandı ve adamın belindeki titreşim tabancasını aldı. Makineye ve arkasındakilere doğru nişan alıp tetiğe bastı.

Artık uzun bir müddet için resminin çekilmesi tehlikesi ortadan kalkmıştı. Titreşim dalgaları makinedeki filmi bozmuş, hassas parçalarını tamir edilemiyecek bir şekilde imha etmişti. Yerine yenilerinin takılması makinenin ayarlanması, tekrar kullanılır hale sokulması herhalde kolay olmayacaktı. Bütün bunlar o kadar ani olmuştu ki kimse bu vak'anın kasti olduğuna inanamazdı. Hattâ tabancanın tetiğini İkstil'in çektiğini bile pek gören olmamıştı. Her kafadan bir ses çıkıyor kimse bu işin nasıl olduğunu kat'iyetle izah edemiyordu. En nihayet Smit'in sesi işitildi:

— Durun ben gördüklerimi hatırlamaya uğraşıyorum. Pek yemin edemiyeceğim, fakat galiba silâh ateş almadan şu kafesteki canavar kımıldar gibi oldu. Ta-

vana sıçradı gibi geldi bana. Tam olarak göremedim zira kafes oldukça karanlıktı, fakat...

Morton:

— Kafesin ışıklarını yakın da bir bakalım dedi.

Işıklar yanınca herkes kafesin döşemesine uzanmış mahlûka baktı. Canavarın adetâ madenî kırmızımtrak vücudu, ateş gibi yanan gözleri, çubuk gibi uzun ince parmakları tuhaf bir manzara arzediyordu. Sidel:

— Kendini oldukça yakışıklı zannettiğine bahse girerim, dedi.

Bu espri ortadaki heyecanı biraz yatıştırır gibi olmuştu.

— Vallahi bu mahlûk boşlukta nasıl yaşar anlamıyorum. Doğrusu içinin resmini çekmek enteresan olacaktı. Fakat makinenin objektifi harab oldu. Yeni bir makine getirtelim mi? Morton:

— Şimdilik kalsın, dedi. Seyahate devam ederken de tetkiklerimizi yaparız. Grov atıldı:

— Yani tavsiyemi nazarı itibare almayacak mısınız? Bence gerekli tetkikin seyahate devam etmeden yapılması daha makûl ve tehlikesizdir.

— Bundan başka bir itirazı olan var mı?

Grov:

— Eh, herhalde bazı gerekli emniyet tertibatı almamız icab eder herhalde.

— Başka?.. Yok mu? Smit, senin bir diyeceğin var mı?

— Neticede bu mahlûku sefineye alacağız. Unutmayalım ki boşlukta yaşayabilen bir mahlûk şimdiye kadar hiç rastlamadığımız birşeydir. Sonra hem oksijen, hem de klorinle yaşayan bizim meşhur kedi bile boşluktaki soğuktan ve tazyik noksanlığından müteessir oluyordu. Eğer, tahmin ettiğimiz gibi bu mahlûk bir seyyareden gelmişse nasıl olup ta buraya eriştiğini ve ne maksatla geldiğini öğrenmeyi istememiz normâldir.

— Anlaşılan bunu reye koymamız icab edecek. Kafesin etrafını sefinenin etrafında kullandığımız tipte bir enerji perdesiyle çevirirsek bu seni tatmin eder mi Grov?

— Bak işte mantıkî bir teklif. Mamafih bu mevzu üzerinde daha epiyce münakaşalar olacağı zannındayım.

— Herneyse canım, hele biz bir yolumuza devam edelim de siz istediğiniz şekilde münakaşanızı yapın. Şimdilik başka bir itirazı olan var mı? Grov, senin pek sesin çıkmıyor?

— Vallahi, enerji perdesine benim de aklım yattı, efendim.

— Bu fikri kabûl etmeyen varsa şimdiden söylesin o halde.

Kimsenin sesi çıkmayınca Morton devam etti:

— Kafesi şöyle getirin de enerji perdesi için hazırlıklara başlayalım.

Motörün çalışmasile beraber kafesin madeninde hafif bir titreme başladı. İkstil ne yapıldığının farkına varınca homurdanarak yerinden sıçradı. Anide kafesin tabanından geçip dışarıya fırladı.

— Aman yarabbim!

Morton'un ağzından çıkan bu kelimeler Grov'un kulağında bomba gibi patlamıştı.

İkstil geminin kapısından içeri daldı. İki iç kapı kapalı olmasına rağmen hiç zorluk çekmeden, sanki bir hayâletmiş gibi, geçip gitti.

Uzun bir koridora gelmişti. Artık bir müddet için emniyetteydi. Artık sefinenin kontrolunu eline geçirmek için harekete geçebilirdi.

Hasımları esas plânını öğrenseler tüylerinin diken diken olacağı muhakkaktı.

XVI

Aradan yirmi dakika geçmişti ki Grov kontrol odası konferans salonunun koltuklarından birine oturmuş alçak sesle birşeyler konuşan Yüzbaşı Lit ile Direktör Morton'u seyrediyordu.

Oda âlimlerle doluydu. Mühim yerlere yerleştirilmiş muhafızlardan maada gemideki herkes salonda toplanmıştı.

Bir zil çaldı ve akabinde salondaki uğultu kesildi. Yüzbaşı âlimlere döndü:

— Baylar, devamlı olarak karşımıza çeşitli dertler çıkıyor. Direktörle yaptığım bir konuşma neticesi önümüzdeki problemin yalnız askerî birlik tarafından halline imkân olmadığı kararına vardık. Canavar elimizde olmadıkça her şahıs kendi hayatının bekçiliğini kendi yapmalıdır. Daima silâhlı olarak ve guruplar halinde dolaşın.

Eminim ki aramızda ölenler olacaktır. Buna göre dikkat edin. Eğer bu canavarla karşılaşırsanız ve hayatınızı kaybediyorsanız onu da beraberinizde götürmeğe uğraşın. Şimdi de bay Morton bu mevzu üzerinde sizinle bir konuşma yapacaktır.

Morton Yüzbaşının tavrı hareketini methedici birkaç cümleden sonra ana mevzua geçti:

— Son bir saat zarfında başımıza gelenleri gözümün önüne getirdiğimde neticede kimseyi kabahatli bulamıyorum. Hep beraber gerekli tertibatı aldıktan sonra canavarı sefineye sokmağa karar vermiştik ve biz bu tertibatın üzerinde uğraşırken o kendi usulüyle bizim anlayamadığımız bir şekilde sefineye girdi. Bunu aranızda izah edebilecek kimse varmı? Bay Grov, sizin ilimler ilimi, bir mahlûkun mücessem bir duvardan sanki hiçbirşey yokmuş gibi geçebileceğini tahmin edecek ilmi öğretir mi?

— Maateessüf hayır.

— Teşekkür ederim.

Grov, direktörün kendini müşkül mevkiden kurtarmağa uğraştığını anlamıştı. Morton devam etti:

— Bu canavarın kolları, bacakları var. Boşlukta uçabiliyor ve yaşayabiliyor, bile bile kafese giriyor ve arzu ettiği anda kafesin tabanından geçip gidiyor. Bu kabiliyetini göstermesi kendisi için affedilemiyecek bir hatâdır. Mamafih her zekî mahlûk hata işleyebilir. Ben gayet tehlikeli bir canavarla karşı karşıya olduğunuzu zannediyorum, onun için bu mahlûku yakalayıp imha etmeğe uğraşmalıyız. Son zamanlarda çeşitli sebeplerden dolayı ilimler ilimi'nin hayranlarından biri oldum. onun için gemimizde bu branşın yegâne azası olan bay Grov'un bu mevzu hakkındaki fikrini sormadan geçemiyeceğim. Bay Grov, sizi dinliyoruz.

— Efendim, bu mevzu üzerinde yürüteceğim tahminlerin dayanacağı bazı esaslar vardır. Bunları teker teker...

Grov'un sözü yarıda kaldı. Kapıdan içeri biribirini iterek altı kişi girmişti. İçeri girenlerin önünde baş mühendis Penons vardı. Yüzbaşının sesi işitildi:

— Penons, işiniz bitti mi?

— Evet, efendim. Her şahsın bundan böyle ruberoit elbisesi, ayakkabı ve eldiven giymesi lâzım.

Yüzbaşı vaziyeti izah etti:

— Bu mahlûku yakalayıp imha etmemiz zamana bağlı olduğu için yatak odalarının duvarlarını, döşeme ve tavanlarını enerji perdesile çevirdik. Kimseyi yatağında öldürülmüş bulmak istemem. Biz... Penons ne oluyor?

Penons elindeki ufak bir alete bakıyordu:

— Yüzbaşım, geminin bütün mevcudu şu anda bu salonda mı?

— Evet yalnız makine dairesindeki muhafızlar hariç.

— O halde... Enerjilenmiş duvarların birine birşey yakalandı. Çabuk! Hemen etrafını çevirelim.

XVII

Aşağı katları tetkikten sonra yukarı katlara çıkan İkstil şokun tesirinden daha kurtulamamıştı. Tam enerji perdesinin ortasında yakalanmıştı.

Acıdan gözleri kararmıştı. İçeride elektronlar bir sistemden diğerine gidiyor, birleşim için uğraşıyor fakat canavarın atomik sistemi buna karşı koyuyordu. Bu birkaç saniyelik çarpışmaya İkstil'in fevkalâde ayarlanmış bünyesi zor tahammül etti. Bünyesi her türlü radiasyona göre ayarlanacak bir kabiliyetteydi; fakat boş bulunduğu için böyle bir tuzağa düşmüştü. Mamafih bütün hassasiyetini bir araya toplayıp bünyesini yeni enerjiye ayarlaması ve bir silkinmeyle enerji perdesinden kurtulması uzun sürmedi.

Herhalde bu tuzağın bir de alarm sistemi olması gerekirdi. Demek iki ayaklı mahlûklar İkstil'i yakalamak için harekete geçmişlerdi ve neredeyse meydana çıkarlardı. İşte aradığı fırsat eline geçiyordu. Adamlar dağınık bir şekilde geleceklerdi. Herhalde bunlardan birini ele geçirebilirdi. Yumurtaları için bu iki ayaklı mahlûkların elverişli olup olmadığını öğrenmesi lâzımdı.

Kaybedilecek vakit yoktu. En yakınındaki enerjilenmiş duvara koştu. Hiç durmadan koridora paralel olarak bir odadan diğerine geçiyordu. Hassas gözlerile de aksi istikamette koşan adamları takip ediyordu. Bu koridorda bir, iki, üç, dört, beş kişi vardı. Beşinci şahıs diğerlerinden oldukça gerideydi. Tam İkstil'in aradığı fırsat...

Duvardan geçip adamın önüne çıktı. Gözleri alev alev yanıyordu. Dört koluyle birden adamı yakaladı.

Adam bir müddet çırpındıktan sonra kendini yere fırlattı.

Yerde sırtüstü yatıyordu. İkstil adamın dudaklarının kımıldadığını gördü. Demek yardım istiyordu. Kollarından biri havaya kalktı ve akabinde adamın suratına indirdi. Dudakların kımıldaması durmuştu; fakat adam ölmemişti ve kendindeydi.

İkstil iki elini adamın vücudundan içeri daldırdı. Adam hayretten faltaşı gibi açılmış gözlerle canavarı seyrediyordu. Canavarın elleri elbisesinden içeri girmiş ve gözden kaybolmuştu, fakat hiçbir tuhaflık hissetmiyordu. İkstil adamın vücudunda boş bir yer arıyordu, halbuki her taraf et idi. Dikkat etmeli ve kurbanını öldürmemeliydi; zira bunların ölüsü işe yaramazdı.

Acele etmeliydi. Yerdeki titreşimden diğerlerinin yaklaşmakta olduklarını hissediyordu. O sırada aceleden İkstil'in elleri bir an için yarı mücessemleşti ve kurbanının kalbine değdi. Adam bir kere çırpındıktan sonra son nefesini verdi.

O anda İkstil'in elleri adamın midesini ve bağırsaklarını keşfetmişti. Kızgın bir hareketle ellerini geri çekti. Dikkatsizliği yüzünden işine yarayacak bir kurbanını öldürmüştü. Fakat bu zekî mahlûkların bu kadar kolay öleceklerini hiç tahmin etmemişti. Demek ki bu iki ayaklı mahlûkların yaşamaları İkstil'in insafına kalmış birşeydi.

O anda ellerinde titreşim tabancalarile köşeyi dönen iki kişi canavarı görünce oldukları yerde kaldılar. Onlar kendilerine gelinceye kadar İkstil yandaki duvarın arkasına sıçrayıp gözden kaybolmuştu bile.

Artık plânı kesinleşmişti. Bu mahlûkların altı tanesini ele geçirecek ve kuluçkaya yatıracaktı. Diğerlerini de, ihtiyacı olmadığı için öldürecekti. Ondan sonra bu gemiyle hayat bulunan en yakın seyyareye varıp hakimiyeti altına alacaktı Ondan sonra bütün

kâinatı kontrolu altına alması herhalde uzun sürmezdi.

Grov ve sekiz on kişi daha duvardaki televizyondan ölü âlimin bulunduğu yeri seyrediyorlardı.

O sırada ölünün üzerine eğilmiş doktor Egert'in yanında duran direktör Morton'un sesi işitildi:

— Ne dersin doktor?

— Sektei kalp.

— Sektei kalp mi?

— Ne demek istediğini anlıyorum. Ağzı burnu birbirine girmiş; evvelki muayenelerinden de kalbinin sapasağlam olduğunu biliyorum fakat hakikat meydanda

Etrafındakilerden biri:

— Doğrudur, dedi. Köşeyi dönüp te canavarı görünce az kaldı benim kalbim de duruyordu.

— Herneyse, vakit kaybetmeğe gelmez. Burada lâfla vakit geçireceğimize kafa kafaya verip bu canavarı alt etmenin bir çaresini bulalım. Canavar gemiye gireli daha bir saat oldu ve hemen bir kişinin hakkından geldi. Sıranın kimde olduğu belli değil. Hareketlerimizi organize etmezsek halimiz dumandır. Penons, geminin bütün döşemelerinin yekûnu dört kilometre kare kadardır. Hepsini enerji perdesile örtmek ne kadar zaman alır?

— Vallahi ben bunu bir saatte de hallederim ama kontrol altında olmayan bu enerji perdesi gemideki her canlıyı öldürür.

— Pekiyi. Şu duvarlara daha enerji veremez miyiz?

— Pek zannetmem; korkarım duvarlar erir.

— Fakat bu canavar... aaa...

Morton'un gözleri faltaşı kadar açılmış arkada bir noktaya bakıyordu.

Grov televizyonda bütün korkunçluğuyle meydana çıkmış olan İkstil'i gördü.

XVIII

İkinci kurbanı için gelmişti. Canavara en yakın olarak Gros ile iki kişi daha vardı. Tam Gros'un arkasında Morton duruyordu. Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. En nihayet Morton'un sesi işitildi:

— Kimse tabancasını çekmek gafletinde bulunmasın. Canavar çok atik. Zaten bizden korkusu olsaydı böyle karşımıza çıkmak cesaretini gösteremezdi. Dikkat edelim belki bu fırsat bir daha elimize geçmez. İmdat gurupları beni dinlesin. Hemen portatif projektörleri getirin bu havalideki duvarları eritin ve her tarafı tarayın. Canavarı kaçırmayalım. Çabuk!

Grov imdat gurubuna dahil değildi. O halde onun da Morton'un yanında olması gerekirdi. Halbuki kendisi televizyondan vak'aya seyirci kalıyordu. Hemen en yakın koridora koştu. Vak'anın cereyan ettiği kata varınca dışarı fırladı. İkstil'in bulunduğu yere varınca Gros'un birşeyler çizmekte olduğunu gördü. Gros ilerleyip resmi İkstil'e uzattı. Canavar ufak bir tereddütten sonra resmi aldı ve bakar bakmaz yüzü takallûs etti. Morton haykırdı:

— Ne yapıyorsun?

— Hiç canım, sadece onu nasıl altedeceğimizi gösterdim. Ben...

Gros'un kelimeleri yarıda kaldı. Canavar uzanmış ve bu yüz kiloluk adamı bir hamlede kollarile kavrayıp havaya kaldırmıştı. Kimse ateş edemiyordu zira Gros'u vurmaları ihtimali vardı. Grov haykırdı:

— Gros o resimde ne vardı? Canavarı nasıl alt edebiliriz?

Gros başını çevirdi. Tam cevap vermek için ağzını açarken canavar bir hamlede yandaki duvarın içinden geçip yanında da Gros olduğu halde gözden kayboldu. Grov gözlerine inanamıyordu; acaba gördükle-

ri hakikat miydi? Fakat hakikat meydandaydı. Canavar Gros'la beraber sanki duvarı delip geçmişti. Adamlardan birinin korku dolu sesi işitildi:

— Bu namussuz bizim bünyemizi de ayarlayıp kendisile birlikte böyle mücessem duvarlardan geçebilirse tam hapı yuttuk!

Direktör sert bir sesle atıldı:

— Metanetinizi kaybetmenize lüzum yok. Hayatta bulunduğumuz müddetçe bu canavarla çarpışabiliriz. Şu anda merak ettiğim Gros'un kâğıda çizdiği şeydir. Grov seslendi::

— Galiba ben bir tahmin yürütebilirim.

— Evet?

— Tahminime göre Gros canavara bir atom resmi çizip gösterdi.

— Atomun resmini göstermekten maksat ne olabilir?

— Basbayağı bir atom değil canım. Bahse girerim ki Gros gemimizin dış kabuğunun yapıldığı eksantrik atomu temsil eden bir resim çizdi.

— Çok doğru!

Yüzbaşı atıldı:

— Bir dakika. Ben bir fizikçi olmadığım için konuştuklarınızı pek iyi anlayamadım. Böyle bir resim bu canavarı niçin korkutabilir acaba?

— Grov'un demek istediği şu: Gemide yalnız iki yer haddinden fazla sert atomik maddeden mamüldür; sefinenin dış kabuğu ile makine dairesi. Eğer dikkat ettiysen canavar boşlukta kafesin tabanından geçtiğinde geminin dış kabuğuna çarpıp kalmıştı. Demek bu maddeden mamül duvardan geçemiyor. Zaten gemiye açık kapıdan girmesi de bunu isbat eder. Hayret, şimdiye kadar bu hiçbirimizin aklına gelmedi.

— Fakat Gros, canavara, duvarlara verdiğimiz enerji perdesini göstermeğe uğraşmış olabilir.

Grov atıldı:

— Canavar enerji perdesine yakalandı ve kurtuldu. Grov'un ise tamamiyle yeni birşey keşfettiği yüzünden belliydi. Sonra bu enerji perdesi gibi bir kuvvet sahası kâğıt üzerinde ancak bir denklem halinde gösterilebilir.

— Doğru bir tahmin. Demek gemide hiç olmazsa bir tane emniyetli yerimiz var; o da makine dairesi. O halde herkes orada toplansın, yalnız vazifeliler guruplar halinde gönderilecekleri yerlere gitsinler. Herkes uyku kaçıran haplardan alsın. Bu canavar ölmeden kimseye uyku yok.

— Çok güzel bir fikir, Yüzbaşım.

— Fakat Gros için ne yapacağız?

— Hiçbirşey. Ancak canavarı öldürmek suretiyle Gros'u kurtarabiliriz.

XIX

Makine dairesindeki makinelerin yanında insanlar devler âlemindeki cücelere benziyorlardı. Makinelerden çıkan gürültü kulaklara tatlı bir vızıltı gibi geliyordu.

«Boşluk Kartalı» karanlıklar içinde sürati gittikçe artarak ilerliyordu. Sefinedekiler, hayatlarını kurtarmak için mücadeleye hazırlanıyorlardı.

Grov buna katiyetle inanmıştı. Yeni düşmanları ne o vahşi kediye benziyordu; ne de sefinedekileri birbirine katan hayallere. Bu canavar âdeta öldürülmesi imkânsız bir mahlûktu.

Morton elinde bir deste kâğıt olduğu halde içeri girdi ve makine dairesinde toplanmış olan gemi sâkinlerine dönerek:

— Düşmanımızı altetmek için çeşitli teklifler aldım, dedi. Bunlardan teorik mahiyette olanları şimdilik bir kenara bırakıyorum; zira teori ile uğraşacak vaktimiz yok. Metalorji şubesi başkanı Bay Zeller'in

güzel bir teklifi var. Kendi ağzından dinleyelim. Bay Zeller, buyurun.

Zeller, kırk yaşma yaklaşmış, uzun boylu, oldukça genç gözüken bir âlimdi. Ağır adımlarla Morton'un yanına geldikten sonra söze başladı:

— Bizim sefinenin dış kabuğunun yapıldığı halita guruplarından bu canavarın geçemediğini keşfedince ne gibi bir maddeden boşluk elbisesi yapmamız gerektiğini anlamış olduk. Asistanlarım şu anda bu elbiseyi yapmakla meşguldürler ve üç saate kadar da hazır olacak zannederim. Tabiî, düşmanımızı ararken florit bir fotoğraf makinesi kullanacağız ki duvarların arkasındaki cisimleri de görebilelim. Eğer bu mevzuda teklifi olanlar varsa...

— Bu elbiseden çok miktarda yapamaz mıyız?

— Elimizdeki halita miktarı çok az. Sonra bu elbiseleri yapmak zaman alır, halbuki bizim de hiç böyle kaybedebilecek vaktimiz yok.

Başka sual soran veya teklif yapan olmadığı için Zeller kürsüden inip makine dairesinin yanındaki atölyeye geçti.

Morton tekrar kürsüye çıktı:

— Eminim ki elbise hazırlandıktan sonra canavar Gros'u sakladığı yeri sık sık değiştirmek mecburiyetinde kalacaktır.

— Gros'un sağ olduğu ne malûm?

— Eğer ölü olarak canavara faydamız olsaydı ilk kurbanını beraberinde götürürdü. Anlaşılan canlı insanlara ihtiyacı var. Bize bu canavarı altetmekte çeşitli teklifler yapıldı. Bunların arasında Bay Elyot Grov'un da çok cazip bir teklifi var; fakat bizler için gayet tehlikeli olduğundan şimdilik tatbik mevkiine koymaktan imtina ediyoruz. Bunun yerine fizikçilerden Lomas ve Hindley'in teklifini tatbik edeceğiz. Yedinci ve dokuzuncu katların yalnız döşemelerini enerji perdesiyle kaplıyacağız. Bu sayede canavarı sekizinci

katta sıkıştırabiliriz ve projektörlerimizle imha edebiliriz. Bu, Bay Grov'un teklifine nazaran, daha muvafık görünüyor.

Grov bir kere yutkunduktan sonra atıldı:

— Vallahi, bu makine dairesinde oturup canavarın buraya girme imkânını bulmasını, sonra da bizi öldürmesini beklesek daha iyi olur. Yanlış anlamayın, fikirlerimi zorla kabul ettirmeğe uğraşmıyorum. Bence sizin şu anda tatbik etmeğe kalktığınız plânın on paralık kıymeti yoktur.

— Acele karar vermiyor musunuz, Bay Grov?

Morton'un sesinden oldukça incindiği belli oluyordu.

— Benim anladığıma nazaran esas teklif edilen plânda bazı tedilâtlar yapılmış. Plânın orijinal şekli nasıldı?

— Yedi, sekiz, dokuz ve onuncu kat döşemelerini enerji perdesi ile kaplamak.

— Bu çok daha iyi.

— Fakat bunun mahzurları var. Başmühendisimiz Penons bunu size izah etsin.

Penons Grov'a döndü:

— İlk evvelâ vaktimizin az olduğunu hepimiz takdir ettik. Dört döşemede bu işi yapmak bizim vaktimizi alır. Yoksa bütün döşemeleri enerjilemek çok daha iyi olurdu. Sonra bütün bu enerjiyi kontrol altında bulunduramıyacağımız için hepimiz her an için bu bakımdan da ölümle karşı karşıya kalıyoruz demektir. Döşemeleri enerji perdesiyle kaplarken canavara karşı kendimizi ısı projektörleri ve mobil titreşim topları ile müdafaa etmek mecburiyetindeyiz. Artık çene çalmayı bırakıp iş başı yapsak çok daha iyi olur kanaatindeyim. Haydi arkadaşlar!

Yüzbaşı Penons'u durdurdu:

— Okadar acele etme. Ben Bay Grov'un itirazının sebeplerini anlamak istiyorum. Evet Bay Grov?

— Vaktimiz olsaydı da canavarın bu enerjili döşemelere reaksiyonunu görebilseydik çok iyi olurdu.

— Fakat bu canavarı enerjilenmiş iki döşeme arasında kıstırabilirsek hapı yutmuş demektir, değil mi?

— Bundan emin değiliz. Yegâne bildiğimiz, canavar enerjilenmiş bir duvara yakalandı ve kurtuldu. Muhakkak ki böyle bir enerji sahasında uzun müddet kalamaz. Benim demek istediğim. Enerjilenmiş duvardan bu canavar kurtuldu.

Yüzbaşı sert bir sesle:

— Baylar, dedi, Grov'un itirazı gayet yerinde. Niçin kimse bundan şimdiye kadar hiç bahsetmedi? Bay Grov sizin teklifiniz nedir?

— Sefinedeki mevcut atomik projektörler adedinde guruplara ayrılıp...

— Atomik projektör mü? Bu geminin içinde mi? Bu intihar etmek gibi birşey.

Morton gürültüyü bastıran bir sesle:

— Elimizde kırk bir projektör var, dedi. Grov'un teklifine göre, bunlar askerî birlikler tarafından idare edilecek ve diğerleri de bu projektörlerin sahaları içinde canavara yem mahiyetinde dolaşacaklar. Muhakkak ki bu plândan netice alabiliriz. Fakat teklif çok mide bulandırıcı. Zira bu, bile bile aramızdaki adamlardan bazılarını öldürmek demektir. Canavara ateş edilince yakınındaki her canlı mahlûkun da o anda öleceği hepimizce malûm bir hakikattir. Maamafih bu teklifi reye koyalım, bakalım sizler ne diyorsunuz?

Rey neticesi elli dokuz kişi lehte, on dört kişi aleyhte rey verdi. Geriye kalan sekiz yüz küsur kişi de müstenkif kaldılar. Rey verenlerin ekseriyeti müsbet olduğu için Grov'un plânı ile fizikçilerin teklifini bir arada tatbike karar verdiler. Morton toplantıya son verdikten sonra Grov'a yaklaştı ve tokalaşmak için elini uzatırken:

— İyi şanslar, azizim, dedi. İnşallah plânın müsbet neticeye varır.

— Atomik topları hazırlamak nekadar zaman alır dersiniz?

— Bir saat kadar. Bu müddet içinde de kendimizi titreşim silâhları ile müdafaa etmeğe uğraşırız.

İki ayaklı mahlûkların tekrar meydana çıkması İkstil'i meraklandırdığı için süratle yedinci kata geldi. Kendini iki kere görmüşler ve her iki defasında da üzerine projektörlerle ateş etmişlerdi. Bu silâhlar çok tehlikeliydi. Bir ara hüzmelerden biri ayağına isabet etmiş ve titreşimin meydana getirdiği şok oldukça canını yakmıştı. Daha dikkatli davranması icap ediyordu.

Fakat fazla üzülmeğe değmezdi. Süratini, vaktini iyi ayarlar ve zekâsını yerinde kullanırsa mesele kalmazdı. Merak ettiği birşey vardı; bu mahlûklar şu anda ne yapıyorlardı acaba? Muhakkak ki makine dairesine kapandıklarında bazı plânlar kurmuşlar ve şu anda bu plânların tatbikiyle uğraşıyorlardı. Gözlerini kırpmadan düşmanlarının hareketlerini seyretmeğe devam etti.

Koridora yerleştirilmiş fırınlar kaynıyor, etrafa kıvılcımlar saçıyor, fırınların yanında hararete mukavemetli elbiseler giyinmiş adamlar acaip bazı makineleri işletiyorlar, fırınların ağzından parlak kumaş gibi birşey çıkıyor, bunları makineler kapıp düzeltiyor ve muayyen eb'atta kesiyor, döşemeye seriyor ve bunların hararetini almak için soğutma makineleri harekete geçiriliyordu. Döşemede bir santim bile açık yer bırakılmıyordu.

İkstil'in beyninde tahminler kovalamaca oynuyor ve canavar bütün ameliyedeki esas gayeyi keşfetmeğe uğraşıyordu. Birden herşeyi anlar gibi oldu. Bunlar iki katın döşemesini enerji ile kaplıyorlardı. İleride, bu plânları netice vermeyince, başka metodlar tat-

bik edecekleri muhakkaktı. Acaba müessir bir müdafaa sistemi bulabilecekler miydi? İkstil bunu bilmiyordu.

Neyse, şimdilik bir tehlike yoktu, onun için boş yere kafa yormağa lüzum görmedi. Dikkatle kurbanını seçti. Daha projektörler ateşe fırsat bulamadan kurbanını yakalamış, döşemelerden süratle geçerek en alt kata varmıştı. Bu alt katta malzeme yığınları arasında gayet müsait bir mesken keşfetmişti. Bu büyük bir boru idi. İçersi ayakta durabilecek kadar da yüksekti.

Dikkatle bir elini göğsünden içeri soktu ve bir yumurta çıkardı. Bu yumurtayı kurbanının midesine yerleştirip adamı Gros'un yanına yatırdı.

Adam hâlâ çırpınıyordu. İkstil bekledi. Yavaş yavaş adamın çırpınması durdu. Adaleleri gerildi. Vücudu uğuşuyordu. En nihayet kimyevî bileşim tamamlanmış, adam kaskatı kesilmişti. Gözleri açıktı ve yüzü ter damlacıkları ile örtülüydü.

Beş altı saate kadar adamın midesindeki yumurta kırılacak, ufak bir İkstil dünyaya gelecek ve kısa bir zamanda kocaman bir İkstil olacaktı. Diğer yumurtalar için de kuluçkalık kurbanlar temin etmeliydi.

Üçüncü kurbanını kaçırırken düşmanlarının dokuzuncu katın döşemesi ile uğraştıklarını görmüştü. Sefine sâkinlerini, bile bile yem olmak fikri, dehşete düşürüyordu. Âilmlerden biri Grov'a yaklaşıp:

— Senin Allah belânı versin! dedi. Buna sebep sensin. Eğer bana bir zarar gelirse bir yumrukta suratını darmadağınık edeceğimden emin olabilirsin!

— Hay, hay. Her zaman buradayım. Zaten sen ölürsen benim sağ kalacağımı da pek zannetmem.

— Bu ne saçma şey azizim? İnsanları yem olarak kullanmaktan başka çare yok mu?

— Var.

— Nedir o?

— Hep beraber intihar edelim!

Adam bir an için ne söyleyeceğini şaşırdı. En nihayet verecek cevap bulamayınca mırıldanarak Grov'un yanından uzaklaştı.

— Herkes dikkat!

Ses herkes gibi Grov'u da yerinden sıçratmıştı. Bu Yüzbaşının sesiydi. Yüzbaşı devam etti:

— Yedi, sekiz ve dokuzuncu katta projektörlerimiz hazırdır. Eğer canavarı görürseniz beklemeyin, hemen kendinizi yere atın. Bu sizi enerji hüzmelerinin radiasyonundan tamamiyle kurtarmaz, fakat Doktor Egert ve asistanlarının, alacağınız yaraları hemen tedavi edeceklerinden emin olabilirsiniz. Hepimizin hayatı tehlikededir; lûtfen herkes azamî gayret ve ihtimamı göstersin. Hepimize bol şanslar.

— Bay Grov!

Grov ismini işitir işitmez gayri ihtiyarî kendini yere atmıştı. Oldukça canı da acımıştı. Adını çağıran Yüzbaşıydı.

— Azizim şakanın sırası mı şimdi?

— Şimdi onu bırak. Hemen yedinci kata gel.

Yüzbaşının sesinden acaip birşeyler olduğu anlaşılıyordu. Grov yedinci kata varınca dehşetli bir manzara ile karşılaştı. Atomik toplardan biri yana devrilmiş, yanında da topu idare eden üç kişinin tanınmıyacak derecede yanmış cesetleri yatıyordu. Toptan biraz ilerde ölü ve yaralı yirmi kişi kadar yerlere serilmişti. Aralarında Direktör Morton da vardı.

Koruyucu elbiseler giyinmiş adamlar sedyelerle yaralıları taşımağa başlamışlardı bile. Grov hemen Yüzbaşının yanına yaklaştı ve olanların kısa bir hülâsasını öğrendi.

İkstil tekrar gözükmüş, genç teknisyenlerden biri korkudan selâmetin yere yatmak olduğunu unutmuştu. Atomik top harekete geçince kendini unutan teknisyen titreşim tabancasiyle topçulara ateş etmişti.

Anlaşılan ateş hattı üzerinde teknisyeni görünce topçular gayet kısa bir an için tereddüt etmişlerdi. Üzerlerine de ateş açılınca gayri ihtiyarî topa sarılmışlar ve hep beraber yana yıkılmışlar; top ateş almış ve olan olmuştu.

— İşte bunun için âlimlerin tabanca taşımalarına taraftar değildim, diye Yüzbaşı devam etti.

— Peki, beni niçin çağırdınız?

— Vallahi, bu vaka senin plâna da tesir eder. Ne dersin?

— Şu muhakkak ki canavar işin esasını öğrendi. Bundan böyle boş bulunmaz, daha dikkatli davranır. Beraberinde bir kişi daha götürdü mü?

— Hayır. Bence tekrar gelecek. Şimdilik topları bırakıp döşemelerin kaplanmasını tamamlıyalım. Tahmınlere nazaran canavar kurbanlarını aşağı katlarda bir yere götürüyor. Döşemelerin kaplanması bitince dokuzuncu kata çıkarız. Canavar gelip te içimizden birini yakaladı mı hemen döşemelerdeki akım sahasını bağlayan kolu indiriniz ve bu suretle avımızı kıstırmış oluruz. Ne dersin?

— İnşallahtan başka diyecek birşey bulamıyorum.

XX

Sekizinci katın döşemesi tamamlanıncaya kadar İkstil iki kere daha gelmişti. Altı yumurtası daha kalmıştı ve ikisi hariç geriye kalan hepsini kullanmağa karar vermişti.

Bu atomik toplar oldukça tehlikeliydi. En iyi çare projektörleri idare edenlere saldırmaktı.

En nihayet her üç döşeme de tamamlanmış, herkes dokuzuncu kata çekilmişti. Grov Yüzbaşının sert sesini işitti:

— Bay Penons, herşey hazır mı?

— Evet, efendim. Herşey hazırdır ve hattâ...

— Yakalandım!.. Yetişin!.. Elbisemi yırtıyor.

Bu haykırmayı tuhaf bir hırıltı takip etti.

Grov, sesinden jeoloji kısmı baş asistanını tanımıştı. O sırada biri daha haydırdı:

— Aşağı gidiyor! Aşağı gittiğini gördüm!

— Çabuk enerjiyi verin!

Grov merakla döşemeye baktı. Bir anda bütün döşemeyi parlak, mavimtrak bir ışık kaplamıştı. Sırtlarındaki ruberit elbiseler onları bu öldürücü şualardan koruyordu. O anda Penons'un sesi işitildi:

— Eğer plânımız muvaffak olduysa şeytanı şu anda yedinci ve sekizinci katlar arasında sıkıştırdık demektir. Yüzbaşı bağırdı:

— Soyadları A'dan M'ye kadar olan harflerle başlayanlar benimle beraber yedinci kata gelsin. M'den Z'ye kadar olanlar da Penons'la birlikte sekizinci kata. Topların başındakiler yerlerinde kalsınlar! Fotoğrafçılar evvelce verilmiş emirlere göre hareket etsinler!.

Yedinci kata varınca döşemeye yapışmış ölü ile karşılaştılar.

— Çabuk çekip kurtarın!

Adamı yerden çekip hemen onuncu kata taşıdılar. Vücudundaki enerji boşalıncaya kadar ceset çırpındı sonra yavaş yavaş çırpınma durdu. Bir kurban daha vermişlerdi.

— Penons, raporunu bekliyorum.

— Her üç katta da adamlarımız etrafı tarıyorlar. Yarım saate kadar canavarın bu katlar arasında olup olmadığını katiyetle öğreniriz.

Yarım saat sonra Penons'un sesi tekrar işitildi:

— Komutanım, bu namussuz meydanlarda yok Anlaşılan plânımız boş çıktı

— Şimdi ne yapacağız?

XXI

Herkese bir sesizlik çökmüştü. En nihayet iyileşip ayağa kalkmış ve ve vekâleten ağır yaralı Direktö Morton'un yerine vazife gören Kent sessizliği bozdu:

— Anlaşılan düşmanımız enerji perdesinden de geçebiliyor Ziller! Nasıl, elbise bitti mi?

— Evet ve şu anda en alt kattayım ve araştırmaya da başladım.

— Bu elbiseden gemide herkese birer tane yapmak ne kadar sürer?

— Aşağı yukarı iki hafta.

— O halde şimdilik bu fikirden vazgeçmek mecburiyetindeyiz. Yapacak ta hiçbirşey yok. Sonra canavarın böyle mukavemetli elbiseyi de parçalamayacağı ne malûm?

— Eee... Oturup birbirimize hikâye mi anlatalım?

— Hayır, biraz kafamızı kullanalım. Neticesiz teşebbüslere geçmeyelim. Sonra unutmıyalım ki bu mahlûk bize ilelebet böyle yeni plânlar hazırlamak fırsatını veremiyecektir. Kendisine tehlikeli olabileceğimiz kanaatine vardığı an hepimizi öldürmek için harekete geçecektir. Bizim de yegâne kaçabileceğimiz yer makine dairesidir. Fakat, eminim, oraya da girmenin çaresini bulacaktır.

Grov atıldı:

— Benim bir plânım daha var. Bu canavar bizi bir köşeye kıstırdığı kanaatinde olduğu için öldürmekte acele etmiyor ve bizim sefineyi terketmemiz ihtimali aklından bile geçmiyor. Bakın eğer biz...

Grov plânını etraflıca anlatıp bitirdikten sonra herkes takdir nazarlariyle ona bakıyordu. Bu plânın tatbik edilebilmesi için canavarın elindeki kurbanları unutmak, onlara şimdiden ölmüş nazariyle bakmak icap ederdi. Bin kişinin yanında beş kişinin ne kıymeti

olabilirdi. Tam o sırada kulaklıklarda Zeller'in sesi duyuldu:

— Yüzbaşım!... Çabuk!... Aşağıya topları ve adamları gönder. Buldum... Havalandırma borusunun içindeler. Şeytanın kendisi de burada. Titreşim tabancam yanıma yaklaşmasına mâni oluyor. Fakat acele edin. Bu tabancanın pek fazla bir tesiri olmuyor.

Çabuk herkes iş başına. Bir kısmınız da yük asansöründen inin. Ne pahasına olursa olsun bu canavarı imha etmeliyiz.

İkstil, adamların, midelerinde yumurtalar bulunan kurbanlarını götürmelerine seyirci kalmaktan başka birşey yapamamıştı. Ah şu toplar olmasa... İlk defa mağlûbiyetin acısını tadıyordu. Yumurtaları bulacaklar ve imha edeceklerdi. İşte o zaman kendisine yardım edecek İkstil'ler doğamıyacaktı.

Hırsından yerinde duramıyordu. Bundan böyle ilk fırsatta hepsini öldürecekti. Fakat bunu yapabilmesi için düşmanların her türlü silâhlarını alt edecek bir âlete ihtiyacı vardı. Bir an düşündükten sonra yanındaki fizik lâboratuvarına gitti ve çalışmağa başladı.

Aradan yarım saat kadar geçmişti ki bir acaiplik olduğunun farkına vardı. Geminin makinelerinin çalışırken meydana getirdiği hafif titreşimi hissedemez olmuştu. O halde? Makineler durmuştu! Tekrar süratle çalışmağa başladı ve az sonra tekrar durdu. Bütün dikkatiyle dinlemeğe başladı. Acaba?... Eyvah!... İnsanların yürümelerinden meydana gelen titreşimi de hissedemiyordu! O halde?... Gemiyi terkettiler!...

Nerdeyse bitmek üzere olan silâhını bir kenara atıp dışarı fırladı. Sonunun yaklaştığını hisseder gibi oluyordu. Kendisi için selâmet yine boşluğun karanlıklarındaydı.

Koridorlardan, duvarlardan, odalardan yıldırım süratiyle geçiyordu. Kendine yepyeni istikbal gibi görünen bu gemiye az sonra enerji ile kaplanacak ve

İkstil'i imha edecekti. Az ilerde bir çıkış kapısı gördü ve bir hamlede dışarı fırladı.

Akabinde sefinenin etrafını parlak, mavimtrak bir ışık çevirdi. İkstil durdu ve geri baktı. Işık perdesinin arkasında, acaip bazı makinelere binmiş insanlar geminin açık kapısına yaklaşıyorlardı. İkstil de onları takip etmek istedi, fakat sefinenin etrafını çeviren enerji perdesine bünyesinin tahammül edemiyeceğini biliyordu.

Geminin makineleri çalışmağa başladı. Kısa bir an sonra da sefine birdenbire ortadan kayboldu. Bir dakika evvel yanında bulunduğu bu madenî, yuvarlak şey bir anda sanki eriyip yok oluvermişti.

İkstil karanlıklar içinde ümitsizlikle çırpınıyordu. O yeni İkstil'ler doğamıyacaktı. Başka bir kâinata erişemiyecekti. İşte bütün bunlara sebep kafasızca, düşünmeden hareket etmesiydi.

Âlimler, operatörün maharetli hareketlerle kurbanların midelerini yarıp yumurtaları çıkarmasını seyrediyorlardı.

En nihayet yumurtaların hepsi çelik bir kutunun içine yerleştirildi. Bir tanesi çatlamış, nerdeyse açılmak üzereydi. Birkaç kişi de her ihtimale karşı ellerinde alev tabancalarını hazır tutuyorlardı. Çatlak yavaş yavaş büyüdü ve ufak bir baş meydana çıktı. Gözleri pırıl pırıl yanan ufak bir canavar. Bu minyatür İkstil gerinir gibi bir harekette bulunur bulunmaz tabancaların hepsi birden ateş aldı ve kutunun içindekiler bir anda kül oldu. Smit dudaklarını ıslatmağa uğraşarak:

— Ya kaçsaydı?... dedi.

Bu sual hepsini korkuyla titretmişti.

— Acaba büyük canavar nerede? Tam geminin her tarafını enerjiye bağlamadan az evvel kırmızımtrak birşeyin açık kapıdan dışarı fırladığını görür gibi oldum. Maamafih adamlarımız florit makinelerle

her tarafı araştırıyorlar. Bu makineler yabancı cisimlerin mevcudiyetini hemen belli eder. Az sonra neticeyi öğreniriz. İşte Penons geliyor... Ne haber?

— Daha kati birşey yok, fakat fizik lâboratuvarında şunu buldum. Bu nedir acaba?

Herkes merakla bu acaip âleti tetkik etmeğe başladı, fakat bunun ne olabileceğini kimse tahmin edemedi. En nihayet, müsait bir zamanda iyice tetkik edilmek üzere, depoya konulmasına karar verdiler. Penons:

— Baylar, biliyor musunuz, sefinemizi tamir edip eski şekline sokabilmemiz için en aşağı üç aya ihtiyacımız var. Her tarafı kontrolsuz enerjiye bağlayınca neticesi bu olur. Hattâ sefinenin bir ara bu enerjiye dayanamayıp infilâk edeceğinden bile korktum. Eğer böyle birşey olsaydı, kayıklarımızla uçsuz bucaksız boşlukta başı boş dolaşacak ve hangi seyyarenin cazibesine tutulursak ona inmek mecburiyetinde kalacaktık. Her neyse, hepimize büyük geçmiş olsun. Yüzbaşı atıldı:

— Acaba canavar sefineyi eline geçirseydi ne olurdu? Kâinata hâkim olabilir miydi?

— Pek kolay değil. İnsan zekâsına karşı koyabilmek her babayiğitin harcı değildir.

— Orası muhakkak, fakat belki de, ilerde, bu canavardan daha zeki, daha kuvvetlisine rastlayabiliriz.

— Sakın ha! Bir daha böyle soyunu sopunu bilmediğimiz mahlûkları, sefineye sokmak bir tarafa, yanımıza bile yaklaştırmıyalım. Vallahi, bu son vakalar neticesi bende sinir namına birşey kalmadı.

XXII

Biri Grov'un kulağına fısıldadı. Grov sert bir hareketle başını çevirdi, fakat etrafta kimseler yoktu. Dikkat ve hayretle dinledi. Fısıltı devam ediyordu, fa-

kat bir mana ifade etmiyordu. Tereddütlü adımlarla lâboratuvarın koridora açılan kapısına yaklaşıp kulağını dayadı ve dışarsını dinledi. Hiçbir ses yoktu.

Acaba biri bir ensafalo-ayarlayıcı mı kullanıyordu? Fakat buna imkân yoktu, zira hariçten bu ayarlayıcıların tesir edemiyeceği bir şekilde lâboratuvarının duvarlarını hususî bir madenle kaplamıştı. Lâboratuvarın beş odasını da teker teker dolaştı. Yine kimseyi bulamayınca geri, masasının başına dönüp işine devam etti.

Birdenbire beynine bir balyoz indirilmiş gibi oldu, akabinde tekrar fısıltıları işitti.

Tekrar heyecanla yerinden fırladı. Evet, bu bir ayarlayıcı olmalıydı ve okadar kuvvetliydi ki duvarlardaki hususî madenin bile bir tesiri olmuyordu. Hemen psikoloji şubesine telefonu açtı. Telefona Sidel cevap verdi:

— Ben de seni aramak üzereydim. Bir nevi fısıltılar işitiyoruz, bunu sen mi yapıyorsun?

— Ne? Siz de mi işitiyorsunuz?

— Senin lâboratuvar böyle birşeye mâni olacak bir şekilde techiz edilmis değil mi? Hayret doğrusu, bizim âletlere bile tesir ediyor. Kent kontrol odasında bir toplantı yapacak, orada görüşürüz. Yalnız, dışarı, koridora çıkınca dikkat et. Hepsi bir fısıltıdan ibaret değil bunun. Sesler, acaip ışıklar, hayaller ve saire...

Grov, bir dakika sonra koridora çıkınca, Sidel'in söylediklerinin şaka olmadığını anlamıştı. Acele ile kontrol odasına doğru yürümeğe başladı.

Herkesin üzerinde tuhaf bir sessizlik vardı. Kontrol odasında da bir alçalan, bir yükselen fısıltılar devam ediyordu. Kent teleskopla boşlukta birşeylere bakıyordu. Yanında astronom Lester vardı. Lester:

— Bay Kent, diyordu, bu çok hayret verici birşey. Milyonlarca güneşi olan bir kâinata girmek üzereyiz

ve titreşimler bize bu kâinattan geliyor ve âdeta bize bir ihtarda bulunuluyor.

Grov yerinden fırladı:

— Bay Kent, az evvel biri, «Bu bir fikirdir, sefine geldiği yere dönsün!» dedi. Bunu kimin söylediğini öğrenmek istiyorum.

Herkes hayretle Grov'a baktı.

— Acaip, kimse böyle birşey söyledi mi? Bunu benden başka işiten kimse varsa lûtfen elini kaldırsın.

Kimse elini kaldırmamıştı. Kent:

— Bay Grov, ne demek istediğinizi pek anlayamıyorum. Anlaşılan kimse böyle birşey söylememiş.

— Ben gayet sarih olarak işittim ve zannıma göre bu hariçten gelen bir haberdir.

— Nasıl olur da sizden başka kimse bunu işitmez?

— Ben de bunu anlamağa uğraşıyorum. Belki de bir müddet evvel kuş insanlar dünyası ile yaptığım irtibat neticesi hassasiyetim sizlerinkine nazaran daha fazla kuvvetlenmiş olabilir. Benim tahminim, birisi buralarda dolaşmamızı istemiyor.

— Bence katî birşey söyleyemeyiz, zira elimizde hiçbir delil mevcut değildir.

O sırada sosyoloji şubesi başkanı söze karıştı:

— Baylar, bu pek yabana atılacak bir mevzu değildir. Hep beraber...

Smit'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve kendini müdafaa etmek istiyormuşçasına kollarını havaya kaldırdı. Bir sürü âlim daha aynı hareketi tekrarlamış ve bir kısmı da olduğu yere çöküvermişti. Kent'in titreşim tabancasını çekmesiyle Grov'un istikametinde ateş etmesi bir oldu. Grov küfür ederek kendini yere atmıştı. O sırada arkasından acı bir feryat ve yere düşen ağır bir cismin gürültüsü işitildi.

Grov, faltaşı gibi açılan gözlerle, yerde yatan on metre boyundaki deve bakıyordu. O anda bu devin

yanında anide bir dev daha peyda oldu... Bir daha, bir daha...

Birkaç saniye içinde on iki adet dev peyda olmuştu.

Grov da titreşim tabancasını çekip ateş etmeğe başladı. Orada bulunanların hepsi ateş ediyor ve devler, canhıraş feryatlarla, teker teker yerlere yuvarlanıyorlardı.

Grov geri dönüp sandalyeler üstünden atlayarak alet tablosuna doğru koşmağa başladı. Kent bu hareketi görmüş ve tabancasını Grov'a doğru çevirip:

— Nereye kaçıyorsun, korkak pezevenk? diye bağırıp tetiğe basmıştı.

Grov, sefinenin etrafındaki enerji perdesini harekete geçirecek kolu çekip tam zamanında kendini yere fırlattı ve Kent'in tabancasından çıkan şua tam başının üstünden geçti. Kent bağırdı:

— Ne yapmak istediğini tahmin edemedim, kusura bakma.

Grov sesini çıkarmayıp devlere ateşe devam etti.

Tehlike atlatılmıştı. Fakat korkunç hakikat gözlerinin önündeydi. Bu acaip devler fezada uçarak binlerce ışık senesi mesafeden buraya gelmişlerdi. Rüya gibi birşeydi; devlerin giyindikleri madenî muhafazalar da sağa sola saçılmıştı.

XXIII

Az sonra ortalık temizlenmiş ve sefinenin her tarafı iyice araştırılmıştı. Anlaşılan devler yalnız kontrol odasında peyda olmuşlardı. Sefinenin radar âletleri civarında başka bir geminin mevcudiyetini kaydetmemişti ve en yakın yıldız bin ışık senesi mesafedeydi. Selenski:

— Bin ışık senesi! dedi. Biz, ara istasyonu olmazsa, bu mesafede mesaj bile gönderemiyoruz!

Âlimler bir müddet bu mevzu üzerinde münakaşa ettiler. En nihayet Kent:

— Toplantıya nihayet...

Grov atıldı:

— Bay Kent!

— ... veriyorum.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Kent ufak bir tereddüt devresi geçirdi:

— Affedersiniz bay Grov; buyurun, sizi dinliyoruz.

Bu devler tahmınimizden daha zeki ve kâinatlar arasında sefineye lüzum görmeden seyahat edebilecek derecede ilimde ilerlemiş mâhlûklardır. Bizi de pek arkadaşça karşılamadılar. Dolayisile tavsiyem bizim kâinatı ve güneş manzumesini gösteren haritaları her ihtimale karşı hemen ihma etmemiz iyi olur.

Âlimler Grov'u takdirle dinliyorlardı.

— Enerji perdemizin sefineyi koruyabileceğini ümid ediyoruz; başka çaremiz de olmadığı için buna hakikat nazarile bakmalıyız. Sonra, yere inince kullanmak üzere büyük tipte ensefalo-ayarlayıcılar hazırlıyalım ki bunlar vasıtasile devlerin düşünme kabiliyetlerinde karışıklık yaratabilelim.

— Başka, bay Grov?

— Şimdilik bu kadar.

Vakit geçiyor, fakat birşey olmuyordu. Ya devler şimdilik yeni bir hücumdan vaz geçmişlerdi, ya da enerji perdesi tesirini göstermişti.

Yakınlaştıkları seyyareleri dolaşmağa başladılar. Bu seyyarelerde bataklıklar, ormanlar, acaip hayvanlardan başka birşey yoktu. Herhangibir medeniyetin izlerine bile rastlamamışlardı.

XXIV

Seçimler yaklaşıyordu. Grov, Kent'in seçilmesine mani olmak ve sefine sakinlerini bu adamın şahsi ihtiraslarından kurtarmak istiyordu. Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti. Oturup Kent'e bir mektup yazdı:

Direktör Vekiline
İdare Ofisi

Sayın Bay Kent:

Şube başkanlarına mühim bir mesajım var. Mesaj devlerle alakalı olup topladığımız delillere dayanmaktadır.

Lütfen âlimleri hususî bir toplantıya davet ederseniz tekliflerimi hemen bildirmek arzusundayım.

Derin saygılarımla,
İlimler İlimi Şubesi
Başkanı
Elyot Grov

Grov mektubunun cevabını beklerken yatak odasındaki eşyalarının hepsini laborotuarına taşıdı. Her ihtimale karşı müdafaa için gerekli hazırlığını yapıyordu.

Ertesi sabah cevap geldi.

Sayın Bay Grov:

Dün, öğle üzeri göndermiş olduğunuz mesajı bay Kent'e bildirdim. Lütfen, A - 16 - 4 formunu doldurup tekliflerinizi hemen yazı ile bildırmenizi rica ediyorlar.

Formu en kısa zamanda doldurup bize göndermeniz gerekmektedir.

Saygılarımla,
Direktör Vekili
Gregory Kent yerine,
Con Fahran

Grov gayri ihtiyari gülümsedi. Kent'in köpürüşünü, küfür edişini adeta görür gibi oluyordu.

Hernekadar malûmat vermeğe niyeti olmamakla beraber kâğıtları doldurdu, fakat yalnız elindeki mevcut delillerin bir listesini yazdı. «Teklifler» kısmına da, Deliller dikkatle gözden geçirilecek olunursa her ma- kûl şahıs hemen neticeyi çıkartabilir» diye yazdı.

Grov kâğıtları Kent'in sekreterine kendisi götürdü ve sonra lâboratuvarına döndü. Hiç dışarı çıkmıyordu. Hattâ yemeklerini bile lâboratuvara getirtiyordu. İki gün sonra Kant'ten beklemekte olduğu cevap geldi.

Bay Grov:

Doldurmuş olduğunuz A-16-4 formunu tetkik ederken teklifler kısmını basit bir cümle ile geçmiş olduğunuzu gördüm. Diğer şube başkanlarının teklifleri geldi. Sizin de aynı formaliteye riayet etmeniz gerekir ki bütün teklifleri bir araya getirip ortaya en iyi çareyi çıkartabilelim.

Acele cevabınızı bekliyoruz.

Direktör Vekili

Gregory Kent

Kent'in mektubu kendisinin imzalaması Grov'un isabet kaydettiğine delildi. Hemen bronşit -alâmetleri belirtecek hususi haplardan iki tane yuttu. Bünyesinin haplara reaksiyonunu beklerken Kent'e bir kâğıt daha yazdı; rahatsızlığını ve tekliflerini yazamıyacak bir vaziyette olduğunu bildirdi.

Kâğıdı Kent'in ofisine uzanan mektup borusuna attı ve hemen Doktor Egert'in ofisine telefon etti.

On dakika sonra doktor lâboratuvara giriyordu. Akabinde koridorda ayak sesleri duyuldu ve Kent, yanında iki tane izbandut gibi asistanla beraber, içeri girdi.

Doktor gelenlere baktı ve:

Merhaba. Kent. dedi

Grov'u muayeneye başladıktan sonra:

— Azizim, nekadar gayret etsek yine de acaip mikroplar sefinenin içine nüfuz ediyor. Epeyce hastasın. Seni hemen revire kaldıralım.

— Burada kalmayı tercih ederim.

— O da olur. Hemen yanına bir adam göndereyim o halde. Sana yardım eder. Bilmediğimiz mikroplara karşı dikkat etmeliyiz.

Kent homurdandı:

— Doktor, Grov'un nesi var?

— Şimdilik kati birşey söyliyemem. Lâboratuvarımdaki incelemelerden sonra belli olur. Galiba teneffüs cihazlarında bir mayi mevcut. Korkarım kendisiyle konuşmana şu anda müsaade edemiyeceğim; hastalığı ciddidir.

— Sen ne dersin, Grov? Kendini nasıl hissediyorsun?

— Konuşabilirim zannediyorum.

Grov'un her tarafı yanıyor, başı fena halde ağrıyordu.

— Pekiyi, ben hemen revire inip bir adam göndereyim. Kent, sen de o vakte kadar Grov ile konuşacaklarını konuş.

— Çok güzel!

— Yardımcı yirmi dakikaya kadar buraya gelmiş olur.

Doktor Egert böyle diyip laborotuarı terketti.

Kent karyolaya yaklaşıp tatlı bir sesle:

— Ne yapmak istediğini anlayamıyorum, dedi. Niçin bize bu malûmatı vermemekte israr ediyorsun?

— Bay Kent, hakikaten anlamıyor musun?

— Ben bu sefinenin direktörüyüm, dolayısile bu malûmatı hemen vermeni emrediyorum.

— Bak, ona diyecek bir lâfım yok. Bay Kent, seni analize etmek hiç te zor değil. Mektuplarımı alınca tam tahmin ettiğim gibi hareket ettin. Buraya bir iki

haydutla beraber geleceğini anlamıştım. Bence, tekliflerimi şube başkanlarının önünde yapmayı istemem gayet makûl ve sefinedekilerin menfaati icabıdır.

O kadar halsiz olmasa kendini müdafaa ederdi, fakat kolunu bile zor kıpırdatabiliyordu. Kent'in attığı tokat epiyce canını yakmıştı:

— Sersem, budala, bir de hastalık numarası yapıyorsun ha? Acaip hastalıklara yakalananlar bazen çıldırır ve sağa sola saldırır.

Grov tokatı yediği yeri sıvazlıyormuş gibi yapıp avucunda saklamakta olduğu antidotu gizlice ağzına attı:

— Pekiyi, çıldırdım farzedelim; sonra ne olacak?

— Hakikaten senin istedigin ne, onu söylesene?

— Ben senden şunu istiyorum. Bulduklarımız ve elimizdeki kat'i deliller icabı buralarda tahminimizden beş sene daha fazla kalmamız gerekiyor. Şimdilik hepsi bukadar. Bu arzumu yerine getirdiğin anda istediğin malûmatı sana veririm.

Şimdiden kendini iyi hissetmege başlamıştı. Antidot tesirini gösteriyordu.

Kent yutkunarak konuştu:

— Bundan başka birşey söyleyecek misin?

— Bu arzumu yerine getir, istediğini öğrenirsin.

— İmkânsız. Böyle delice fikirlere önayak olamam. Gemidekiler seyahatin bir sene bile uzamasına razı olmazlar, nerede kaldı beş sene.

— Senin şahsen buraya gelmen de teklifimin makûl olacağına iyi bir delildir.

— Şube başkanlarına böyle bir teklifi nasıl izah edebilirim?

Asistanlardan biri atıldı:

— Patron, bu dangalak sefinenin direktörüyle konuştuğunun farkında değil galiba. Bize bırakın, bülbüle çeviririz.

— Haklısın, Breder. Bu serseri ile münakaşa bile

etmek kabahat. Durun da kapıyı kilitleyeyim, ondan sonra biz...

— Kapıya dokunmanı hiç tavsiye etmem, Kent Gemideki bütün alarmlar çalmağa başlar sonra.

— Pekiyi, öyle olsun. Biz kapı açıkken de senin icabına bakmasını biliriz. Haydi bakalım, arslanlar, şu bülbülün sesini işitelim.

İki teknisyen yaklaşmağa başlayınca Grov:

— Breder dedi, sen hiç elektrostatik şarj nedir bilir misin? Bana dokunduğun anda yanarsın. Ellerin, yüzün, vücudun mahvolur.

Teknisyenler tereddütle Kent'e bakınca:

— Ne bakıyorsun öyle? Bir insanın vücudundaki elektrik miktarı sinek öldürmeye bile kifayet etmez.

— Bay Kent, senin kafan böyle şeyleri almaz. Elektrik benim vücudumda değil, fakat bana dokunanın hemen bütün vücuduna yayılır.

Kent titreşim tabancasını çekti:

— Geri çekilin! Hele bu namussuzun biraz canını yakayım da görsün!

— Dikkat et, tetiği çekmeni hiç tavsiye etmem.

Kent bu sözlere aldırmadı bile ve tetiği çekti. Şua Grov'un gözlerini kamaştırdı. Akabinde Kent'in acı haykırışı kulakları tırmaladı. Elindeki tabancayı yere atmağa uğraşıyordu.

— Ne diye beni dinlemezsin, anlamıyorum ki? Duvarlardaki levhalarda yüksek elektrik potansiyeli mevcuttur. Titreşim tabancası da havayı ionize ettiğine nazaran tabancandan çıkan enerji otomatikman tesirini kaybeder; yalnız namlunun uç kısmı hariç. İşte o da sana bir elektrik şoku verdi. İnşallah elin fena yanmamıştır.

— Bu sana çok pahalıya mal olacak. Diğerleri senin tek başına işler yapmağa kalkıştığını işitince... Haydi, yürüyün çıkalım bu nemrut yerden

Kent ve asistanları çıktıktan tam sekiz dakika sonra doktorun adamı içeri girdi. Grov, adamı artık iyileştiğine ikna edemeyince doktoru çağırttı. En nihayet, hiç olmazsa bir gün müddetle lâboratuvarından dışarı çıkmamasına dair söz aldıktan sonra, Grov'u yalnız bıraktılar. Zaten Grov'un niyeti de lâboratuvardan dışarı adım atmamaktı. Gelecek günlerde lâboratuvarı onun müdafaa kalesi olacaktı.

Aradan bir saat kadar bir müddet geçmişti ki mektup borusundan bir kâğıt düştü. Grov, Kent'in yazısını hemen tanımıştı. Kâğıtta, Grov'un arzu ettiği gibi, hususî bir toplantının gün ve saati yazılıydı. Kâğıdın dibine de Kent kısa bir not eklemişti:

«Bay Grov, hastalığınızı nazarı itibare alarak kontrol odası salonunda yapılacak toplantıdaki konuşmanızı televizyonla neşredebilmek için gerekli tertibatı aldık. Dolayısiyle lâboratuvarınızı terketmenize lüzum yoktur. Toplantı hususî mahiyettedir ve yalnız şube başkanları davetlidir.»

Toplantı saati gelince Grov televizyonun düğmesini çevirdi. Kent açılış konuşmasını yaptıktan sonra sözü Grov'a bıraktı:

— Baylar, size mevzuun ilmî kısımlarını uzun boylu anlatıp kafanızı şişirmek istemiyorum. Yalnız kısaca bir hülâsa yapacağım. Yaptığım tecrübeler ve elimdeki mevcut delillere nazaran bu kâinatın havası şimdiye kadar rastlamadığımız, duymadığımız bir nevi acaip tozlarla doludur. Bu tozlar canlıdır ve aynı zamanda, müthiş bir zekâya sahiptir. İstedikleri zaman, istedikleri şekle girebilecek kabiliyettedirler. Devleri hepimiz kendi gözlerimizle gördük. Onlar da bizi gördüler ve şu anda gemimizi takip ettiklerinden katiyetle eminim. Sefinemizi takip edip arza vasıl olurlarsa gerisini sizin tahmininize bırakıyorum. Benim teklifim şudur: hemen atomik torpiller imâl etmeğe başlayalım. Bunun için de demir madenleri olan

bir seyyare bulmalıyız. Ondan sonra bu torpillerin yüzlercesini havada infilâk ettirip bu canlı tozları tamamiyle dağıtıp imha etmeliyiz. İşte bütün bu anlattıklarımın mümkün olması için seyahatimizi beş sene uzatmamız şarttır.

Salonu bir mırıldanma kaplamıştı:

— Beş sene!

Kent atıldı:

— Plânımızın muvaffakiyetle neticelendiğini nasıl bileceğiz? Bu tozları gözle görmenin imkânı yok ki...

— Ben bileceğim. İlimler İlimi'nin bize verdiği malûmat ve imkânların faydasını bilhassa burada göreceğiz. Arzu edenleriniz varsa lâboratuvarımda bu gibi teknikleri öğretmeğe her zaman hazırım.

— Herneyse. Vakit kaybetmektense bu teklifi reye koyalım. Bakalım ekseriyet Bay Grov'un teklifini nasıl karşılıyor?

Yüzbaşı Lit, Gros, Korita Makkar hariç hepsi Grov'un aleyhine rey verdiler. Grov hemen atıldı:

— Yüzbaşım, bu çok kritik bir andır. Sefineyi hemen kontrolunuz altına almanız icap eder.

— Bay Grov, görünür bir düşman olsa söyledikleriniz doğru, fakat, şu anda, ancak ilim eksperlerinin tavsiyeleriyle hareket etmek mecburiyetindeyim.

— Sefinede dediğiniz kalitede ancak bir eksper vardır. Diğerlerinin hepsi birer amatördür.

Bu cümle herkeste bir şok tesiri yapmıştı. Kent bunu fırsat bilerek hemen atıldı:

— Eh, baylar, Grov'un hakkımızdaki kanaatini en nihayet kendi ağzından işittiniz. .

— Bay Kent, bu hakarete nasıl tahammül ediyorsunuz?

— Evet, Bay Kent bunu hakaret addetsin. Bütün kâinat öldürücü bir tehlike ile karşı karşıya; Bay Kent hakikati hakaret mahiyetinde kabul edip herşeyi unut-

sun. Zaten ondan yalnız bu beklenir. Baylar, gözümüzü açalım. Biliyorum, sizlere en fazla tesir eden nokta seyahatimizi beş sene daha uzatmak mecburiyetidir. Fakat bunun başka çıkar yolu yoktur.

Herneyse, ben böyle bir neticeye varacağımızı tahmin etmiş ve ona göre hazırlığımı yapmıştım.

Baylar, beni hiç arzu etmediğim bir harekette bulunmağa icbar ediyorsunuz. Benim ültimatomum şudur:

— Ültimatom mu?

— Evet, ültimatom! Eğer yarın sabah saat ona kadar plânım kabul edilmezse geminin kontrolunu elime alacağım. Sefinede herkesin ister istemez emirlerime itaat edeceğinden emin olabilirsiniz. Tabiî bir araya gelip bana mukavemet etmeğe uğraşacaksınız; şimdiden boş yere vakit kaybetmemenizi tavsiye ederim.

Grov televizyonun irtibatını kestiğinde bağırışmalar hâlâ devam ediyordu.

XXV

Toplantı biteli bir saat kadar olmuştu. Grov'un telefonu çaldı. Cevap verince karşısında jeoloji şubesi başkanı Makkan'ı buldu:

— Seninle biraz görüşmek istiyorum. Lâboratuvarına gelebilir miyim?

— Hay hay, bekliyorum.

— Herhalde koridorda da tuzaklar kurmuşsundur?

— Onun gibi birşey, fakat merak etmene lüzum yok. Sana bir zarar gelmez.

— Farzedelim ki seni öldürmeğe geliyorum?

— Burada, benim lâboratuvarımda mı? Denemesi bedava!

— Beş dakikaya kadar oradayım.

Jeoloğun gelmesi beş dakıka bile sürmemişti. Anlaşılan yakın bir yerden telefon etmişti.

— Yahu, koridorda tuzağa benzer hiçbirşeye rastlamadım. Yoksa blöf mü yapıyorsun?

— Vallahi, Makkan, ben de biraz meraktayım. Sana olan itimadım biraz sarsıldı. Hakikaten, buraya yanında bir bomba ile geleceğini hiç ümit etmezdim.

— Ne bombası? Benim böyle birşey...

Makkan burada durdu. Ceketini çıkarttı ve üstünü aramağa başladı. Az sonra arka cebinde beş santim uzunlukta, ince, uzun ve gri renkte bir cisim bulunca rengi kireç gibi bembeyaz oldu:

— Bu ne acaba?

— Stabilize edilmiş plutonyum halitası.

— Atomik mi?

— Hayır. Radyoaktif değildir. Fakat yüksek frekanslı bir âlet vasıtasiyle eritilip radyoaktif gaz şekline sokabiliriz Bu gaz her ikimizin de derisini cızır cızır yakabilir.

— Grov, yemin ederim ki bundan haberim yok.

— Buraya geleceğinden kimsenin haberi var mıydı?

— Tabiî. Sefinenin bu kısmı bloke edilmiş vaziyette ve herkese kapalı.

— Yani sen buraya gelebilmek için hususî bir müsaade alabilmek mecburiyetindeydin, tamam mı?

— Evet, Kent'ten.

— İyi düşün, Kent ile konuşurken seni hararet basar gibi bir vaziyet oldu mu?

— Evet... Bir an için sanki boğulacakmış gibi olduydum.

— Bu nekadar sürdü?

— Bir, iki saniye kadar.

— Belki de on dakika kadar baygın kaldın.

— Baygın mı? Vay namussuz! Demek bunu yapmak cesaretini gösterdi ha?

— Herneyse, şimdilik bunları bırakalım. Otursana...

— Bunu ne yapacağız?

Grov gri cismi alıp radyoaktif maddeler için kullandığı kasaya kilitledi ve geri gelip kendisi de bir koltuğa çöktü:

— Lâboratuvara hücum edeceklerini zannediyorum.

— Herhalde televizyonda seyredebiliriz.

Az sonra detektörler hücumu kaydetmeğe, bir tabloda ışıklar yanıp sönmeğe ve bir zil çalmağa başladı.

Televizyon perdesinde hücuma geçenler gözüküyordu. Boşluk elbiselerine bürünmüş bir düzüne kadar adam koridorda Grov'un lâboratuvarı istikametinde ilerliyorlardı. Grov, Gros ile iki asistanının da bunlar arasında olduğunu gördü. Gurubun gerisinde üç asker bir portatif titreşim topu, bir ısı tabancası ve büyük bir gaz bombası âleti taşıyorlardı.

Makkan merakla sordu:

— Buranın başka giriş kapısı yok mu?

— Muhafaza altındadır.

— Gros'un da bunlar arasında olmasına hayret ettim. Halbuki seni çok takdir ederdi.

— Onları «Amatör Âlimler» diye vasıflandırmama çok içerledi. Ne yapabileceğimi görmek gayesiyle geldiğinden eminim. Sen buraya niçin geldin?

— Yalnız olmadığını bilmeni istedim. Birçokları daha aynı haberi sana ulaştırmamı rica ettiler. Şimdilik bunları bırakalım, sonra konuşuruz.

— En iyi zaman bu, azizim.

Makkan işitmemiş gibi hareket etti:

— Bunları nasıl durduracağına aklım ermiyor. Ellerindeki silâhlarla senin duvarları bile eritebilirler. Azizim, bak seninle açıkça konuşalım. Senin doğru olduğuna katiyetle eminim, fakat taktiklerin pek hoşuma gitmiyor. Bence, yapılacak yegâne şey Kent'e

rakip olarak seçimlere namzetliğimi koymaktır. Her halde seçimlerin bir aya kadar yapılması için de israr edebilirim.

— Niçin yapmıyorsun?

— Zira korkuyorum. Şu dışardaki canlı tozlar açlıktan çılgına dönmüş vaziyettedir ve bizim bir ay daha bekleyecek vaziyetimiz yoktur.

— Peki ama yarın lâboratuvarından çıkmadan geminin kontrolunu nasıl eline alacaksın? Baksana... Cazibeye karşı koyan sallardan getirdiler. Koridorun tabanına basmadan, havadan gelecekler. Galiba döşemede bir tuzak olmasından korktular.

Grov hiç cevap vermedi.

XXVI

Bu sallar hususî âletlerle mücehhez olup çekici kuvvete karşı koyabilecek kabiliyette idi. Âlimler sallara silâhlarını atmış, kendileri de binmiş, yavaş yavaş Grov'un lâboratuvarının kapısına doğru ilerliyorlardı. Arada daha katetmeleri icap eden yetmiş metre kadar bir mesafe vardı. Yirmi metre kadar ilerlemişlerdi ki sal yavaşlamağa başladı ve en nihayet durdu; az sonra da geri geri gitmeğe başladı. İlk hareket ettiği noktaya gelince tekrar durdu.

Bir sürü kollar ve düğmelerle mücehhez bir tablonun başında birşeyler yapan Grov geri gelip Makkan'ın karşısına oturdu. Makkan'ın gözleri hayretten faltaşı gibi açılmıştı:

— Bunu nasıl yaptın, be azizim?

Grov tereddüt etmeden cevap verdi:

— Senin de gördüğün gibi manyetolar kullanarak ve lâboratuvarın kapısı istikametindeki madenî duvarlardan istifade ederek bu istikamette ilerlemeğe başladılar. Ben hemen defedici bir saha meydana getirdim. Bu yeni birşey değildir. Nekadar basit, değil

mi? Artık jet kullansalar daha iyi olur. Hattâ, salın kenarlarına kürek taksalar belki de daha iyi netice elde ederler.

Grov, böyle derken, kahkaha ile gülüyordu.

Gözlerini televozyondan ayırmayan jeolog:

— Pek kürekle filân uğraşacağa benzemiyorlar. Isı silâhlarını kullanmaya başlayacaklar galiba? Kapıyı kapasam iyi olacak.

— Dur, kapama!

— Fakat hararete tahammül edemeyiz. Diri dırı kızarmamızı mı istiyorsun?

— Yok canım, iş senin zannettiğin gibi değil. Bu meydana getirdiğim defedici sahanın hararetle ilgisi vardır. Bu vaziyetteki madene yeni enerji kuvveti verildiği zaman etraftaki madenî cisimlerin hepsi muvazenesini idameye uğraşacaktır. İşte... Bak!...

Isı silâhının namlusu ve etrafı bembeyaz oluyordu. Makkan hafif bir küfür savurdu:

— Buz! Fakat nasıl?...

Gözlerinin önünde, duvarlar, döşeme, her taraf buz tutmağa başlamıştı. Lâboratuvarın kapısından içeri soğuk bir hava esmeğe başlamıştı. Makkan hafifçe titredi. Grov ayağa kalktı:

— Eh, artık evlerine dönseler iyi olacak. Ne de olsa arkadaşlarımın gözlerimin önünde hastalanmalarına razı olamam.

Bir kenarda duran acaip bir âletin yanına gidip önündeki bir sandalyeye oturdu. Hemen önünde her iki istikamette yirmi beş sıra renk renk tuşlar bulunan bir toblo vardı. Makkan da yaklaşmış omuzları üzerinden Grov'u seyrediyordu:

— Bu ne böyle? Şimdiye kadar bunu hiç görmemiştim.

Grov tuşlardan yedi tanesine birden bastıktan sonra yan tarafta duran bir kolu çekti. Ânide ortalığı net ve tatlı bir müzik sardı. Müzik birkaç saniye son-

ra durduğu halde yankıları epeyce devam etti. Grov, Makkan'a baktı:

— Bu sana neyi hatırlattı?

— Kilisede çalan bir org gözlerimin önüne geldi. Sonra bu kayboldu ve kendimi bir siyasî toplantıda görür gibi oldum. Namzet, halkın reyini kazanabilmek için tatlı bir müzik çalıyordu.

Makkan bir an için durduktan sonra devam etti:

— Demek bu sayede seçimleri kazanmayı tasarlıyordun, ha?

— Bu tatbik edebileceğim metodlardan sadece bir tanesidir.

— Sen yaman bir adamsın vesselâm. Fakat nasıl oluyor da bu metodların sana hiç bir tesiri olmuyor?

— Azizim, benim bünyem bu gibi metodların tesiri altında kalmayacak şekilde alıştırılmıştır.

— Peki ama, bukadar insana tesir edebileceğinden emin misin?

— Tabiî. Bak sana izah edeyim. Bir bebek ayaklarını, kollarını kullanmasını, yemek yemesini öğrenirken bu gibi hareketler ileride kendisine normal gelecek şekilde alıştırılıyor demektir. Bu alıştırmayı yaşı ilerlemişlerde ipnotizma ve kimyevî reaksiyonlar vasıtasiyle de tatbik mümkündür. Bu sayede bir sürü hastalıkların, anlaşmazlıkların önüne geçilmiş olur.

— Peki, bu âlet nasıl iş görür?

— Bu kristallerin elektrik devirleriyle bir arranjmanıdır. Elektriğin bazı kristal yapıları nasıl tarif ettiğini bilirsin. Muayyen bir sistem kurunca kulaktan geçip doğrudan doğruya beyine tesir eden bir nevi ultrasonik titreşim meydana gelir. Bir piyanist nasıl piyanosunu çalarsa ben de aynı şekilde bu tuşlardan bir insanda çeşitli reaksiyonlar yaratacak nağmeler çıkartabilirim. O insanın da bünyesi bu gibi metodlara karşı koyacak şekilde alıştırılmamışsa, benim elimde bir oyuncağa döner.

— Beni korkutuyorsun azizim. Ne dersen de, senin bu metodların hiç hoşuma gitmiyor.

Grov bir müddet Makkan'ı dalgın gözlerle süzdü. Sonra geri dönüp tekrar tuşlara dokundu. Bu sefer ortalığı dokunaklı bir müziğin nağmeleri sardı. Grov bir dakika bekledikten sonra sordu:

— Bu sefer aklına ne geldi?

— Annem. Bir an için eve dönmeyi arzuladım İstedim ki...

— Bu tehlikeli işte. Âlimlerin böyle bir fikre kapılmasını hiç istemem doğrusu. O zaman bizim seyahati beş sene uzatma plânları tamamiyle suya düşer. Başka bir nağme deneyelim.

Bu sefer taa uzaklarda çalan zillerin hafif fakat gayet tatlı nağmeleri Makkan'ın kulaklarını doldurdu:

— Bu sefer de kendimi bir bebek zannettim. Uyku zamanım da gelmişti. Allah, Allah, iyice uykum geldi.

Makkan böyle derken gayri ihtiyarî esnedi. Grov hemen yanındaki bir dolabı açarak iki tane başlık çıkarttı ve birini Makkan'a uzattı:

— Şunu başına taksan iyi edersin.

Grov, diğer başlığı da kendi başına geçirirken:

— Makkan, dedi, beni yanlış anlama. Bu âleti şimdiye kadar hiç kullanmadım. Kent'in lâboratuvarımı işgal ettiği gün hariç, hiçbir zaman ipnotizma kullanmadım. Fakat bu sefer mecburum. Seyahat başladığı gündenberi, eğer isteseydim, çeşitli metodlar kullanarak kendime epeyce taraftar temin edebilirdim. Bunu niçin yapmadım? Zira İlimler İlimi Birliğinin riayet ettiği bazı kaideler vardır ve bu birliğin mezunları bu kaidelere riayet edecek şekilde yetiştirilmişlerdir. Bu sistemi bertaraf edip Birliğimizin adını lekelemeyi hiçbir zaman istemem. Zannıma göre, sen beni diktatör ruhlu bir adam olarak görüyorsun ve demokratik kaidelere göre idare edilen bir se

finenin kontrolunu zorbalıkla ele geçirmeğe uğraştığımı zannediyorsun. Unutma ki böyle bir seyahate çıkmış bir sefinenin tam demokratik kaidelere göre idaresi tahmininden de güç ve hattâ imkânsızdır. Eğer hareketlerimde yanlışlık görülüyorsa, muhakkak ki Arz'a dönüşümüzde bunun hesabını benden soracaklardır. İşte o zaman sefinedekiler de hakikati görmüş ve öğrenmiş olurlar.

Makkan derin derin içini çekerek:

— Galiba haklısın, dedi.

O sırada nazarları televozyonun perdesine takıldı. Grov da başını kaldırıp perdeye bakınca sırtlarında boşluk elbisesi bulunan birkaç kişinin salın arkasından ayaklarıyla duvardan kuvvet alıp bir ileri ilk hız temin etmeğe ve sonra da pervaneler vasıtasiyle lâboratuvarın kapısına yaklaşmağa uğraştıklarını gördü.

— Şimdi ne yapacaksın?

— Hepsini uyutacağım. Seyret.

Grov böyle deyip ufak kolu çekti. Ânide ortalığı deminki tatlı zil sesleri sardı ve akabinde saldakiler birer birer uykuya daldılar.

— İşte tamam. Az sonra bu sesler sefinenin her tarafına yayılmış olacak. Haydi gidelim.

— Nereye gidiyoruz?

— Geminin elektrik ana sigortasına bir devre kesici yerleştirmek istiyorum.

Geçtikleri koridorlar yerlere uzanmış mışıl mışıl uyuyan insanlarla doluydu.

— İnsanların bu kadar zavallı mahlûklar olduklarına inanmak oldukça güç.

— İnsanlar senin zannettiğinden daha da zavallıdırlar.

Makine dairesine girmişlerdi. Grov, elektrik tablosuna yaklaştı. Bir dakika sonra devre kesiciyi yerine yerleştirmişti.

— Sakın bunun mevcudiyetinden kimseye bahsetme. Eğer bulurlarsa yeni bir tanesini yerleeştirmek benim için zor olmaz.

— Şimdi bunları uyandıracak mısınız?

— Evet. lâborotuara varır varmaz. Fakat ilk evvela Gros ile diğerlerini yataklarına götürmeme yardım etmeni rica edeceğim. Biraz kendinden utanmasını istiyorum.

— Teslim olacaklar mı dersin?

— Hayır.

Grov'un tahmini doğru çıkmıştı. Ertesi sabah saat tam onda ana elektrik ceryanını koyduğu devre kesiciden geçirecek kolu çekti. Akabinde, sefinenin her tarafında, yanan ışıkların kuvveti azalıp çoğalmağa başladı. Anide sefinedekilerin hepsi, farkında olmadan, ipnotizma edilmeğe başlamışlardı.

Grov acaip makinesinin başına geçmiş tuşlara vuruyor ve insanın ruhunda kahramanlık, fedakârlık, tehlike ile karşı karşıya kalmış bir medeniyete karşı olan vazifeler hislerini yaratacak tatlı nağmeler kulakları dolduruyordu.

Bu iş bittikten sonra sefinenin umumi hoparlör tertibatı vasıtasile şu emirleri verdi: Sefinedeki her şahıs şifreyi işitir işitmez söyleneni yapacak fakat hiçbir zaman şifreli kelimenin ne olduğunu hatırlamayacak ve bilmeyecekti.

Bundan sonra makine dairesine inip devre kesiciyi yerinden çıkarttı.

Lâborotuarına döndü, herkesi uyandırdı ve Kent'e telefon ederek:

— Ultimatomumu geri alıyorum, dedi. Kendimi teslime hazırım. Birdenbire tek başıma bütün sefinedekilerin arzularına karşı koymanın doğru olmayacağı kanaatine vardım. Eğer yeni bir toplantı yapman imkânı varsa ben de şahsen iştirak edeceğim. Tabii, bu

canlı tozları imha etmek gayesile hep birlikte çalışmamız için tekrar bir teklif yapacağım.

Kent'in Grov'un sözlerini makûl karşılaması ve hiçbir itirazda bulunmaması ipnotizmanın tam manâsile tesir ettiğine iyi bir delildi.

Artık insanlar ile bu canlı toz arasındaki mücadele başlamak üzere idi.

XXVII

Fezanın karanlıklarını dolduran Anabis nereye gideceğini, ne yapacağını bilmeden dolaşıyor, dolaşıyordu. Etrafını çeviren binlerce güneşin harareti karşında zerrecikleri acı ile kıvranıyordu. Etraftaki seyyareleri arıyor, fakat hayatını idame ettirebilmek için ihtiyacı olan canlılardan yetişir miktarda bulamıyordu.

Aç kalmak korkusu her tarafını sarmıştı. Uzakta ve yakında bulunup vücudunu teşkil eden toz zerrecikleri seyyarelerin en hücra köşelerine kadar her tarafı araştırıyorlardı fakat yiyecek namına birşey yoktu.

Anabis, yavaş yavaş çok fazla büyüdüğünün farkına varmıştı. İlk günlerde bu hatâyı işlemiş, yiyeceğin bol olduğu zamanlarda idare etmesini bilmemiş ve neticede bugünkü feci vaziyete düşmüştü.

İlk günlerini hatırladı. Sisle kaplı bir bataklıktan çıkan bir gazdı -renksiz, kokusuz bir gaz. Fakat canlı bir gazdı.

Yavaş yavaş büyümüş, yaşamak ihtiyacını hissetmiş ve bu ihtiyacını karşılayabilmek için öldürmeğe ve yiyeceğini temine başlamıştı. Hayatında yegâne zevki öldürmekte bulmuştu. Havalarda uçan kuşların etrafını sardığı zamanlar bu zavallı mahlûkların ölümden kurtulabilmek için çırpınışlarını zevkle seyretmişti. Zamanla, yiyecek miktarı azaldıkça, av sahasını genişletmek ihtiyacını hissetmiş ve doğduğu bataklık ve ha

valisini terkedip seyyarenin diğer köşelerini istilaya başlamıştı.

Her gittiği yerde yeni yeni avlar buluyor, avlarını öldürüyor, sadistik hislerini ve açlığını tatmin ediyordu. Yeni bir şeyin daha farkına varmıştı, her öldürdüğü mahlûktan enerjiden maada o mahlûkun zekâsını da kendi hücrelerine transfer edebiliyordu.

Birgün, açlıktan bıçak kemiğe dayandığı birgün, sefineyle karşılaşmış ve hemen istila etmek gayesile toz zerreciklerinin bir kısmını sefinenin içine nüfuz ettirip bunlara silâhlı devler şeklini vermişti. Fakat mağlûb olmuştu. Halbuki ne ümitler beslemişti. Bu sefinenin geldiği yerde hayat vardı. Hayat bulunan yerde de Anabis'e yiyecek var demekti. O halde sefinenin peşini bırakmamalı ve bu yiyecek madenini keşfetmeliydi. İnce uzun bir toz şeriti halinde, görünmeyen bir hayalet gibi, sefineyi adım adım takip etmeğe başladı...

İnsanlar için karanlık bir mani teşkil etmiyordu. Boşluk Kartalı sırf demir madeninden müteşekkil bir seyyarenin üzerine konmuştu. Sefinenin projektörleri yerde büyük delikler açan makineleri ve etrafını ışığa boğuyordu. İlk başında sadece bir adet imalât makineleri vardı. Demir bu makinenin içine boşaltılıyor ve bir uçtan dakikada bir tane demir torpito çıkıyor ve bu torpito hemen boşluğun uçsuz bucaksız köşelerine atılıyordu.

Zamanla bu imalat makinesinden de yaptılar. Artık bir değil, on değil, yüzlerce makine birden torpito imâline başlamıştı. Bu torpitolar o şekilde yapılmıştı ki daimi olarak boşlukta kalıp öldürücü radyoaktif şualarını etrafa saçacak fakat hiçbir seyyare veya yıldıza düşemeyeceklerdi.

Penons hoparlörde sevinçli haberi verdi:

— Baylar, şu anda saniyede 9000 torpito imâl ediyoruz artık bu otomatik makinelerin işimizi tamamla

yacaklarından emin olabiliriz. Seyyarenin etrafını da kısmî bir enerji perdesi ile çevirdim; hiçbir mahlûk gelip te imalâtı durduramaz. Artık bu canlı tozların pek uzun müddet yaşayacağını zannetmem. Yola çıkmak zamanı geldi. Grov ayağa kalktı:

— Baylar, şimdi yapacağımız tek birşey daha var. Bir müddet rastgele dolaşalım ve bu toz zerreciklerinin bizi takip edip etmediklerini anlayalım. Hepinizin de bildiği gibi, bu toz zerreciklerinin bulunduğu yerde daimi olarak bir fısıldama mevcut. Bu fısıldama kesilince izimizi kaybettirdiğimizden kat'iyetle emin olabiliriz.

Herşeyde olduğu gbi Grov'un dedikleri bu sefer de doğru çıkmıştı.

Sefine karanlıkları yırtarak ilerliyordu.

Grov salonun kapısını açıp içeri girdi. Her seferinde sınıf biraz daha kalabalıklaşıyordu. Bütün yerler dolmuş, hattâ dışardan sandalye bile getirmişlerdi. Derse başladı:

— Arkadaşlar, bu akşam size ilimler ilmi'nin tabiatla alâkalı problemleri çözmekte kullandığı tekniklerin bazılarından bahsedeceğim...

Grov dikkatle etrafını süzdü. Birden gözü birine takıldı. Demek en nihayet o da bu derslere iştirake karar vermişti. Grov, teknik metodları teker teker izaha başladı. Salonun arka tarafında, Gregory Kent, defterini açmış ilimler ilmi metodları hakkında ilk notları tutuyordu.

Ve, «Boşluk Kartalı», feza canavarlarından da tehlikeli olan bu bir avuç insanı boşluğun ne başlangıcı, ne de sonucu olan karanlıklarından baş döndüren bir sür'atle arza doğru götürüyordu.

S O N

31 ARALIKTA
6000
ALTIN
1 kişiye 3000 altın

30 ARALIKTA
BAHÇELİ
SEKİZ EV
zengin para ikramiyeleri

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Hesabınızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

0-91

ADALAR
GÜZELLİK KRALİÇESİ
ve filim yıldızı
Ayten Çankaya

"cildinize benim gösterdiğim ihtimamı gösteriniz„ diyor.

"Ben, banyo ve lavabomda Puro'dan başka sabun kullanmam. Puro Tuvalet Sabunu, tahayyül ettiğiniz o kadife gibi yumuşak teni, sihirli güzelliği temin eden en mükemmel güzellik müstahzarıdır. „

siz de güzelliği ile maruf sanatkârların tavsiyesine uyunuz. Puro kullanınız... daha GÜZEL olursunuz

BOL
KÖPÜKLÜ
NEFİS
KOKULU

PURO

memleketimizde
10 güzel hanımdan
9 unun kullandığı
tuvalet sabunudur

Mental

KLOROFİLLİ

kulu yemekler, İçki, tütün v. s.
olayısile ağızdan ve vücuttan
(âdet zamanları dahil)
intişar eden bütün kokuları
izale eder.

HER AY EN AZ DÖRT GÜNÜNÜZÜN ZEVKLİ GEÇECEĞİNE EMİN OLMAK İSTER MİSİNİZ?

Tef'e

Abone Olunuz!

Tef'e abone olmak için

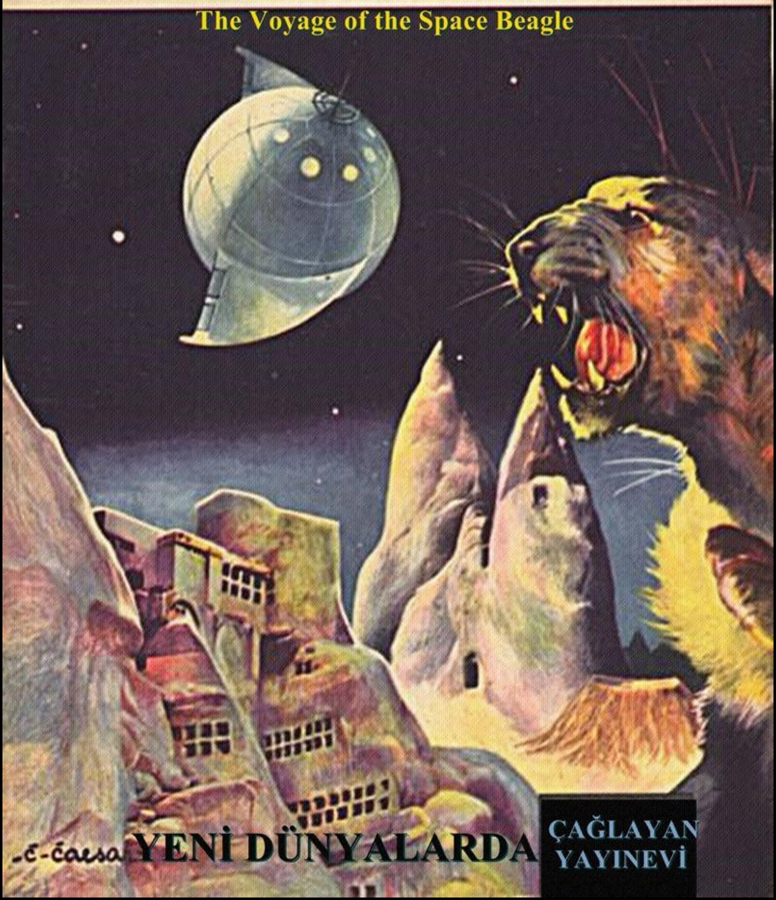
Akbank Galata Şubesi'ne

Banka veya posta havalesiyle 12 veya 24 lira göndermek kâfidir. (6 aylık veya bir senelik.)

Sevdiğiniz birine sizi tekrar tekrar hatırlatacak tek hediye bir TEF abonesidir.

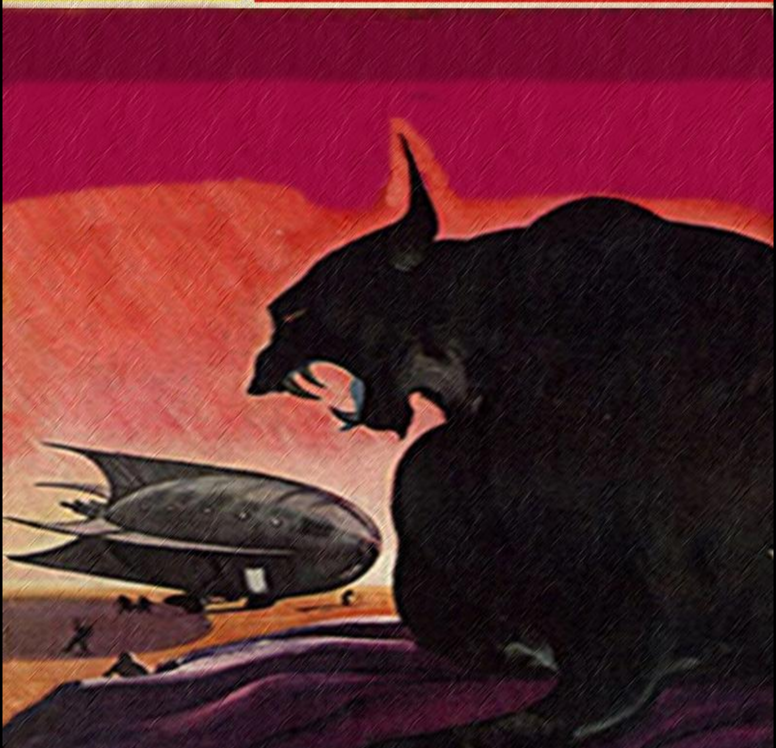
ALFRED ELTON VAN VOGT

FEZA CANAVARLARI

ALFRED ELTON VAN VOGT

FEZA CANAVARLARI

BLACK DESTROYER by A. E. Van Vogt

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ

ALFRED ELTON VAN VOGT

FEZA CANAVARLARI

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ

Kâinat Fatihi

ZBİNLERCE SENE
ERİYE SEYAHAT
EN BİR İNSANIN
RİKULADE
ACERALARI..

